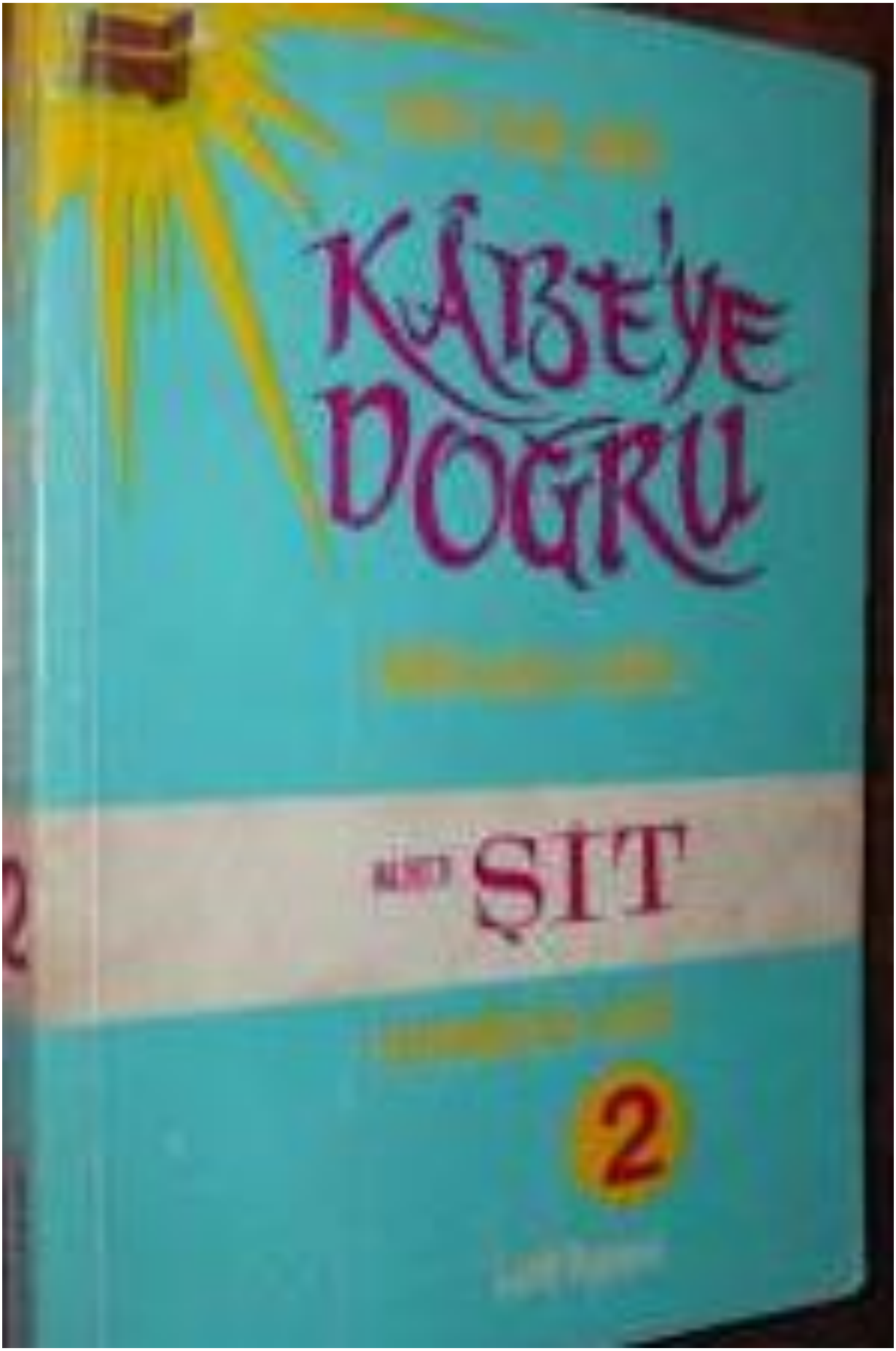
KÂBE'YE
DOĞRU
ŞİT
2

HAZRETİ ŞİT (A.S.) İN **HAL** TERCÜMESİ
Adı: ŞİT (HİBETULLAH - Allah'ın hibesi, bağışı demektir. Habil öldürülünce ona halef doğmuştu.)
Babası: Hazreti Âdem (A.S.)
Annesi: Hazreti Havva.
Doğumu: Hazreti Âdem (A,S.) yeryüzüne indiğinden yükırk (veya ikiyüzkırk) sene sonra, Hicret'ten 6031 (Milâd'dan 5409) sene önce. Âdem 140 (240) dünya yaşında.
Yaşı: 912 yıl yaşamıştır.
ölümü: Hicret'ten 5119 (Milâd'dan 4497) sene önce. O sırada Hazreti Âdem , (A.S.) vefat edeli 107 sene olmuştu.
Peygamberlik görevi: Babası Hazreti Âdem (A.S.) m ölümünden hemen sonra başlamış ve 107 sene de vam etmiştir.
Vazifelendirildiği bölge: Hicaz
Aile hayatı: Hazura ile evlenmiştir. Birçok oğul ve kızları oldu. En meşhur oğlu Enuş (Yaneş) tir. Şit yüzbeş yaşındayken doğmuştur.

HAZRETİ ŞÎT (A.S.) in KUR'ÂN-I KERÎMDE BAHSOLUNDUĞÜ YERİER

Hazreti ŞÎt (A.S) Kur'ân-ı Kerîm'de ismen zikredilmez.

Ancak tefsir ile, dolayısiyle geçer.

Şu âyet-i kerîmede zikrolunan peygamberler, Bey-

zâvî ve Medarik'e göre, (Şit ve İdris) tir.

Nûh kavmini de (evet) peygamberleri tekzip ettikleri vakit biz onlar» da (tufan ile) boğduk ve kendilerini insanlara bir ibret yaptık. Biz zâlimler için (daima) acıklı bir azâb hazırladık. (Furkan: 37)

GİRİŞ

Bundan sonra ne olacağı bilinmez.

Nasıl ki şimdiye kadar da bilinmedi.. Sır ve meçhul^ ancak Hazreti Allah'ındır.

Yakın yahut uygun bir gelecekte, belki insan daha hızlı tekâmül edecektir.. Birçok olmaz sanılan şeylerin keşf ve icadı gerçekleşecektir.

Böyle bir halde, geleceğin insanları bizlere, pek iptidaî ve zavallı gözüyle bakacaktır.

Bizim, gelmiş geçmişlere yaptığımız gibi.

A

Şüphesiz bu davranış hakşinas, âdil değildir.

İnsan, geçmiş olayları tetkik ederken, tarihine kadar gidip öyle bir vasatta yaşamalıdır.. Ancak o zaman yapılanların ne kadar önemli olduğunu kavrar.

Bilhassa, peygamberleri hikâye ederken, insan yaratılışını anlatırken, bu çok önemlidir.. Aksi halde olay bütün merak ve cazibesini kaybeder.

Hak vermek için şunları tahayyül etmek yeter:

Bugünden yedibin sene kadar önce, Hazreti Âdem (A.S.) ile Hz. Havva, yeryüzüne indirildikleri zaman, yeryüzü elbette şimdikinden pek faklı değildi.

Ne var ki, hiçbir şeyden habersiz bir dişiyle erkek yaşamaya başlamışlardı.

Her canlı, tabiatle mücadelesinde ilk önce gıdaya muhtaçtır.. Yiyecek, içecek, böylece beslenecektir.
O halde, en önemli buluş bu ihtiyacı temindir.
Hazreti Âdem (A.S.) m mesleğinin ziraatçilik olarak takdir buyurulmasında engin bir hikmet vardır.
Hazreti Âdem (A.S.) evlâtlarına bildiklerini öğretmiştir.. Onlar da yiyecekleri geliştirmişlerdir.
Şu da pek önemlidir:
Muhakkak ki ilk peygamberler çift görevliydiler.
Hem insanları sapıtmıyacaklar, inançlarını pekleştirmeye uğraşacaklar, hem de yaşama zorluklarını çözmede yardımcı, rehber olacaklar..
Hazreti Âdem (A.S.) bunu yapmıştır.
Yine düşünmeli ki, o ilk insanlar, bakir bir yeryüzünün herşeyiyle ilgileneceklerdi.
Neler yoktu ki!..
Canavarlardan, sıcaktan - soğuktan, sarsıntıdan, selden, kuraklıktan, hastalıklardan, fırtınalardan korunacaklardı. Gece - gündüz, mevsimler vardı.. Onlara alışacaklardı.
Yeryüzü nimetlerinden hangilerinin yenileceğini, hangilerinin zehirli olduğunu bulacaklardı..
Avlanma araçları icat edeceklerdi.. Ateşi bulacaklardı..
İşte Hazreti Âdem (A.S.) devri budur. Akıl, tecrübe, görgü, bilgi vasıflarımızı unutarak, çağma gitmeli ve tıpkısını yaşamalıyız.. Ancak o zaman bugünlere nasıl gelindiğini, neler çekildiğini kavrayabiliriz. Eskilere nankörlük yapmaz, küçümsemeyiz. Eğer o ilk çalışmalar olmasaydı, günün tekâmülü, hele geleceğinki mümkün müydü?. Hayır.
Her doğan çocuk, dünyadan habersizdir ama, doğumu, Allanma en yakın zamanıdır.. Çünkü henüz yeni ruh üfürülmüştür.. Pırıl pırıl bir inançtadır. Bu çocuk, hayat

mücadelesine başlar başlamaz, onu biz tecrübede, inkişafta çabuklaştınyoruz. Halbuki bir vadiye bırakıp çekil-sek, ilk insandan farksız hayat süreceğini, yine her şeye sıfırdan, başlıyacağmı, günümüzün tekâmülüne, yedibin senelik bir çabadan sonra kavuşacağını görürüz. O halde, her çağın hakkını vermeye mecburuz.
Hazreti Âdem (A.S.) a ihsan buyrulan ziraatçilikle nasıl ki, insanoğlunun birinci ihtiyacı yiyecek meselesi halledilmişse, Hazreti Şît (A.S.) da ikinci en büyük ihtiyacı gidermiştir.
Bu, barınma ihtiyacıydı. Yani ev kurup yaşama.
Şüphesiz ilk çağlarda da, şimdiki gibi barınılacak, korunulacak bazı imkânlar vardı.. Meselâ mağaralar, ağaç oyukları.
Fakat, gerek Hazreti Âdem (A.S.), gerekse Hazreti Şît (A.S.) olsun, hiçbir zaman barınma, korunma uğrunda yabanlaşmayı düşünmediler.
Mademki canlıların şereflisi olarak yaratılmışlardı.. Mağara ve oyuklara, kovuklara koşuşamazlardı hayvanlar gibi.
Öyle yapsalardı, Hazreti Allah'ın emrettiği tekâmüle değil, gerilemeye, insandan gaynların hayatını taklide, onlara benzemeye hizmet ederlerdi.
Bu ilk iki peygamber, insanın yaratılış sebebinden ve vazifesinden haberliydiler.
İnsan dağılmayacaktı.. Toplu yaşayacaktı. Hem de bir tarlanın başaklan gibi olsun ve huzur içinde.
Eğer korunmak için mağaralara koşuşsalardı dağılırlardı.. Esasen kaç mağara vardı onları barındıracak?.. O halde şu açık bir gerçektir ki, sanıldığı gibi, insan

asla bilerek ve isteyerek mağaralara girmemiştir. Aksine oradakileri çıkarmaya savaşmıştır.. Birkaç mağarada bazı izlere rastlamak böyle bir ihtimali gerçek yapamaz. Nitekim, daha Hazreti Âdem (A.S.) zamanında deriden çadırlar düşünülmüştür.. Yapılarak içlerinde yaşanmıştır.

* **

Hazreti Şît (A.S.) m en büyük keşfi, insanoğluna ev yapmasıdır. Şimdi elbette bize pek garip gelir. Hz. Şît muhtemelen çok yıllarını bu işe harcamış, feda etmiştir. Biz şu anda, yıldızlara giden peyklere nasıl hayranlıkla bakıyorsak, Şît'in ev yapma san'atmı bulmasını da c çağ için aynı önemle alkışlamalıyız.

Duvar yapmak demek, üstüste taş yığmak demek değildir. Şimdi biliyoruz ki, bir temel gereklidir.. Harç ister.. Taşlar dişlenmeli, dikişine konmamalıdır.. Fakat o zaman bunlar bilinmiyordu. Hele üzerini örtmek!.. Kerpiç, tuğîa yapımı!..

Hazreti Şît (A.S.), hayatını buna vakfetmiştir. Sonunda muvaffak olarak, yeryüzünün ilk evlerini, ilk köyde kurmuştur.

«Ben peygamberim.. Başka şeye karışmam..» dememiştir.

Çünkü şunu idrak etmişti:

Bir insanm Allahından kopup sapıtmaması için, onun huzur içinde yaşaması şarttı. Yiyecek, içecekti. Yatacaktı. Eşit muamele görecekti.. Çalışacaktı. Sıhhatte kalacaktı. Ona bu imkânlar hazırlanmadan, sadece peygamberlik yapmakla, başarıya ulaşamazdı.

İşte bundan dolayıdır ki, bu kitapta bilhassa Hazreti Şît (A.S.) in, diğer basma gelenlerle birlikte, ev yap-

ma uğruna harcadığı çabalar, sayısız tecrübeler üzerinde durulmuştur.

Yine onun bu gayreti, bize kadar en büyük eserini **getirmiştir.**

Hazreti Âdem (A.S.) Kabe'yi inşa etmişti ama, nihayet agık dört duvardı ve taşlar üstüste yığılmıştı. Her âfette yıkılıyordu. Hazreti Şît (A.S.) m duvarcılık tekniğini elde etmesi, ilk Kabe yerinin günümüze kadar aynı şekilde gelmesine sebep olmuştu.

Çünkü Hazreti Şît (A.S.)'temel açmış, doldurmuş ve Kabe'yi tekrar kurmuştur.

O tarihten sonra, gerek âfetler, gerekse sapıklıklar sebebiyle kaç kere Kabe'nin duvarları yıkıldığı halde, temelin mevcudiyeti onu korumuştur.. Hazreti İbrahim (A.S.) bu temel üzerine tekrar Kabe'ye bizleri kavuşturmuştur.. Kabe'ye doğru Kıble heyecanı, inancımızla beslenmiştir.

Hazreti Âdem (A.S.) peygamberlik görevinden ayrı, insanı nimetlere kavuşturdu.. Ziraati öğretti.

Hazreti Şît, ev yapıp barındırdı.. Korudu ve mahremiyetini sağladı.. Evet, öyle yaptılar.

Ya diğerleri?..

Onların da ayrı ayrı önem verip vazife bildikleri keşif ve icatları vardır.. İnsanlığın tekâmülüne hizmet etmişlerdir.

Açıkça görülüyor ki, dünya ve âhiret işlerini ayırırken, insanları birbirilerinden koparmak doğru değildir.. Çünk dünya da, âhiret de insanındır.. Onları kazanmaya mecburdur.. Bütün jş ve hüner, dünya ile âhiret va-

zifelerimizi içice bulundurmak, fakat asla çarpıştırmamak, karıştırmamaktır.
İlk insan ve onun ilk peygamberleri bunu anlamış, öyle hareket etmişlerdir.. Halbuki biz yapamadık.. O halde onların inanç ve manevî âlemimizde bizlerden pek ileri bir tekâmülde oldukları muhakkaktır. Basit, madde başarılariyle övünmek zavallılıktır.. Çünkü bu madde tekâmülü sürekli değildir.
Hazreti Şît (A.S.) eserini mü'min kardeşlerime hayırlı olsun.
Esentepe - l/Şubat/1968 Ahmet Cemil AKINCI
16
KABE'YE **DOĞRU**
2.Hazreti Şît (A.S.)
I ÖYLE BİR **ACI** KÎ...
Hicretten altıbin (Milâttan 5400) sene kadar önce-siydi.
Ortadoğu'ya ilkbahar gelmişti.
Dünyanın diğer yerleri, güneşe olan durumlarına göre, bu mevsimden ya çıkıyorlar, yahut ağır ağır yaklaşıyorlardı.
Dünya, kendi mihveri etrafında günlük dönüşünü yaptıkça, güneşe gelen taraflarında sabah başlıyor ve ortalık aydınlanıyordu.
Sanki güneş nurdan bir süpürgeydi..
Doğudan başlayarak, batıya doğru, yer ve gökyüzündeki karanlığı süpürüyordu.. Böylece dağlardan, denizlerden, vadilerden gece çekiliyordu.. Semada ay, sa-manyollan, yıldızlar yok oluyorlardı.
Hicretten altıbin sene kadar önceydi ama, yeryüzünde en küçük bir değişiklik, eksiklik veya fazlalık yoktu.
Coğrafyasıyla, nimetleriyle, varlıklarıyla, dünya hep o dünyaydı. Kutuplar, büyük küçük denizler, kara parça-

lan, göller, nehirler, adalar aynı büyüklük ve şekillerdeydiler.
Kimi yerde dondurucu soğuk vardı..
Kimi yerde kar yağıyordu.
Bulutlar gezinip duruyorlardı.. Diledikleri zaman durup boşanıyorlardı.. O bölgede seller akıyordu.
Fırtına ve kasırgaların hüküm sürdüğü bölgeler de vardı.
Denizler ayrı hayatı sürüyorlardı.
Bazısı çarşaf gibi durgundu.. Bazısı köpürmüştü.
Dünya nimetleri de mevsimlerindeydiler.
Yeni yeni filizlenenler, çiçeklenenler, meyva verenler yanında, sararıp solanlar, kuruyanlar göze çarpıyordu.
En küçüğünden, en büyüğüne kadar, bütün canlılar da aynı durumdaydılar.. Geceden çıkanlar, rızıklarına koşuşuyorlardı.
Bütün bu değişiklik ve ayrılıklara rağmen, yeryüzünde ne varsa, tek bir Kudrete ortak saygıdaydılar.
Vakitleri geldikçe halleriyle, o tek Kudreti, Hazreti Allah'ı, ululuyorlardu. Boyunlarının borcu olan ibadetlerini yapıyorlardı.
Göklerde ve yerde ne varsa Allahı teşbih (ve tenzih) etmektedir. O, (mülkünde) galib-i mutlak, (sun'unda) Sahib-i hikmetdîr.
(Hadid: 1)
Göklerde ve yerde bulunan kişiler o'nundur. O-nun huzurundaki kişiler kendisine ibadet etmekten asla kibirlenmezler, yorulmazlar da. Onlar gece gündüz ara vermeyerek (O'nu) teşbih (ve tenzih) ediyorlar.
(Enbiya: 19, 20)

Onların, Ananlarını ululamaları, soluk almak gibi aralıksızdı.. Normaldi.. Tabiiydi.
Çünkü Yeryüzünde ve göklerdeki varlıklar, Allah'ın birliğinden, eşsizliğinden, kudret ve azametinden, hilkatlerini tamamladığından haberliydiler. Zamanla yok ola-l aktarını ,ancak Hazreti Allah'ın kalacağını biliyorlardı.
Allah o Alîahdır ki kendinden başka hiçbir Tanrı yoktur. (O, zatî, ezelî ve ebedî hayat ile) diri (ve bakî) dir. Zatıyla, kemaliyle kaimdir. (Yarattıklarının her an tedbir ü hıfzında yegâne hakimdir, (her şey onunla kaimdir.)
(Âl-i İmran: 2)
Yer üzerinde bulunan her canlı fânidir. (Ancak) azamet ve ikram sahibi olan Rabbinin zâtı baki kalacaktır.
(Rahman: 26-27)
Bütün bu yaratılanlar, Hazreti Allah'ı ulularken, gönüllerinin dilediği yere dönerek yapıyorlardı ibadetle-rlnJ Her leyin Allah'a alt olduğunu bilmeleri, O'nun her '."'i' Im/.ıı bulunduğunu İdrak etmeleri, zorluklarını
.
O, hem İki dokunun Rabbi, hem iki batınm Rab-bldlr.
Rahman: 17)
Doğu da Allahındır.. Batı da. Onun için nere-y*' (hangi semtle) döner, yönelirseniz Allanın yüzü (kıblesi) oradadır. Şüphe yok ki Allah vâsidir Hakkıyla bilicidir..
(Bakara: 115)

Niçin yaratıldıklarından, vazifelerinin kulluk olduğundan, bunu yapmazlarsa, yok edileceklerinden de haberliydiler.
O, öyle Aüahdır ki vücuda getireceği her şey'i hikmeti muktazasmca takdir edendir. Onları var edendir. Varlıklara sıiret verendir. En güzel isimler Onun. Göklerde ve yerde ne varsa (hepsi) onu teşbih (ve tenzih) eder. O, galibi mutlakdır. Yegâne hüküm ve hikmet sahibidir.
(Haşr: 24)
Görmedin mi ki Allah gökleri ve yeri hak (ve hikmet) le yaratmıştır. Eğer dilerse sizin (varlığınızı) giderir (yok eder, yerinize) yepyeni bir halk getirir.
Bu, Allaha göre üç değildir.
(İbrahim: 19-20)
Allah ne dilerse (onu yapar. Bazısını) mahveder, (vücuda getirmez. Bazısını da) vücûda getirir. Ana kitap onun nezdindedir.
(Ra'd: 39)
Onun emri, bir şeyi dilediği zaman, ona ancak «ol» demesinden ibaretdir. O da oluverir.
(Yasin: 82)
İşte Babbiniz olan Allah!.. Ondan başka hiçbir Tanrı yoktur..O, her şeyi yaratandır. O halde ona kulluk edin. O, her şeyin üstünde (güvenilip dayanılacak mutlak) bir vekildir.
(En'am: 102)

Ottan ağaca kadar her şeyin O'na kulluk ettiğini söylüyordu.
Sakı olmayan nebat da, ağaç da (ona) secde ederler. (Rahman: 6)
Sabah olunca uyanıyor ve rızıklarına koşuşuyor-. lardı ama, gece ve gündüzden, yaratılış sebeplerinden, haberliydiler:
O, geceyi sizin için (örtünecek) bir libas, uykuyu bir dinlenme, gündüzü de yeni bir hayat (faaliyet) yapandır.
(Furkan: 47)
Ölüden diriyi O çıkarır, diriden ölüyü çıkaran da O'dur. İşte Allah bu. O halde (bunca burhanlara rağmen) nasıl olup da (îmandan) çevriliyorsunuz?
Sabahı (gecenin karanlığından) yarıp çıkarandır O. Geceyi (halkın) bir sükûn (u, dinlenmesi) , güneşi ve ayı (vakitlerin) bir hesap (ı) olarak yıtrutandır O.
(En'am: 95-96)
Dünyanın kendi etrafmda döndüğünden ve güneşle birlikte gezindiğinden bilgi sahibiydiler.. Allah'ın doğu ve batılardan bahsetmesi, hele şu âyeti bunun açıklaya-<• ısıydı:
Sen dağlan görür, onları yerinde durur sanırsın. Halbuki onlar bulut geçer gibi geçer gider. (Bu) her şeyi sapasağlam yapan Allahm sanatıdır. Şüphesiz ki o, ne yaparsanız hakkıyla haberdardır.
(Nemi: 88)

Yer ve gökte, canlı cansız, bütün yaratıklar, Allahla--rma böylece kuUuklannı yaparlarken, insan neredeydi acaba?..
Dünyanın neresi gezilirse gezilsin, insana raslanma-yaçaktı.. Kutuplar, kıtalar, denizler, çöller boştu.. Ne şehir, ne köy, ne yol, ne iz vardı..
Ancak, evet ancak, Mekke dolaylarında seyrek bir halde insanlara raslanabilecekti.. Henüz onbin kişi bile değildiler.
Fırat ve Akdeniz kıyısı, Yemen içlerine doğru yayılıyorlardı. Çünkü henüz Hicret'ten altıbin yıl öncesiydi.
Eğer Allahsızların ve maddecilerin buldum sandıkları gibi, insan milyonlarca yıl öncesi var olsaydı, bugün yeryüzünde insan ayağı basacak yer kalmazdı.. Omuz omuza da çıksalar barınamazlardı.
Hicretten altıbin yıl öncesinin bu birkaç bin insanı, bütün kayıplar hesabedilerek, ancak bugünün mevcudunu üretebilirdi.
O yıl Ortadoğuda ilkbaharın yeni bir sabahı başladığı zaman, birkaç bin insan yeryüzü hayatlanndaydılar.
Onlar da Allahlanna kulluk ediyorlardı.
İri yarıydılar.. Çıplaktılar.. Ancak belleriyle, dizleri aralarını derilerle örtüyorlardı.
Hiçbir zaman kendilerine mağaraları mesken edin-memişîerdi.. Deriden gölgelikler ve çadırlar yaparak barınıyorlardı.
Bunlar, Hazreti Âdem (A.S.) m soyuydular.
Hazreti Âdem (A.S.), yasaklanan buğdayı cennette Hz. Havva ile yiyip, yeryüzüne indirileli ancak yüz kırk (veya 240) sene olmuştu.
Âdem ile Havva, Arafat'ta buluşmuşlar evlenmişlerdi.
Havva, ilk evlâtlarını, İblis'in ütleriyle düşürmüş,

yahut sakat doğurmuştu.. Nihayet aklını baş na toplamıştı.. İblis'i uzakiaştırmıştı. Ve bundan sonra biri kız biri erkek ikiz doğurmaya başlamıştı.. Şimdiki bu bir avuç insan, başlayan üremenin sonucuydular.
Çiftçilik ve çobanlıkla uğraşarak geçimlerini sağlıyorlardı. Her canlıdan üstün yaratılmışlardı.. Bunlardan faydalanıyorlardı.. Yeryüzünü fethediyorlardı.
Hazreti Âdem (A.S.) a vahy gelmişti.. Böylece ilk peygamber olmuştu. O da Allah emirlerini soyuna anlatıyor, tatbik ettiriyordu. *
Şimdilik sapıtan, başına buyruk kesilen yoktu.
Fakat beş sene önce ilk günâh işlenmişti.
*
**
Evet, Hicret'ten altıbin (Milâddan 5400) sene kadar öncesiydi.. Orta doğuya ilkbahar gelmişti. Mekke çevresinde sabah olmuştu.
Hıra dağı yokuşu başında uzun bir toprak kabann-tısı vardı.. Gölgeler çekildikçe, bu kabarmtı şekillendi.. Daha iyi belli oldu.
Başında, ince uzun, hurma ağacı gibi, bir insan duruyordu.
Yüzü aydındı.
Uçacak gibi hafifti.
Dağarcık sopasını ve asasını yere bırakmıştı.
Yakınlarında bir sürü otluyordu.
Otların, çiçeklerin üzerindeki şebnemler eriyip dolu ilmeye başlamışlardı sıcaktan..
Ayakta duran insanın da gözleri binlerce şebnemlerle doluydu. Bunlar güneş sıcağından değil, içindeki yangından eridiler ve boşandılar.. Artık ardı arkası gelmiyordu.

Toprak kabartısı, dökülen bu gözyaşlanyla sırsıklamdı.
Kimdi bu adam?..
Niçin ağlıyordu öyle bir güzel bahar sabahında?..
Otları, çilekleri, kuşları, esintileri görmüyor muydu? Hepsi nasıl tazeydiler.. Sevinçliydiler?...
Dillerinden anlasa, bu yaratıkların ona neler söylediklerini anlayacak, öğrenecekti.
Meselâ şu fidandan fidana uçuşurken cıvıldayan sarı kanatlı kuştan duyulan ötüşler neden o adamın durumuyla ilgili ilhamlar olmasındı?.. Niçin ona sual üzerine sual yağdırmasındı?..
Henüz yeni doğdum.
Seni tanıyalı
Pek gün geçmedi.
Çok büyüksün,
Heybetlisin..
Bu muhakkak.
Fakat bîr kartaldan,
Atmacadan,
Şahinden korktuğum kadar
Korkmuyorum senden.
Sevgi, saygı duyuyorum.
Niçindir bilmem, Hep çevremde uçmak, Havanda cıvıldamak, Yuvamı sana yakın Kurmak istiyorum.
Sendeki güzellik kimde var!. Sesin, bakışların Gönlümü dolduruyor.
24
Belli belli, Allahımız çok emek Vermiş sana.
Bir üzüntün var senin.. Gözlerimi açtığım Andan beri Farkettim bunu. Her boş kalışında Şu tümseğe koşuyor, Dalıp gidiyorsun.. Neşenden eser kalmıyor.. Hele ağlaman!.. Ne çok su varmış özünde!.
Böylesine boşalıyor da Bitip tükenmiyor.
Nedir o toprağın altındaki?.
Bir şeyini çalmışlar senin..
Getirip gömmüşler buraya.
Kim yaptı bunu?..
Niçin eşelemiyor,
Bulup çıkarmıyorsun
Kaybettiğini?
Zor mu bu kadar?..
Sanmıyorum..
Dilersen, arkadaşlarımı toplayayım..
Biz deşelim tümseği.
Yorulacağız şüphesiz,
Tek sen eski neşene kavuş..
Razıyız buna.
Ağlayan o melek yüzlü adam, bir az

tümseğin başında.. Sonra için için dualar mırıldanarak çekildi.. Asasını ,dağarcık sopasını aldı.. Az ilerisinde yayılan sürüye gitti. Onları önüne kattı.. Ovaya doğru gütmeye başladı.
Bu adam Hazreti Âdem (A.S.) di.
Toprağı rahmete boğan gözyaşları ondan damlıyor-dular.
Cennetten yeryüzüne indirilmiş, bir ceza verilmişti ama, nihayet Hazreti Allah, tövbesini kabul etmişti.. Onu Havva'ya kavuşturduğu gibi, peygamber de yapmıştı,. Hâlâ ağlamanın, işlediği cennet günâhını düşünmenin, tasalanmanın yeri olmamalıydı.
Hazreti Âdem (A.S.) da bu kanaatteydi.. Haline daima şükrediyordu.
Fakat elinde değildi.
Beş yıl öncesinden beri içinde bir yanma başlamıştı. Çok acı veriyordu.
Bu öyle bir acıydı ki!..
Kolunu bir yere çarpınca veya eline diken batınca duyduğu acıya benzemiyordu.. Yanlış yediği bir nimetin dilini yakmasından beterdi. Çünkü onlar gelip geçiciydiler.. Bu acı, sürekliydi.. Hiçbir şekilde de tedavisini, dermanını, bulamıyordu.
Unutmuştu.. Kaç kere, ama, kaç kere Cebrail'e danışmıştı.. Yardım dilemişti!..
Fakat Cebrail'in cevabı kısa olmuştu:
«Sabret ey Âdem!...»
O da, içiyle pençeleşe pençeleşe, sabrediyordu.
Hazreti Âdem (A.S.) ı böylesine perişan eden acı, evlât açışıydı.
Daha ilk günlerden, eşi Havva bir çok çocuk düşürmüş, sakat doğanlar ölmüşlerdi ama, onlarda böyle olmamıştı.

26

Oğullarından Habil'in vefatı pek yüreğine işlemişti. Hele onu Kabil'in öldürmesi.
Hazreti Âdem (A.S.) Allahmdan da utanıyordu.. Yüzünün kızarmadığı an olmuyordu.
Beş yıl önce, Kabil öz ikiz kardeşi Klima'yı, şeriatı çiğneyerek almak, onunla evlenmek, istemişti.
Ne söylese fayda etmemişti.
Nihayet Habil ile Kabil, Allah'a kurban takdim etmeye, böylece meselelerini çözmeye karar vermişlerdi.
Kabil bir demet buğday sunmuş, fakat demet ret edilerek yakılmıştı.. Habil bir koç (yahut tosun) adamış, kabul edilmişti.
Buna rağmen, İblis'in fitneleriyle, Kabil fikrinden vazgeçmemişti. Nihayet, Hazreti Âdem (A.S.) m seyahatte oluşundan faydalanarak, Hıra dağı yokuşu başında kardeşi Habil'i öldürmüş ve bedenini oraya gizlemişti.
Hazreti Âdem (A.S.) seyahatten dönünce, Habil'i aramış, bulamamıştı. Nihayet Kabil'i takip etmiş ve cinayeti öğrenmişti.
Kabil lanete uğrayarak kovulmuş ve o da bir kadın alarak Yemen taraflarına kaçmıştı ama, neye yarardı!..
İlk kardeş kanı dökülmüştü yeryüzünde.
Dökülen kan, Hazreti Âdem (A.S.) m en sevdiği oğlunun, Habil'in, kanıydı.
İşte bu masum, günahsız oğlu, o tümsek altında yatıyordu.. Hazreti Âdem (A.S.) her fırsatta, Habil'in sahipsiz kalan sürüsünü önüne katıyor, mezarına varıp, içindeki acıyı yatıştırmaya çalışıyordu.
Fakat ne mümkündü!..
Habil'in havasına girince büsbütün ıstırap çekiyordu. Hele sürüdeki koçları okşadıkça, onlara Habil'in elinin değdiğini hatırlıyarak oğlunu sevmiş gibi oluyordu.

27

Hazreti Adem (A.S.) ı perişan eden bu hadisede, Haz-reti Âdem kendisini sorumlu tutuyordu. O bir peygamberdi. i. Demek ki, vazifesini tam yapamıyordu.
Daha ilk adımda oğullarından birisi sapıtmıştı.. Kardeşini öldürecek kadar ileriye gitmişti. Şüphesiz, ilk insan soyunun bu günahlarında, kendisinin en büyük payı vardı.. Her an utanıp kızarması bundan ileri geliyordu.
Şimdi de ovaya doğru giderken aynı kanaatteydi.. Ne sebep düşünse tatmin olamıyordu.. Acısı hafiflemiyordu.
Bir tarla sınırında oğullarından Eşüt'a rasladı..
Eşüt, hem tarlasma bakıyor, hem de sürüsünü otlatıyordu.
Babası Hazreti Âdem (A.S.) m geldiğini görünce, ona karşıcı çıktı.. Selâmladı:
«Sabahın hayırlı olsun ey peygamber babam!..»
«Senin de hayırlı olsun ey Eşüt.. Allahımızdan sana selâmetler dilerim..»
«Yine Habil'in mezarından mı geliyorsun?..»
«Öyle yaptım..»
«Yetmez mi ey babam?...»
«Elimde değil.»
«Bunca oğulların, kızların, torunların var.. Onlarla avunamıyor musun?..»
Hazreti Âdem (A.S.): «Onun yeri başkaydı..» diyecek oldu... Vaz geçti.. Annelerini sordu:
«Ey Eşüt!.. Anneniz Havva nasıl?..»
«Geceden beri görmedim..»
«Acaba kurtuldu mu?...»
«İstersen öğrenirim..»

«Hayır.. Sen işini bırakma.. Ben gidiyorum.. Yalnız Habil'in sürüsünü seninkine kat!.»
«Olur ey babam!..»
Hazreti Âdem (A.S.), oğluna veda edip ayrıldı.. Keseden bir yol tutturdu.. Her nedense acele yürümeye başlamıştı.
Havva, yeryüzüne indiklerinden beri ona bol bol ikiz oğul ve kızlar doğurmuştu.. Bunlarda daima Hazreti Âdem (A.S.) baş ucunda bulunmuştu. Şimdi de Havva hamileydi ve ağırlaşmıştı.. Nerdeyse akşama sabaha doğuracaktı.. Yine başında bulunmak, yardım etmek istiyordu Hazreti Âdem (A.S.).. Acelesi bundandı.
*** ****
Fakat Kabe'ye yaklaşınca, oraya uğramadan edemedi.
Nitekim gitmesi iyi olmuştu.
Hazreti Âdem (A.S.) Kabe'yi inşa ederken temel hendekler kazmış, beğenip, yeryüzünün çeşitli yerlerinden getirdiği taşları, temele yerleştirmişti sadece.. Bilmediği için onları harçlamamıştı.
Temelin üzerine birkaç adam boyu yükselttiği duvarlar da öyleydiler.. Taşlar üst üste konmuştu.
Bazan düşenler oluyordu.
Hele on sene kadar önce, yer sarsılmıştı.. Duvarlar hemen yıkılmışlardı.. Hazreti Âdem (A.S.) tekrar aylarca uğraşmıştı.
Sık sık taşların düştüğünü, duvarların çatlayıp devrildiğini gördükçe pek üzülüyordu..
Hazreti Âdem (A.S.) istiyordu ki, Allah'ın yeryüzündeki bu ilk evi asla zarara uğramasın.. Hazreti Allah'ın takdir buyurduğu zamana kadar dursun.. İnsanlar onu çabuk tanısınlar ve tavaf etsinler. Fakat çaresini bulamıyordu.

Hani beyt (-i Şerifi, Kâbey) i insanlar için bir toplantı yeri ve emin bir mahal yapmıştık (hatırlayın).
(Bakare: 125)
Allah böyle buyuruyordu ama, hani insanlardan birisi bile yoktu Kabe'de şu anda.. Uğramış da değildiler. Uğrasalar, şu düşen birkaç taşı görürler ve yerlerine koyarlardı..
Niçin böyle işler ağır geliyordu onlara?.. Hazreti Âdem (A.S.) üzülerek hakikati dile getirdi: «İnsanları dünya faydaları daha çok ilgilendiriyor.» Taşları yerine koyarken sık sık Safa ve Merve tepelerine bakıyordu.. Sanki onlan şahit tutmak istiyordu.
Şüphe yok ki «Safa» ile «Merve» -Allahın şeâi-rindendirler. İşte kim o «Beyt» i (Kâbeyi) hac veya umre kasti ile ziyaret ederse bunları güzelce tavaf etmesinde üzerine bir beis yoktur.
(Bakare: 158)
Hazreti Âdem (A.S.) Havva'yı unutmuştu. İşini bitirince Kabe'yi tavaf etti.. Orada namaz kıldı.. Artık ayrılması mümkün değildi.. Akşam olacak, fakat Âdem yerinde kalacaktı. Çünkü ancak burada acısı geçiyor, feyz alıyor, aydınlanıyordu.
Şüphesiz âlemler için, çok feyizli ve ayn-ı hidayet olmak üzere, konulan ilk ev (mabed) elbette Mekke'de olandır.
(Âl-i İmran: 96)

Allah Kâbeyi, o beyti haramı, o haram olan ay (lan) (Mekke'ye hediye edilecek) kurbanı ve (onların) boyunlanndaki gerdanlıkları insanlar (m din ve dünyaları) için bir nizam yaptı.
(Mâide: 97)
Sonra kirlerini gidersinler. Adaklarım yerine getirsinler ve beyt-i atıykı (Kâbeyi) tavaf etsinler.
, (Hac: 29)
Şu beytin (Kâ'benin) Rabbine ibadet etsinler onlar.
(Kureyş: 3)
Öyle yaptı.. Hazıeti Âdem (A.S.) ibadetle akşamı getirdi. Gönlü, gözü doymuş, içi hafiflemişti.
İçinde bir ilham belirmişti.. Ona şöyle sesleniyordu:
«Ey Âdem, Havva'nın yanına git.. Onu o halde yalnız bırakma!..»
Hazreti Âdem (A.S.), bir kere daha Kabe'ye baktı. Haceri Esved'e sokuldu.. Okşadı, öptü.. Ayrıldı.
Beş dakika sonra, deriden çadırı görünmüştü.
İçeriye girip çıkanlar vardı.
Herkes telâş içindeydi.
Bunun mânasını anladı.. Havva doğum yapacaktı veya yapmıştı yine.
Acaba sıkıntı çekmiş miydi?..
Hazreti Âdem (A.S.), gerek Havva'nın, gerek diğer evlâtları kadınların, doğum esnasında çektiklerini umursamazlık edemiyordu. Hele evlâtlarını büyütmede gösterdikleri gayret.. Engin çocuk sevgisi!..

Hazreti Allah, onlara en şerefli ve o derecede de zor, yorucu, bir vazife vermişti. Anneler ne kadar ögünseler, gururlansalar, haklarıydı.
Bu bakımdan Hazreti Âdem (A.S.), annelere ayrı ve en yüksek sevgi, saygıyı duyuyor.. Bunu herkesin yapmasını istiyordu.
Fakat erkekler karakterlerini göstermişlerdi.
Kadınların böylesine vazifelendirilmiş bulunduklarını gördükleri halde.. Onları horluyorlardı.. Başka şeyler de istiyorlardı.
Kadın da yapıyordu bunları..
Çalışıyordu günün her anında.
Yemek pişiriyor, erzakların her türlüsünü hazırlıyordu. Süt sağıyor, hayvanları temizliyor, kırpıyordu. Derilerden, elbiseler, çadırlar yapıyordu. Yeni yeni, Hazreti Havva'dan öğrendikleri gibi, yünleri eğiriyor, iplik örüyor ve basit bezler hazırlıyorlardı.
Su bulma, yiyecekleri muhafaza, onlara aitti.
Bunlarla da yetinmiyorlar, erkeklerine avcılıkta, çiftçilikte, çobanlıkta yardımcı oluyorlardı.
Erkek, kuvvetli ve insafsız olduğu için, kadına, bunları istese de, istemese de zorla yaptırıyordu.
Hazreti Allah, kadım tahammüllü yaratmıştı.. Uysaldı. Erkeğinin bir dediğini iki ettirmiyordu.
Fakat erkek, hemen şımarmıştı.
İlk köle olarak kadını bulmuştu ya.. Yetmişti ona. Biraz çalışıyor, sonra gölgeye yayılıyordu.
Kadın bütün bunlara razıydı ama, erkeğin onu küçük görmesini hazmedemiyordu bir türlü.. Gizli gizli gözyaşı döküyordu.
Kadın oğlan doğurunca, her ne hikmetse, erkek bayram ediyordu.. Kız evlâda bakmıyordu, tiksiniyordu.

Hazreti Adem" (A.S.) çadırma doğru giderken, bunları düşündü.. Üzüldü.
Acaba Havva ne doğurmuştu?..
O, daima bir erkek ve bir kız doğururdu ikiz olarak.
Yine öyle mi olacaktı?..
Yoksa değişecek miydi bu kaide?..
Elbette ancak Hazreti Allah bilecekti bunu.
Hazreti Âdem (A.S.) her şeyi Allah'a bıraktı:
«Ey Allahım!. Hayırlısını ihsan buyur..»
Doğrusu da buydu.
Nerdeyse akşam bastıracaktı.. Batı ufukları turunç gibi kızarmışlardı.
Fakat çevrede görünen her şey bir başkaydı şu anda.
Akşam daima hüzün getirirdi.
Halbuki başta Hazreti Âdem (A.S.) olmak üzere, hiçbir yaratıkta hüzünden eser yoktu.. Sanki gece gelmeyecek, sabah olacaktı.. Ona hazırlanış vardı.
Hazreti Âdem (A.S.) bunu, kendisinden, beş yıldır çöreklenen acının çekilip gitmesine verdi.
«Ben mesudum da, her şeye öyle bir gözle bakıyorum .'» (İCMİİ
Sonra tekrar dua etti:
«Ey, Allahım!.. Sakat doğmasın çocuklarım.. Bilhassa Havva pek üzülüyor.»
Hazreti Âdem (A.S.) çadıra üçyüz adım kadar yaklaşmıştı.
Birisi çıktı çadırdan ve ona doğru koşmaya başladı.
Bu, oğullarından tyad'dı.
Buluşunca müjdeyi verdi:
«Ey Peygamber babam!.. Annem bir oğul doğurdu.» v «îkiz değil mi?,. İkiz kız kardeşi yok mü?..)»
«Hayır.»

(Bazı rivayetlere göre, ikiz kız da doğurmuştur.)
Âdem sordu:
«Sıhhati nasıl ey İyad?...»
«Tam sıhhattedir.. Öyle de güzel ki.. Hele aydınlığı.»
Nasıl bir aydınlık?...»
«Yüzü parlıyor.. Ona, sanki sana bakar gibi, baktım.. Alnında, yanaklarında, dudak ve çenesinde zaman zaman bir ışık dolaşıyor.»
Hazreti Âdem (A.S.) sevindi.-Tekbir getirdi.
Nihayet: «Peki, sen işine git ey İyad!.» diyerek oğlunu savdı. Hızlandı.
Çadır kalabalıktı.
Kızlarından üç tanesi anneleri Havva'ya yardım ediyorlardı.
Hazreti Âdem (A.S.) önce Havva'nın hatırını sordu:
«Geçmiş olsun ey Havva!. Nasılsın?.-. Acın, yaran beren, yok ya?...»
«AUahımıza şükürler olsun.. Çok iyiyim.. İlk defa
sancısız, acısız, bir doğum yaptım..» «Çocuk nerede?...» Havva sağ yanını gösterdi.
Göstermese de Hazreti Âdem (A.S.) bunu farkede-
cekti.
Çünkü orada bir nur yığını vardı.
Eğildi Hazreti Âdem (A.S.), oğlunu aldı.. Daha iyi görebilmek için dışarıya çıkardı..
Anlatılanlar doğruydu.
Hazreti Allah, Âdem'e şimdiye kadar olan oğullarının en güzelini, en sevimlisin v vermişti.
Beş yıl önce, HabiFle kanayan yarası birdenbire iyileşti. Oğlunu sevdi, kokladı.. Cebrail'in:
«Ey Âdem, sabırlı ol!..» ihtarının mânasını şimdi anlıyordu.
Bu oğlu ona, Habii yerine, Hazreti Allah'ın bir hibesi, 1>ağışı, armağanıydı.. Habil'in halefi olacaktı.
Hazreti Âdem (A.S.) oğlunun ismini hemen buldu ve kulağına fısıldadı:
«Şit!.. Şît!..»
Başka bir isim koyamazdı ki..
(Hibetullah) mânasına gelen (Şît) ismi en uygunuydu.
Böylece, Hazreti Âdem (A.S.), yere indirilmesinden yüzotuz beş sene sonra Habil'i kaybetmiş ve beş sene de evlât acısının beterini çekmişti ama, şimdi mükâfatını görmüştü.
Hicretten altıbin (Miladdan beşbindörtyüz) sene kadar önce Hicaz topraklarında başlayan bahar, bir sabah Hasreti Âdem (A.S.) ı ağlatmış, sonra Şît doğarak saadetine kavuşturmuştu.

II

GÜZELİ ARAYANLAR

Hazreti Âdem ile Havva çadırlarının önünde oturuyorlardı.

Şît'in doğumu üzerinden on yıl geçmişti.

Hemen iki sene sonra, Hazreti Havva, biri kız diğeri oğlan olmak üzere ikiz doğurmuştu yine. Kızın adını (Hazura) koymuşlardı.

Şimdi on yaşında bulunan Şît ile» sekiz yaşındaki Hazura, az ilerilerinde başbaşa oturuyor, sesiz sessiz konuşuyorlardı.

Sanki aynı dalda açan iki papatya gibi güzel, aydın ve temizdiler,. Hep gülüyorlardı.

Hazreti Âdem (A.S.), onları Havva'ya gösterdi:

«J5y Havva!.. Şunlara bak..»

«Gördüm.. Ne var?..»

«Şît ile Ha2Ufa pek anlaşıyorlar.. Büyüdükleri zaman onları birbirlerine verelim.. Soylun kendileri gibi güseî, dürüst, iyi olurlar.. Sözde çocuklar ama, hiç çirkin bir hareketlerini görmedik. Hep güzel kaldılar. Sanki güzeli aradılar ve daima buldular.»

Havva doğruladı:

«Ben de hep düşündüm.. Bilhassa sana, bana, büyük kardeşlerine itaatleri, küçüklere sevgileri derindir.»

«Hazreti Allah'ı aradılar.. Yardımımızla derhal bul-

m

dular.. En küçük bir sapıklığa düşmemeye dikkat ediyorlar."

Hazreti Âdem (A.S.) ile Hz. Havva'nın konuşmaları bir müddet daha, Şît ve Hazura üzerinde devam etti. Nihayet Hazreti Âdem .(A.S.) kalktı.. Havva'dan müsaade isteyerek, işlerinin başına gitti.

Sanki onun ayrılmasını bekler gibi, Şît ile Hazura, anneleri Havva'nın yanma koşuştular. Havva'nın karşısına oturmuşlardı.

Havva güldü.. Sordu:

«■Yine aranızda bir anlaşmazlık oldu galiba.. Nedir?»

Hazura, yaşından umulmayan bir cevap verdi:

«Ey anneni!.. Güzel Aiiahımız bizi ve bize faydalı ne olacaksa hepsini yaratmış.. Bu yaratılıştan maksat nedir?..D

Havva, Şît'e baktı:

«Kardeşin Hazura'ya doyurucu bir cevap veremedin mi ey Şît?.. Bunları sana anlatmıştım.. Sanırım baban ulcın (AS.) da söylemişti..»

«Evi İ Fakat Hazura, bana inanmıyor.. Senden öğ-**11 *vi* ir.**'" 1 .1.1 ıi. m. eltme ve- teyit iyi şeydir ey Şît!.. Sakın

II ..nı.ı ,ıı ı - ir ılr. i

M Kay II ona nasıl kırılabilirim?.. Aksine böylesine **kıii** kırk yardığı İn **mtmnun oldum.»**

Havva, huıuria dolmuıtu. **Kakat üzgündü.**

Bu kadar oğlu ve kılları, torunları olmuştu.. Onlar da zaman zaman nollr (iğreneceklerini öğrenirlerdi.. Fa-rtnl hiçbirisi bu türlü sualler sormazlardı.. Daha çok dünya ile İlgilenirlerdi.

Havva bunları düşünüp hatırlarken, Hazura annesini uyardı:

«Cevap vermedin ey annem!.. Yaradılışın maksadını sormuştum..»
«Allah'ın yaratmadan maksadı kendisine kulluk içindir.»
Göklevde ve yerde bulunan kişiler onundur. Onun huzurundaki kişiler kendisine ibadet etmekten asla kibirlenmezler, yorulmazlar da.
Onlar gece gündüz ara vermeyerek (onu) teşbih ve (tenzih) ediyorlar.
(Enbiyâ: 19-20)
Havva devam etti:
«Eğer Allah'ın başka bir maksadı olsaydı bunu huzurunda yaptırırdı.»
Biz göğü de. yeıi de, ikisinin arasında bulunan şeyleri de oyuncular (m işi) olarak yaratmadık. Eğer biz bir eğlence edinmek isteseydik onu kendi canibimizden edinirdik elbet. Biz (böyle) yapanlar da değiliz.
(Enbiyâ: 16-17)
Hazura itiraf etti: «Şît de böyle söylemişti.» Havva öğrenmek istedi: «Başka?..» Hazura anlattı:
«Şit, her şeyin çift yaratıldığını iddia ediyor.» «Evet, öyledir.. Bazısını farkedemiyorsak, bu bilgi yetersizliğimizdendir.»
38
Yerin bitirdiği her şeyden, (insanların) kendilerinden ve bilmedikleri şeylerden, bütün çiftleri yaratan (AHahın sam ne kadar yücedir,) münezzehtir.
(Yasin: 36)
Hazura, Şît'e «Sorayım mı?..» der gibi baktı.
Şit razı olmadı.
Havva, bunu farketti.. «Çekinmeyin..» diye uyardı. «Saklamak daha fenadır,.»
Şît kabullendi:
«Üzüleceksin diye çekindim..»
«Ziyanı yok.. Üzüntü sürekli değildir ey Şît!..»
Ağabeyim Kabil'den söz açacaktık.»
«Onu ben doğurdum ama, keski taş doğursaydım. Artık Kabil lanete uğramıştır.. Ağabeyin değildir.»
«Kurtaramaz mıyız?...»
«Kendi isterse kurtulur.. Çünkü Hazreti Allah tövbeleri kabul eder..»
«Fakat Kabil kasten günâh işledi.. Devam da ediyor..»
«Bu doğru.. Devam ettiğini senden duydum ey Şît.. ln§? » lulmhluyln erkenden Kabe'ye gitmiştim.. Orada konuşuluyordu Kabil'i Yemen sınırında görenler olmuş.. Vahşi bir hayat BÜıuyormuş.. Üç çocuğu doğmuş..»
«Beş senede bu mtimkündür.. Başka?..»
«Rasladıklaruıı Ynnrn'e gitmeye zorluyormuş.. Bilhassa sapıtma teklif ediyormuş,.»
«Ne gibi?...»
«Sözde bu âlemi tek bir Allah'ın yaratması mümkün değilmiş.. Bir çok Allah varmış..»
«Çok yazık!., tblia'in tam kölesi olmuş. Ey Şît!. Sana böyle bir şey söylenseydl, nasıl sustururdun o sapığı?...»
39

((Kolay ey annem!.. Bırakalım şu kainatı, en küçük bir işte bile iki kişi uyuşamayıp, kavga ediyorlar.. Eğer, haşa, Allah birden çok olsaydı, her şey alt üst olurdu.. Karışırdı.»
«Elbette.. Denge kalmazdı.»
Göklerde ve yerde Allahdan başka tapacaklar bulunsaydı, gökler de, yer de karmakarışık olur, bozulurdu.
(Enbiyâ: 22) Her üçü de bir zaman sustular. Konuşulmasını bile eza saydıkları konuyu unutmak istiyorlardı.. Yüzlerine al basmıştı. Nihayet, Hazura mevzuu değiştirdi. Sordu:
«Ey Annem!.. Bize meleklerden bahset.. Vazifeleri nedir?.»
«Melekler, Hasreti Allah'ın vahy elçileridirler.»
«Kanatlı oldukları söyleniyor..»
«Hayır, yalnız bu mânada almayın.. Kanattan murat, kendilerine bağışlanan kudret ve kuvvetleridir ki, her hale girebilirler.. Kanatlı da olurlar. /
Gökleri, yeri yaratan, melekleri ikişer, üçer, dörder kanatlı (olmak üzere) elçiler yapan Allaha hamd olsun. O, yaratılışta ne dilerse (onu) artırır. Şüphe yok ki Allah her şeye hakkıyla kadirdir.
(Fâtır: 1) O, kendi emriyle kullarından kimi dilerse ona (peygamberlerine) vahy ile melekleri (Cebrai-li) indirir...
(Nahl: 2)

Hz. Havva devam etti:
«Ayrıca kullarına ilhamla,melekleri görevlendirir.»
Sıfatlan yüce, arş'ın sahibi (Allah, insanları) o kavuşma günü ile korkutmak için, kendi emrinden olan vahyi kullarından kimi dilerse ona ilka (ilham) eder.
(Mü'min: 15)
Hazura hatırlattı:
«Davranışlarımızı da bu meleklere iletir ve yazdırır.»
«Evet..»
O'nun (ve her insanın) önünde, arkasmda kendisini Allahm emriyle gözetleyen takipçi (melek) !er vardır...
(Ka'd: 11)
Halbuki sizin üstünüzde hakikî bekçiler (Allah indinde) çok şerefli yazıcılar vardır ki onlar ne yapıyorsanız bilirler.
(tnfitar: 10-12)
Hz. Havva müjdeledi:
«Bazan melekler mü'minlere inerek, cennete kavuşacaklarını haber verirlrr. Onlara yardımda bulunurlar.»
Hakikat «Rahbfnıiz A Halıdır» deyip de sonra doğruluğu iltizam < dcnlcr (yok mu?) onların üzerine «korkmayın, tasalanmayın, va'd olunduğunuz cennetle sevinin» diye diye melekler ineceklerdir.
(Fussilet: 30) 41

Hani Rabbin meleklere: «Şüphesiz ki ben sizinle beraberim. Haydi îman edenlere sebat ilham edin» diye vahyediyordu..
(Enfâl: 12)
Evet, siz sabr eder, sakınırsanız bu(nlar, yani düşmanlar) da ansızın üstünüze gelecek olurlarsa Rabbiniz size nişanlı beşbin melekle imdat edecektir.
(Âl-i İnıran: 125)
Hz. Havva acı olanı da söyledi:
«Melekler aynı zamanda cezaları tatbik edicidirler.»
Melekler, o kafirlerin yüzlerine ve arkalarına vura vura ve «Tadın cehennem azabını» (diye diye) canlarını alırken görmeliydin!..
(Enfâl: 50)
O gün sema, bulutlar (çıkıp), parçalanacak, melekler (ellerinde amel defterleri bulunduğu halde hesap için) indirilecek, indirilecek.
(Furkan: 25)
Artık melekler onların, yüzlerine ve arkalarına vura vura, canlarını alırken (halleri) nice olacak!..
(Muhammed: 27)
Şît Söze karıştı:
«Babanı Âdem, Meleklerin bize Allah katında şefaatçi olduklarını söyledi..»
Havva: «Evet..» diye doğruladı.. «Bilhassa bunu çok yaparlar.. Mü'minleri korur, savunurlar.»

Arş'? yüklenen, bir de onun etrafında bulunan (melekler), Rablerini hamd ile (tenzih ve) teşbih ederler. Ona iman ederler. Müzminlerin de yarhğamnasım (şöylece) isterler: «Ey Rabbi-miz, senin rahmetin ve ilmin her şeyi kuşatmıştır. O halde tevbe edenleri, senin yoluna uyup gidenleri yarlığa, cnları cehennem azabından koru.»
«Ey Rabbimiz, onları da, onların atalarından, zevcelerinden, nesillerinden salih olanları da - kendilerine va'd ettiğin - adn cennetlerine sok. Yegane gâlib, hüküm ve hikmet sahibi olan şüphesiz ki sensin sen.»
«Bir de onları (bu dünyada) her türlü fenalıktan koru. Sen kimi kötülüklerden korursan o gün muhakkak ki onu rahmet (ine mahzar) et-mişsindir » Bu, en büyük necat ve saadetin tâ kendisidir.
(Mü'min: 7-9)
Nihayet Havva, sözünü bağladı: «Canları alan ve cehennemin muhafızlığım yapan melekler de vardır.»
Aradan on sene daha geçti. Bir sonbahar günü, ikindiye yakın, Şît ile Hazura yine çadırlarının önünde oturuyorlardı. Birbirleriyle nişanlanmışlardı. Belki iki hafta sonra, artık evleneceklerdi. İlerdeki ortak hayatlarım konuşuyorlardı. Hazura birden bire ufku gösterdi:

«Ey Şıt!. Şuraya **bak..** Gökyüzünün toprakla birleştiği yer nasıl karıştı.. Nedendir bu?.. Hiç görmemiştim..»
Şît baktı ve derhal ayağa kalktı:
«Gördün ama pek küçüktün.. Ben hatırlıyorum.. Bu büyük bir fırtınadır.. Belki de kasırga.. Çabuk haber verelim ve çadırlarımızı yıkıp şu vadiye sığınalım.. Yahut ey Hazura, sen sürüyü oraya götür.. Ben yetişirim..»
Hazura'nm Şît'e güveni vardı. Emrini yapmaya koştu.
Şît hem bağırıyor, hem de çadırlarını yıkıp devşiri-yordu. Eline çabuktu. Hava hareketlenmeye başlayana kadar yapacaklarını bitirmiş, vadiye varıp Hazura'yı bulmuştu. Vadinin arkası, kasırganın geleceği tarafa kapalıydı.. Vadiden ziyade, bir dere başlangıcına ulaşan yataktı. Kasırgadan pek zarar görmezdi.
Diğer insanlar, akıllarının yattığı yerlere sığınmışlardı.. Bazısı da aldırış etmemişler, çadırlarına, sürülerine, bile dokunmamışlardı.
Artık, hava ıslık çalıyor ve kumlar üşümüşler gibi ürpererek çıtırdıyorlardı.
Şît yaşının küçüklüğüne rağmen, herkesi uyarıyordu. Fakat aldırış eden olmuyordu.
Hele birisi şöyle diyerek, Şît'i tersledi bile.
«Eğer bir şeyler olacaksa bunu Allah emretmiştir..
Niçin O'nun isteğine karşı geleyim?..»
Şît üzüldü.. Ne dense boştu böylelerine.. Başını önüne indirdi.. Hazura onu yatıştırmaya çalıştı:
«Şen vazifeni yaptın ey Şît, bu kadarı yeter.»
«Ama tedbirsizlik yüzünden bunca can ve mal heder olacak. Kaç yüzyıldır dünyadayız.. İnsan birçok şeyler öğrenmeli değil miydi?.. Babamız Hazreti Âdem (A.S.) in başlarında bulunuşu bir kuvvettir onlar için.. Yeryüzün-

de olan ve olacak tabiat hadiseleri tecrübelerimizi artırmaya, onlardan faydalanmaya yaramahdır.» Şît sözünü bir ilhamla bağladı:
Su başında
Konaklamayan çoban
Davarın sabaha çıkacağım
Nasıl ümit eder?..
Hele bir tuz kayası yoksa..
Köpeklerini yormuşsa..
Canavarların inleri görünüyorsa.
Toprağa tohum serpmek Marifet değil. Akşama kalmadan Kuşlar toplarlar hepsini. El emeği, alınteri gereklidir. Yerin altı üstüne gelene kadar Ayalar nasır bağlamahdır.
Her şeyi oluruna bırakmak, Kadere teslim olmak, Dibekte su döğmeye benzer. Kazanılacak şey Sadece yorgunluktur. , Çıkan gürültüyle
Başın uğuldaması. Kulakların sağırlaşmastdır.
Belliydi, Şît daha çok llhamlanacaktı ama, artık yeryüzü havalanmış, gökyüzü delirmişti.. Göz gözü görmüyordu. Sanki **gece** başlamıştı.. Elli adım ilerisi seçilemi-

yordu.. Çıldıran hava, fırtına ve kasırga şarkılar getirmemişti.. Bunlardan pek ileri bir gayretteydi.
Hazura, sığındığı kayayı yeterli bulamıyarak, uzanmıştı.. Şît'in kolunu sıkıyor ve söyleniyordu:
«Korkuyorum.. Korkuyorum ey Şît!... Böyle giderse, hele musibet yüz geri dönerse, uçarız, parçalanırız.»
Şît cesaret veriyordu:
«Kolay kolay geri dönmez.. Önce hızını alacak, sonra dinecek..»
«Ne biliyorsun?...»
«Ben daima olayları tetkik ederim.. Yeryüzünde neler ceryan ediyorsa sebeplidir ve aynı şekilde devam ederler..»
«İnanmak isterdim ey Şît!..»
«İnan ey Hazura!. Bu da güzel Allahımızm biz insanlara bir lütfü, dersidir.. Sebepler aynı oldukları zaman hadise de benzer yaratılıyor.. İş ki bunu farkedelim ve tedbirini bulup sıkışınca baş vuralım.»
«Şimdiki gibi?...»
«Evet evet.. Küçükken benzerini gördüğüm şu olay beni derhal tedbire koşturdu.. Buraya sığındık.. Böylece canımız ve malımız kurtuldu.»
«Henüz erken değil, mi?...»
«Musibetin içindeyiz.. Görüyorsun ki emniyetimiz tamdır.»
Hazura cevap vermedi. Şît hatırlattı:
«Ey Hazura!.. Seni en çok havanın inlemesi yoracaktır. Sinirlerin gerilir, başın çatlar.. Ellerinle kulaklarını kapa.. Hiçbir şey duymamaya çalış..»
Hazura öyle yaptı.
Bunun faydasını görmüş olacaktı ki, artık ellerini çekmedi kulaklarından.
Saatler birbirlerini kovaladılar.
46
Nihayet fırtına azaldı ve durdu.. Gökyüzü açıldı.
Fakat yine elli adım ilerisi görünmüyordu. Çünkü gece yarısı olmuştu.. Gökyüzünde yıldızlar kaynaşıyordu.
Şît ile Hazura kalktılar.. Derilerini, bilhassa saçlarını temizlediler.. Her silkinişte avuç avuç kum döküldü üzerlerinden.
Hazura sevinçliydi artık. «Kurtulduk.. Aklınla bin yaşa ey Şît.» diyordu.
İlâve de ediyordu:
«Ey Şît!.. Evlendiğimiz zaman çadırda yaşamayalım. Görüyorsun ki yetersizdir.. Bizi koruyamıyor.. Bazı canavarların sokulup insan çaldıklarını da işittik.. Hele deri kokusu!..»
«Nerede barınacağız o halde?...»
«Mağaralar ne güne duruyor!..»
Şît dudak büktü:
«Mağara ha?.. Hayır.. Biz yeryüzü yaratıklarından faydalanacağız ama, onların hayatlarını yaşayamayız.. Çirkin ve ayıptır, yüz kızartıcıdır insan için..»
«Mecburuz..»
«Hem kaç mağara var?.. Kime yeter?.. Mağara hayatı başlarsa, işte asıl o zaman kan dökülür.. Kapan kapana bir savaş başlar.»
«Kayaları oyarız..»
«Bunu tecrübe ettim., ömür kâfi gelmez..»
«Demek çadır hayatında israr ediyorsun?..»
«Hayır.. Fakat şimdilik çadırlarımızı daha emin yerlere kurup, pekleştirmcllyiz.. Bir taraftan

da çareler araştırmalıyız.»
«Zor.»
«Çadırları nasıl bulduk?..»
«Haklısın.. Neler düşünüyorsun?...»
«Henüz kimseye açılmadım ama, ben bu musibetler-

den çok »insanların dağılmasına üzülüyorum. Ayrılıp gitmelerine sebep, yaşama çabasıdır. Halbuki insana yakışan bir arada bulunmaktır.. Dağılmak zayıflıktır.. Toplanmak kuvvettir.. Birisi insanı sapıklığa, diğeri Allah'a götürür.. Ben bazı tetkikler yapıyorum.. Eğer sonuç alırsam hemen işe girişeceğim..»
«Nedir onlar?..»
«Şimdilik sorma ey Hazura!.. Çünkü akıl erdiremezsin.»
«Olur.. Geceyi burada mı geçireceğiz?..»
«Başka çaremiz var mı?.. Yarın olsun hiç istemiyorum.»
«Niçin?...»
«Çok acı sahneler göreceğiz.. İnsanlar tedbirsizliklerinin cezalarını çektiler.. Ölüler çıkacak yolumuza.. Hele kaybolanlar.. Tarlalar, bahçeler yolunmuştur.. Sürüler, kumlar altında kalmışlardır.. Belki çevremizi bie tanıya-mıyacağız.. Fırtına bazı kum tepelerini silmiş, yenilerini dilediği yerde kurmuştur.. Kuyular dolmuştur.»
Hazura, Hazreti Âdem (A.S.) ı pek severdi.. Onunla ilgilendi:
«Babamıza bir şey olmuş mudur?..»
«Sanmıyorum.. O, en tedbirlirnizdir..» -
«Evet evet.. Sabahı beklemez artık, Kabe'ye koşar.»
«Buna mecburdur.. Şüphesiz Kabe'nin de pek çok duvan yıkılmıştır.. Yarın yardım etmeliyim.. Bir üzüntüm de orasıdır.. Daha büyük âfetlerde yeri silinirse ne yüzle Allahırnıza bakabiliriz!.. Bize en büyük emaneti Kabe'dir çünkü..»
Şît, Hazura'nın cevap vermediğini görünce, eğilip ilgilendi.. Hazura uyumuştu.
Halbuki az önce her ikisi de ayaktaydılar.. Hazura'nın oturduğunu, hele uzandığım görmemişti Şît.
48
Şıt, Hazura'nın uyumasından faydalandı.. Yürüdü. Sürünün yanma gitti. Umduğu gibi, hiçbir ziyanı yoktu.
Fakat, sıkılıyordu.. Uzaktan uzağa işittiği feryatlar, çığlıklar, içini tedirgin ediyordu.
Fırtınanın dinmesiyle, kurtulanlar, kaybettiklerinin telaşına düşmüştüler muhakkak.. Bunlarla karşılaştıkça yaygarayı basıyorlardı.. İçlerinde dünya malı uğruna heyecanlananlar vardı. Bir kısmı da Allah'ın niçin bu musibete kendilerini düşündürdüğünü akledemiyorlardı şüphesiz. Halbuki biraz düşünseler, ektiklerini biçtiklerini, görürlerdi. Hazreti Allah, asla onlara, kendisinde kaldıkları, sapıtmadıkları sürece zulmetmezdi.
Onların bu dünya hayatında harcü sarf ede-geldiklerinin misâli, kendilerine zulmeden bir kavmin ekinlerini vurup da mahveden kavurucu ve soğuk bir rüzgârın hali gibidir. Onlara Allah zulmetmedi. Fakat kendileri kendilerine zulmediyorlar.
(Âl-iİmran: 117)
K
O günden sonra, Şît büsbütün düşündüklerine kendisini kaptırdı. Fırtına, yalnız Kabe bölgesinde yaşayanlardan yüze yakın insan ve binlerce hayvan canıyla oynamıştı.. Toplanmayan çadırlar ya parçalanmış, yahut sürüklenip kaybolmuşlardı.
Kuyular kumla dolmuştu.
Yaraların sarılması için aylarca uğraşıldı.

Şît, kuyuların bir daha dolmamasınm çaresini çabuk buldu. Ağza uygun konulan taşla bu işi halletti.
Fakat asıl mesele çadırlardı.
Hakikaten deriden çadırlar lena kokuyordular. Ağır ve lagardılar. Onları taşıyacak direk, bağlayacak kazık yeterli değildi. Hele atlatılan fırtına benzerine mukavemetleri yoktu.
Şît çare bulmayı bilhassa arzuluyordu.
Buna her rastladığını zorluyor, uyarıyor, teşvik ediyordu.
Esasen, kısa zamanda bir hakikatle karşılaşmıştı. Yalnız kendisi değil, hemen hemen herkes bir şeyler bulma peşindeydiler.
Kadınlar bile.
Hazreti Havva'nın ip eğirmesini genişletmiş ve geliştirmiştiler.. Fakat henüz bezleri sıklaştıracak, sağlamlaştıracak devrede değildiler.
Bazı insanlar, Hurmaların üzerine çıkıp dallardan faydalanma yoluna sapmışlardı.
Hayvanlara teslim olup mağaralara sahip çıkanlar da vardı.
Şît bütün bunları gördü.. Üzerlerinde durmadı.
O, esaslı, her mevsime cevap verecek, buluşlar peşindeydi.
Nihayet bir gün düşündüğünü Hazura'ya anlattı:
«Ey Hazura!.. Sen işleri üzerine al.. Ben çevrede dolaşıp incelemeler yapacağım.» «Maksadın nedir?..))
«Fırtınadan sonra Kabe'nin ve çadırların halini gördün.»
«Çevreni karış karış biliyorsun.. İşe yarayacak hiçbir şey yok.«

«Ben başka şeylerle ilgileneceğim.. Şimdi anlatması K üçtür.»
Şît öyle yaptı.
Artık sabahları gün ağarırken ayrılıyor ve karanlık başaıken dönüyordu.
Bazan getirdiği küçük taş parçalarım bir tarafa birikiyordu.
Şifin bu aylak halini uzaktan uzağa izleyenler, me-ı.ık ediyorlardı.. Sordukları zaman Şît kısa cevaplar veriyordu:
■•iyi, faydalı şeyler peşindeyim.»
şifin hali aylar sürdü.
Mekke dolaylarında yaşayanların umumî kanaati
in [|1 tenbelliğe vurduğunda toplanmıştı.
Vuzifelt'i'lni, henüz nişanlı bulunduğu Hazura'ya \ ııkli'vcıck, dtjda, mağaralarda, vadilerle gün öldürmek ı neyi» delâlet ederdi!.
Niiı.ıyci bazıları dayanamadılar, önce Hazura'ya
n bir başkası çıktı.. Sapıtması
IHI
İtlerini h.....maı.»
ııNl
iniyor.. Bu, bir inil) nı ftnı haldtı I Ç ftlııma İbadetini inkâr, Allah'a [1] ullul -1 ılfttlndtn ı» ı.....tunu akıttır.»
O, hayırlı vn | r peşindedir..»
rtanı *n*\ un
ı lonu .mmlz D
kalaoaktUB «y Unsuru!. Çaresine bak.. Şît'in Aylaklığını «mie.»
HatUtt birkaç |ttn daha direndi.

Fakat iblis hemen onu bulmuştu.. Fitledi:
«Ey Hazuraî.. Hâlâ Şît'e inanıyor musun?.. Seni unuttu.. Evlenmekten bahsetmiyor.. Güzelliğine gururlu. Seni sevmiyor. Sevse birlikte çalışırdı. Ağır hizmetleri sana yükledi.. Kendisi gönlünün havasındadır.. Uzaklaştığı yerlerde bir kız bulmadığı ne malum?"
Hazura «Olamaz.. Yakında evleneceğiz.» dedi. Ama, İblis rahat bırakmadı:
«Akşamlan geldiği zaman nasıl yorgun dönüyor, dikkat ettin mi?. Seninle iki lâf bile konuşamıyor.. Hemen uyuyor.»
Doğruydu bunlar.
Şît'i bekleyen Hazura, o geldiği zaman sevinirdi her seferinde şüphesiz.. Fakat yemeğe el sürmediğini, isteyerek konuşmadığını gördükçe üzülürdü. Hele hemen uyuması. Böyle güzel geceler uykuyla niçin geçsindi?.. Hemen hemen bütün insanlar, gün boyu uyuyacak vakit bulurlardı.
Hazura yine bir akşam Şît gelince, önüne sürdüğü et ve ekmeği yemediğini, sütü içmediğini gördü. Hele pek sevdiği hurmaya el sürmemişti.
Hazura ağladı.
Ancak o zaman Şit kendisiyle ilgilendi:
«Ne oluyor sana ey Hazura?..»
«Sen daha iyi bilirsin..»
«Bilsem sormazdım..»
«Aylar doldu.. Her geçen gün benden bir az daha koptun.»
«Yanılıyorsun ey Hazura.»
((Seni bir doyuran, oyalayan var.»
«Kimdir?..»
«Bir kadın..»

«Bunu nasıl düşünebiliyorsun?.. Sana çevrede ne maksatla arama yaptığımı söylemiştim..»
«Herkes öyle düşünmüyor ama.. Sapıttığın kanaatindeler..»
«Ziyanı yok.. Vakti gelince utanırlar.»
İnceleme bu kadar sürer mi?..»
»Elbette.. Allahımız dilemedikçe bir ömür bile kâfi erimez..»
«O halde evlenemeyeceğiz..»
«■Biraz daha sabırlı ol Ey Hazura!.. Evlenmemiz zor İm iş değildir.. Esasen evli sayılırız,. Ben birlikte geçire-Otğimlz ilk geceyi hayal ettiğim şekilde hazırlamak isti-I oı um.»
«Beraber gezelim..»» Hayvanlara, tarlaya, kim bakar?.» Hırım bulurum..»
»Olmaz., Malı gibi ilgilenmez.. Hem ben öyle yerlere | Idiyorum ki, dayanamazsın.. Ey HazuraJ,,,Sanırım sana iii vn< n!. ı var . Başları İblis'tir.. Dikkat et.. Bana inan.
Hм *U* rneyerek teslim oldu:
H mden gelmez zaten.»
len birisi Hazura'ya koştu.. Onu
.
Didlftlm çıktı şît bir hafta var ki ı. dola ıj ny ..
Fakat ı ıı ı ıdmi ırdıı
»İnanmadın **Oeçen** ıı .M kaçan ve dönmeyen
Miıara'yı bilinir Bff 90 ul lu k»dını.» «Bvtt bilirim K,.İ,.İ muştum bile.»

«Şît bu kadınla düşüp kalkıyor.. Yemeklerini beraber yiyorlar.. Konuşuyor, uyuyorlar..»
Hazura, ilk defa kıskançlığın ne olduğunu kalbinde duydu... Bunu dile getirdi:
«Aman Allah'ım!..»
O akşam Şît de gecikti.
Hazura, yıldızları, mehtabı yalnız başına seyretti.. Dudaklarından, hep acısına uygun kelimeler döküldü:
Ateş almış toprağın Rahmet bekleyişi gibi Bekledim seni. Yoksun yine. İçimdeki cehennem Meydanı bos buldu. Islak esintiler yerine Yüzüme vefasızlığın İniyor şamar şamar. Eskisi gibi. Küskünler bana. Bahanelerinde gizlenen Gerçekten habersizim.
Avunduğum kimdir?.. Oyalandığın ülkelerin Havasına, renklerine Benden iyi zenginlik veren Var mı, bulunur mu?.. Niçin başaklanan saadetimi Hoyratça yoluyorsun?..

Hazura bir az daha söylendi bu türlü. Şît'in gelmesinden ümit kesince, çadırdan çıktı.. Annesinin yanma döndü.
Hazreti Havva yalnızdı.. Çünkü Hazreti Âdem (A.S.), yine yakın yerlere seyahata gitmişti.
Hazreti Havva, kızma dikkatle baktı.. Öğrenmek istedi:
«Ey Hazura, sen günden güne sararıp soluyorsun.. Hele bu gece pek betersin.. Gözlerin dolu. Nedir canını yakan?..»
Hazura artık gizlemedi.. Verdiği cevap bir kelimelikti:
«Şît!..»
«Şît mi?..»
«Evet..»
«Hayır.. Şît, Allammın bana ve Âdem'e armağanıdır. O, bilerek, isteyerek günâh işlemez.. Kimseyi uğraştırmaz.»
«Fakat hakikat öyle değil!..»
«Beni meraklandırdın!.. Anlatsan iyi olur.»
Hazura anlattı Şît'in yaptıklarını.. İşi gücü bıraktı-
r.".ı. k. n.lr.mı ıhmal ettiğini, çıkarılan dedikoluları. uzun
di döktü Yalnız, kıskançlığına sebep olan olayı
ııı.mıuıjıı Kocası kaçınca çocuklarıyla ortada
kaimi M I dili «lüıjürmedi.
MUrtti Havva, kızı Hımıra'yı sabırla dinledi.
Mtlrlnoı gttUMI
n Şlt't mıhımı-ıuıi)iun oy Hazura!..» ■■HOylealnt kaçınanımı, itenden uzaklaşmasına rağ-
ı Bundl ne vıu' Dikkat edersen, gittiği za-Mi mim hor irçim ve malını -mna emanet ediyor,.
Bunun m.ması açıktır ŞU .%ana güveniyor, inanıyor..»

«Orası öyle ey annem!...»
«Sonra şunları niçin düşünmüyorsun?.. Henüz nişanlısınız... Bu bir. Diğer erkekler, ailelerini yüzüstü bırakıp yıllarca ortadan kayboluyorlar.. Şît nihayet sabah gidiyor, akşam dönüyor.»
«Bu da doğru ey annem!...»
«O halde ne kaldı ortada?..»
«Çok yoruluyor.. Döndüğü zaman değil konuşmaya, yemek yemeye vakit bulamıyor..»
«Erkektir o.»
«Sana da uğramaz oldu..»
«Daha dün gelmişti..»
«Neler yaptığını anlatmadı mı?...»
«Bizler için hayırlı işler peşindeymiş..»
«Hep o sözler.. Son büyük fırtınadan beri aklına çare bulmayı koydu.. İnsanların barınabileceği yerler ha-zırlayacakmış.»
«Öyle mi?. Aferin Şît'e.. Hazırlar.. Hazırlar..»
Hazura rahatlamıştı ama, gönlü henüz tatmin edilmemişti.. Tekrar konuştu:
«Hele bu gece pek gecikti.»
Hasreti Havva, Şît'in çadırı taralına baktı.. Haber verdi:
«Şît gelmiş ve ateş yakmış..»
Hazura da gördü ateşi.. Kalktı: «Gideyim o haîde..» dedi.
Hazreti Havva, izin verdi..
Hazura ilk adımı atmıştı ki döndü., öğrenmek istedi:
«Babam, sevgili peygamberimiz Âdem (A.S.), ne zaman seyahatten dönecek?...»
«Belli olmaz ki kızım..»
«Ne tarafa gitti?..»
«Güneye..»

«Niçin sık sık o tarafa uzaklaşıyor?..»
«Kimbilir?...»
«Bana kalırsa Habil'i öldüren Kabil'i kovduğu için.. lanet ettiğinden pişmandır..»
Hazreti Havva bu fikre yanaşmadı -
«Hayır.. Fakat, Kabil zaman zaman Hicaz boylarında görünüp hile veya zorla erkeklerimizi, kızlarımızı Ye-men'e götürmeye çalışıyormuş..»
«Gitmezler ki..»
«Onu ancak Allah bilir.»
«Yanında ona uyan kansı var.. Soyu üremiştir..»
«Yirmi beş senede kaç çocuğu olmuştur! . O, acelecidir ..»
«Ne hakkında?..»
«İblis'le birlikte çalışıyor. Birçok şeyler tasarlamıştır. Üçer beşer insanları sapıtırsa kuvvetleneceğini hesap-lıyordur.»
«Ne çıkar, varsın kuvvetlensin..»
«Olamaz . Sapıtan insan, hele İblis'e kul olmuşsa ne-lil yapmaz!.. Hayvanlardan farksız insan sürüleri buralın., kadar gelirler. Kabe'yi yıkarlar.»
Haiurı »Aman!.» diye çığlık attı. Sonra tesellisini
«Aiiahımı ı "'ıuv '*>••»
Bibi l
«Babı.....I "m (AS) in endişesini şimdi an-
lıulmı Denir» hn in ıtU güneye koşuyor, insanları uyarıyor, Kabilin peşinatı gitmemelerini sağlıyor.»
..KvH «
Peygamberlik ınnem! ■
■ kmlnr da gen
ipheiil Fakat Ûliülmt Banınm yakında döner-. Aıiık Şİİ |]| evlenil-M

III

SABRIN DİKENLİSİ

Ertesi sabah, Hazura uyarımca, Şît'in çadırına gitti. Şît yoktu.

Her zaman kaybolduğu yola baktı.. Şît son tepe burnunu dolanmak üzereydi. Yani dul Misara'ya giden istikâmette.

Hazura'nm yine içi alevlendi. Eliyle göğsüne bastırdı.

Halbuki dün gece annesiyle dertleşmesi onu iyice ya-tıştırmıştı.. Hele Şît'e gidince, onun hanidir beklediği yakınlığı göstermesi!.. Gece yarısına kadar pek iyi vakit geçirmişlerdi.

Hattâ Şît söz verir gibi olmuştu: «Bir zaman için sanırım uzaklaşmayacağım artık.. Seninle birlikte işlerimde çalışacağım.» Fakat hani?....

Uyanır uyanmaz unutmuştu söylediklerini.

Niçin?..

Hazura, bunun cevabını verebiliyordu.

Kendisi kaç kere geceden, artık Şît'e gitmeyeceğine karar verirdi de sabahla birlikte, gönlüne söz geçiremez, koşardı çadırına hemen.

Şît de öyle yapıyordu..

Onu kararsız kılan, şüphe yok ki Misara'ydı.

Hazura bu kanaate ulaşınca büsbütün tedirgin oldu. Aynı anda da ablalarından Şabuba koşup geldi.. Ha-

zura'ya çıkıştı:

«Ey Hazura!.. Bu ne türlü nişanlı idaresidir?.. Sen aldatılıyorsun. Şît yine dün geç saatlere kadar Misara'-nm yanındaymış.. Günâh işleyene ortak olmak, o günâhı paylaşmaktır.. Ya ŞuV.J sapıklığından kurtar, yahut ayni..»

Bu sözler Hazura'ya yettiler. Tekrar karamsar oldu.

Ablası Şabuba yardım teklifinde bulundu:

«Ben bugün işlerini görürüm.. Sürüye, tarlaya, bakarım.. İstersen Şît'in peşinden git!».

Hazura tereddüt ediyordu.. Bilhassa Misara'dan çekiniyordu. Duyduğuna göre Misara bir gözü sakat, lâneF huylu, geçimsiz bir şeydi. Kocası kaçtıktan sonra, hiçbir yere sığınamayıp, şimdi bulunduğu tenha yere çekümişti. Erkek gibi kuvvetli olduğunu da söylüyorlardı.

Hazura'nm çekindiğini gören Şabuba sordu:

"Hâlâ ne bekliyorsun ey Hazura?...»

i'Misara beni düşündürüyor.»

«Nesi düşündürüyor?.-..» Uru yumuşak huylu ve karıncayı incitmoz ahlâkta-

ı «> in btttrml|,u

■ kıuml » „ıl .İn OnUflla birlik olursa...» «No çık»tr? <V.<« nereğini öğrenirsin.. Kaçarsın ey Huzura »

«Doğru. ″

«Bilirsin ki ,\on l>n coylAn çevikliğüldesin.. Kimse

yetişemez..»

Huzuru yine de karnmızdı Bir sual daha attı ortaya: «Son Şıt ile Mlsiirı'yı hlr arada gördün mü ey ablanı?.»

"Huy ir..»

«Kim söylüyor?..»
«Herkes..»
«Annemize kalırsa yamlıyoruz.. Misara'ya kızanlar böyle şeyler uydurmasınlar?..»
«Niçin kızsınlar?.. Üç oğlundan başka elinde hiçbir şey yok.. Ne hayvan, ne tarla.. Taşlı derede in hayatı yaşıyormuş.»
«Aklım almıyor.. Böyle dışı içi kara, yoksul bir kadına Şît uyamaz.. Sebep yok.»
«Görünüşte öyledir ama, bilinmez.»
Hazura bir fikire tutundu:
«Şît'i kıskananlar onunla uğraşmasınlar?..»
«Daha da neler!...»
Hazura hep iyi düşünüyordu.. Anlattı:
«Bilirsin ki Şît en güzel, en ahlâklı erkektir.. Baba ve annemizin göz bebeğidir.. Babam seyahatlere çıkınca Şît'-*i,* o genç yaşma rağmen, yerine vasi, vekil, bırakıyor. Halbuki önünde ağabeyleri var.. Bunlardan şüphedeyim.»
Şabuba kızdı:
«Belki benim erkeğimi anlatmak istiyorsun.. Hayır, Benan bir melektir.. Hiçbir dünya ihtirası yoktur.. Kabil olmak istemiyor.»
«Meselâ son haberi veren kimdir ey ablam?.»
«Benan'dır ama, İyad'dan duymuş.. Bunlar hep seni ve Şît'i düşünüyorlar.. Hayırlarınıza çalışıyorlar..»
«Şife neden söylemiyorlar?...»
Şabuba sinirlendi:
«Yetmez mi ey Hazura?.. İyiliğin karşılığı bu mudur?. O halde ben gidiyorum.. Nasıl istersen öyle yap..»
Hazura, ablasının peşinden koşup kolunu tuttu:
«Kızma ey ablam!..» dedi.
«Demek Şît'in peşinden gitmeye karar verain?..»

«Hayır.. Yeni bir Kabil hadisesine sebep olmaktan korkuyorum.. Bu da bir başka türlü kan akıtacak..»
((Peki peki.. Yakında hak verirsin. Ne engin sabırdır bu!.»
«Fakat dikenleri pek can acıtıyorlar..»
«Ayıklamak elindedir..»
rtŞît çoktandır o taşlı dereye gidiyordu. Babamız biliyordu. O bir peygamberdir.. Eğer Şît günâh işlese kendisine malûm olurdu.»
«Sanki Habil ile Kabil meselesini bildi de.»
Hazura şaşırdı:
«Ne demek istiyorsun?...»
Şabuba dönüş yaptı:
«İnkârdayım sanma ey kardeşim!.. Allahımız dilemedikten sonra, kime sır çözülür?...»
Hazura yatıştı..
«Bu doğru.»
Şabuba kolunu kurtardı:
«Hâlâ karar veremedin..»
((Verdim ey Ablam!.. Anneme danışacağım.»
■ ;ıı«n bllır.ln..»
ıMı Fakat yol boyunca, Hazura'ya fit ve-ten bıı ilhamı löyltndl
K„ .•İni,l.lirim
AA/M <,/«- *Un ama,*
(,1,1lı ş I IlıllJg
Hâlâ yunun *ttiktmınedlüinden* ***Dem vurursun.***
Kura kara bulutlar Homurdanarak *yermiyor.* ***Hanı ku.u*** *melese* ***duyardı?. Has ucunda yümblirdeyen***

Haberlerden yoksunsun.

Sabretmek,
Taşlaşmak demek midir?. Ey sabrın dikenleri, Boşuna uğraşmayın, Kayayı incitemezsiniz.
Sen uyur gezerler gibisin.. Yaşıyorsun ama. Hayallerinin penbeliğindesin. Düşüşün yakındır..
Anlamakta zorluk çekilmez.
Hazura, ablası Şabuba'yı kaybedene kadar izledi.
O anda da içine İblis girdi.. Anlattı anlattı:
«Ey Hazura!.. Şabuba gibi ablaların, Benan ve İyad gibi ağabeylerin olduğu halde, sen niçin körü körüne isyandasın?.. Onlar sana gerçeği anlatıyorlar.. Şît kıskanılır mı hiç?. Maksatları ikinizi de kurtarmaktır.. Misara çirkin, huysun olabilir.. Şît zavallının birisidir.. Kötülük düşünmez.. Pekâlâ onu Misara kandırmıştır.»
Hazura bir ayak sesi duydu.. Baktı.
Yaklaşan Benan'dı.
Kızgın bir hali vardı.
Buluşunca Hazura'ya sordu:
«Nerde o Şît?...»
«İşe gitti..»
«Hangi işe?.. Ne sürüsünün başında vardı, ne tarladaydı.»
«Onlara ben bakıyorum.»
«Misara'ya koştu o halde.. Artık şikayet etmenin zamanı geldi. Babamız da tam vasi yapacak insanı bulmuş» «Elbet bir bildiği var..» «Şît pek kurnaz.. Babamızı kandırıyor.»

«Değil..»
«Git de Kabe'nin halini gör.. Hiç Şît'in uğradığı yok. Taşlar düşmüş..»
«Yerine koysaydm ya..»
«Vasilik, işimize karışmak demek değildir.. Kabe'yi korumaktır.. Şît'in vazifesidir.»
«Akşam gelince söylerim.,»
«Neye yarar!.. Hep uyaracak mıyız?..»
«Fırtına olmadı, sel gelmedi.. Neden düşsün taşlar?.»
Benan'm yüzünden bir gölge geçti:
«Ne bileyim ben?..»
«Öğrenmek istedim de..»
«Bakıyorum Şît'i korumaya çalışıyorsun.. Ben mi yıktım Kabe'nin duvarlarını?.. Elbet bir düşüren hâdise
oldu.»
«Tabiî..»
«Sen beni sorguyu çekeceğine, nişanlım tut.. Misara denilen o uğursuz kadın seni saadetinden edecek..»
Benan çekilip gitti Hazreti Havva'nın çadırına doğru
Kazurft, yine sabrediyordu ama, bu sefer hakikaten dllctnltr Dik İrileşmiş ve sivrilmiştiler..
Acıtmadık yerini bırakmıyorlardı.
Nihayet öylt bir an geldi ki, Hazura duramadı.. Şît'in gittiği istikamete doğru koşmaya başladı.
Hiç dinlenmiyor, durup soluk almıyordu.
Bir kaç tepeyi dolandı Dereyi geçti.
Şu son yamacı da çıkıırsa taşlı vadiyi göreceğini biliyordu.
Bir ses duydu sağından:
«Ey Hazura!.. Nedir bu koşuşun?.. Anamıza bir hal mi oldu?»
Hazura durdu.. Döndü sesin geldiği tarafa.

Ona yakınlık gösteren erkek, Şendel'di. Onunla da kardeştiler. Birbirlerini pek severlerdi. Gecikecekti ama, Şendel'i yüzüstü bırakmazdı. Esasen pek yorulmuştu.. Bekledi.
Şendel gelince, aynı soruyu sordu Hazura'ya.
Hazura, onun endişesini giderdi:
«Korkma ey Şendel!.. Anamıza hiçbir hal olmadı.»
«Sevindim.. Peki bu telaş niçindir?...»
«Şît'e gidiyorum..»
Şendel sebep sormadı.. Kız kardeşinin gözlerinin derinliklerine baktı.. Üzülerek söylendi:
içinde fırtınalar ver senin. Siyah bulutlarla Oynaşıyorlar kıyasıya. Çarpıyorlar birbirlerine.. Patlamalarla çılgınsın. Çakan şimşeklerle körsün. Düşen her yıldırım Saadet tarlandan Bir yeşilliği kavuruyor.
Bulutlar da şaşkın.. Kaçacak yer, Kurtulacak yol arıyorlar. İçindeki sarsıntılar. Yıkılmalar bundandır. Sabret biraz daha.. Bak, gözlerin sırsıklam.. Aç onları..
Bulutlar geçecekleri yolu Bulsunlar.. Başansınlar.

Şendel, daha sözlerini bitirmeden, beklenen hadise oldu.. Hazura ağlayabildi.. Hıçkırıkları dinince, hakikaten ferahladı.
j Şendel'den gizlemedi: «Oh, dünya varmış..» dedi. 1 Şende!, memnun oldu.. Hazura'ya daha yakın geldi., diledi:
«Ey Hazura, seni pek sevdiğimi bilirsin.. Sakın anlatılanlara uyma.. Bırak Şît bildiğini yapsın.. Ona inan.. Sonu hayırdır.»
«Sana anlattı mı?.»
«Anlatmadı.. Fakat iyi düşünmek zarar vermez.»
«Beni aydınlattın ey Şendel..»
«Yalnız farkettiklerim var..»
«Ne gibi?. »
«Ağabeyleri Şît'i çekemiyorlar.,»
«Bunu düşünmüştüm..»
«Seni de çekemeyenler çok. Şît'ten soğutup kazanmak istiyorlar..»
«Mümkün mü?...»
«Mümkün ki başını almış koşuyordun delice.»
"Haklısın No yapmalıyım?...»
«Dön ;•′■′ıv«' VB h«>kle!.»
M tblll'e uymamak için, yaklaş Şît'inoya-
ilama ıio yakalananı?.»
.,» «O kadar eminsin damak?...» «İlhamım böyledir..» Hazura kararsızdı.. Bahane buldu: «Sürüyü ve tarlayı yüz üstü bıraktım.» «Ben onlara giderim . Beklerim.» «İyi..»
'\.;Y:ılıılıl, yi
land«ı bölgeyi *Ya onu IV /«İmkânsız

«Ne var ki uzaktan izle.. Şît seni görürse pek üzülür.» Bu iyi bir akıldı.. Hazura yine: «Peki..» dedi. Ayrıldılar.

**

Tırmandığı yamaç boyunca, Hazura artık acele itmiyordu.. Saklana, gizlene ilerliyordu. Tepeye çıkınca daha ihtiyatlı davrandı.. Önce durup çevresini araştırdı.. Yakın bir kaya gerisine sığındı.. Baktı önüne.

İşte, Taşlı dere oradaydı.

Fakat, gerek Şît'i, gerekse Misara'yı ve çocuklarım pek seçemiyordu.. Mecbur kaldı, bir sansar çevikliği ve dikkatiyle iyice yaklaştı.

Artık önü ayna gibiydi.

Yakında Misara vardı.. Yeri kazıyor, taş topluyor ve oğullarının yardımıyla, taşları kenara yığıyordu..

Hazura, Misara'mn yaptıklarına hiç bir mâna veremedi.

Ne olacaktı bu taşlar?..

Eğer öyleleri lazımsa çevrede, kazılmaya ihtiyaç göstermeden, pek çokları bulunabilirdi.

Yok, maksadı toprak kazanmaksa, yeryüzü dar değildi,

i

Hazura dikkat kesilmişti.. Misara, taşlan savurup atmıyor, rasgele yığmıyordu.. Kazdığı sahanın dört yânını çevreliyordu.

Demek bir tarla hazırlığmdaydı.

Tarlanın karşı yakın yamacında bir mağaranın ağzı görünüyordu.. Solunda küçük bir sürü yayılmaktaydı..

Bilhassa köpekler ilgilendirdi Hazura'yı.. On kadar vardılar.. Sebepsiz bir çokluktu bu.

Hazura, Misara'mn çalışma maksadını bulmakta ge-clkmedi.

Misara çirkindi.. Sakattı.. Uğursuz diye adı çıkmıştı. Hpeasi bile kaçmıştı ondan.. Böylece, rahatsız edilmiş, u • tkluştırılmıştı buralara. Belki her el attığı tarla alınmıştı. O da böyle taşlı bir yeri işleyip tarla yapmak zorundu kalmıştı.

Fakat niçin babasına, Hasreti Âdem (A.S.) a baş-uuıanıştı?. Elbette Âdem (A.S.) onun derdine çare bulur, halkın işkencesine mâni olurdu.

Kftiura bu sualinin cevabını aramaya fırsat bulamacı Mi ura çalışırken bir şarkı tutturdu çünkü.. Dinledi:

(*'ırk ir.ınişim onlara göre.. Kını yaptı bu ayırmayı?. Otlkl çirkin denenler < iti ^ rk tu güzeldirler.. ı -urrItri ılr çirkin, il. > hakıfa <:<»■(■.* A,//,, *harka lilrli)*

ıtlıilin ₜ mil, il, İt m,/

*Hlr K*fk*

n.n.ıllrıltnıı .lıım ,..,>■■

' * ' *-ılar?.*

linini.,, ,,,.,,, dikenlerle dolu.

Erkeğim kaçmış..
Ah bilseler asıl sebebini!
Huysuzluğum, çirkinliğim,
Hele sakatlığım bahane ı*
Olmadı buna..
Bir arslan kuvvetinde yaratılmışım.
Bu kudretim kıskanıldı.
Erkek, dişiye hükmetmek sevdasındadır.
Bulamayan ne yapar?..
Elbet uzaklaşır, kaçar.
Kalanlar da çekemediler beni. Kuvvetim hakir etti hepsini.. Adımı uğursuza çıkardılar.. Sürdüler buralara. Daha da sürecekler. Kadınlarına, kendilerinden güçlü Bir dişinin varlığını Göstermekten rahatsızlar.

Hazura'nm kulaklarında top gibi bir ses patladı:
«Yetmez mi ey Misara?..»
Hazura, sesin sahibini tanıdı.. Nişanlısı Şît'dr "bu. Aradı onu.. Şît iri bir taşın önünde çalışıyordu.. Ona vurarak üzerinden parçalar düşürüyordu.
Hazura, Şît'in bu çalışmasını da maksatsız buldu. Dudak büktü. Demek yorulup kan ter içinde kalmasına sebep, kayalarla güreşir gibi dövüşmesiydi.
. Misara, Şît'den uzakta olduğu için, aynı yüksek ^esle cevap verdi:
«Sen şekil vermeye çalıştığın taştan vaz geçebiliyor musun?...»
«Bir gayem var ama..»
«Benim de var.. Sen nasıl o taşı gönlüne göre biçimlemek arzusundaysan, ben de şarkılarımla içimde yeşe-'< u kin dikenliğini kurutmak istiyorum.. Aksı halde acılarına nasıl dayanırım..»
i'Sana kaç kere söyledim.. Allah'ına sığın ey Misa-.
«Daima sığmıyorum.. Ondan başka sevdiğim yok [1] 'i' güvenmesem çıldırırdım..»
«Güzel!.. Fakat insanların hepsi öç alacak kadar fe-uıı değildirler..»
«Kime rastladımsa öyle oldu.»
«Rastlamadıkların var..»
«Onlar da olacaklar..»
nB#n?...»
n başkasın ey Şît.. Bana çok yakınlık gösterdin.. [1] nuiip r.ltsen. tesellimi kaybederim.. Çöllere açılırım..
il İlli -
tıkların büyümeden yapamazsın.. Yalnızsın.. Ktll il ve öteleri canavar dolu.»
I" "M olmalın da razıyım.» ' m büyüsün..o
tk? Onlar da kaçacaklar ben-
Tokrar İşine başladı.
itti -Hıktım .» diye bağırdı.
!▪▪ ll
"■ »H[1] .'i kayalık toprağı tarla
lanı boyu ıierieyeme-lUlari '«»"t çıkıyor.. Burası
.Hm oluyoı
m kalmadı AklUC UM kayayı nimet yatağı '•i"i' '..... kovanla bacaktım..»

«Uyuşmak iyidir ey Misara!.. Seni annemiz Havva'ya götüreyim, derdine derman olsun..»
«Bir şey yapamaz.. Esasen sığıntı halinde yaşamak istemiyorum.»
«İnat ve gurur..»
«Öyle bil!. Asıl ben sana her gün yaptığım ricada bulunacağım.. Bırak taş yontmayı.. Henüz bir taşa bile biçim veremedin.»
«Ben azimliyim.»
«Her yıl bir taş yontacaksın, birbirlerine aynı şekli vereceksin. Sonra üstüste yığıp çadır yapacaksın.. Buna yüzlerce taş ister.. Hem bakalım kaldırabilecek misin?.. Devrilmeyecekler mi?. Fırtına, yer sarsıntısı pek çok oluyor.. Hele bu derenin seli.»
«Çalıştıkça bazı kolaylıklar buluyorum.»
«Kendine gel ey Şit.. Nişanlın Hazura'nm pek üzüldüğünü söyleyen sen değil misin?.. Yüz sene bekleyemez o. Yazıktır.. Evlen Önce.. Sonra istersen aklına koyduğun işine devam et! Şart mıdır Hazura'yı kuracağın eve gelin getirmek?...»
«Arzumdur bu.. İnsanların geleceğine hizmet etmek istiyorum..»
«Sana çalışma diyen yok ki...Önce Hazura'yı kur$ar derdinden.. Anlattığına göre, güzel, iyi bir Kızmış., Günâh değil mi?..» *i*
«Bir sebep daha var..»
«Nedir?...»
«Seni düşünüyorum. Burada birbirimize kuvvet, destek oluyoruz.. Ben çekilirsem kaçarsın. Yılarsın. Benimle birlikte dönersen, ben deHazura ile evlenirim. Bir zaman için işimi, aklıma koyduklarımı, bırakırım.»
«Hayır.. Beni istemeyen, kovan insanlar içinde yaşayamam.. Az önce söylediğim gibi, uzaklaşacağım..»
70
«Ne zaman?..»
«Bilmiyorum.. Belki bir sabah geldiğin vakit beni burada göremeyeceksin.. İsterdim ki, seni daima hayırla yad edeyim.. Bu da ancak arzumu yapmanla mümkündür.. Hazura'ya döndüğünü bilmeliyim.»
Şît kabul etti.. Fakat bir şart koştu:
«Kuzeye gidersen kabul ederim.. Oraları tehlikesiz ve yaşanacak yerleşmiş..»
«Kabul ediyorum..» «Yolculuğun ne zaman?..» «Sana bağlı..» «Ben işi bıraktım..» »Ben de..»
*** ****
Haaura işittikleriyle, Misara'ya karşı engin bir yalınlık duymuştu. Onun gurbete gideceğini öğrenince n/.ıiMıı i'nkat elinde yapacak hiçbir şey yoktu. Bekledi.
Slt. İle Misara bir az daha konuşup vedalaştılar. Şît
vıii;m,ıı Hızlı hızlı, Hazura'nm bulunduğu tepeye ılııftnı) ' Mİ yanından geçtiği halde onu görmedi.
" ' lüre takip etti.
Artık ı-l» ■, ı imnni.-i.il Misara'yı görmek mümkün I yrtı.-.mck istedi.. Varlığını haber
11
rçit (iniğindi N< III oluyordu, ikiyle pençeleşmekteydi. \iiliim koydufUl mıyım M ynıilmlştl.. Başı önün-
ıı utanıyordu
Ava ||(I«MİI<M-, elifti I»»-? .Imı-lüklcıI laman, böyle yü-
rOrUrdl A«i t*« imi.ii bu
ı.ı. tuh IVOlUur Şirin n<)y leyerek teselli bulmaya ni.ii.il ||| ıuıuyordu
71

Fakat o da bir şeyler mırıldanmadan edemedi:
Başımı sarsan aklım Her tuttuğumu Koparacağımı söylüyor.
Sinirlerim gergin, Kanını ateşten dere, Arzularım şahlanmış.
Beni kim tutabilir?.
Su tepeyi bile yüklenmek
İşten değil gibi geliyor bana.
Hüner düşünmekle.. Ben de düşüneceğim.. Bulacağım sihirli anahtarı.
Hazura, yol düzlenince, Şît'e yetişti,. Geriden sokulup koluna asıldı:
«Dur ey Şît!...»
Şît durdu ve döndü.. Karşısında Hazura'yı görünce ilgilendi:
«Ne arıyorsun buralarda ey Hazura?..»
«Seni merak ettim..» ('
«Niçin ...»
Hazura, gerçeği gizledi:
«Dün akşam artık gitmeyeceğini söylemiştin.»
«Bu kadar rai?...»
«Evet..»
«Değil.. Sakladıkların var.. Sen zayıfsın, buralara kadar tek başına uzanmamalıydın..»
Hazura yalan söyleyemedi:

«Artık bıktım.• Son günlerde her karşıma çıkan yakama yapışıyordu.. Bilsen senin için neler anlattılar ey şît!...»
«Tahmin ediyorum ama, dinlemek isterdim.»
Hazura, çekti Şît'L. Oturdular.. Anlattı dedi kodulan. Hattâ Misara için kıskançlığını gizlemedi.
Sonunda sordu:
«Ey Şît!.. Bilmem hatırlar mısın?.. Küçükken melekleri ve vazifelerini pek konuşurduk.. Onları severdik. Benzemek isterdik.»
«Şimdi bu arzuda değil misin?»
«Eskisinden daha çok..»
«Ben de..»
«Fakat gecikiyoruz. Allahımız üremezi diliyor.. Hm o melekler gibi temiz çocuklar yetiştirmek istiyorum yeryüzüne. Çünkü bakıyorum, her aklma uyan sapıklığa yönelmekte.»
«Bunları hiç anlatmadın..»
«Hep yorgun dönüyordun.»
"Güzele hazırlanıyordum.. Hayır peşindeydim. Sana ur v.ıpnnık istediğimi anlatabilirim.. Yardımım görürüm

"i- "M :tiet beni düşündürdü.. Biliyorsun . > 11 v< 11 k . Öyle bir yerde toplanmalıy-,1,1,1,1 htmkorunmnll him de dağılmamalıydık..»
• ılınılın ı .in dini. un »im Mnftaralan istemiyordun, ınvv'.m huyatı sÜ1'«M efct* di} ı »Hakıı mıyım? Kuntti <■* Kİ'ifltlm.. Yeryüzü ve şu
■ Aiiniıuızm bin Mi kitftbıdil okuyupöğrenecek-
ıı ilmi/, pek -.nkiıı Men ile im kitaba sarıldım.. Canlılar
M .i IcorunuyorlAl dly* uranın yaptım.. Yuvalar vardı.,
iniei VİH,h H t alının oyuklar vardı.. Karıncaların yeral-

ti hayatları vardı.. Arıların petekleri, böceklerin delikleri vardı. Bütün bunlar o hayvanları imkân nisbetinde koruyorlardı. Her canlı çevresine kendini uydurup yaşıyordu.»
Hazura sitem etti:
«Bu incelemeyi birlikte yapabilirdik.. Güzel şey.»
«Haklısın.. Pakat çok açılmak, çok gezmek lâzımdı.. Yorulurdun.. Tarlaya, hayvanlara, kim bakardı?..»
«Sonra?.,,»
«Yeryüzünde en yeni canlı biz insanlardık.. Muhakkak ki diğer canlılar bugüne gelinceye kadar çok uğraştılar. Biz de uğraşmalıydık.. Hem biz, canlıların, yaratıkların, şereflileriydik. Kendimizi, hayvanlarımızı, mallarımızı koruyacak sığınağa en önce muhtaçtık. Babam, sevgili peygamberimiz Hazreti Âdem (A.S.) m Kabe'yi inşası bana rehber oldu.. Öyle sığmaklar yapar, üzerlerini ör-tebilirsek kurtulacaktık.. Fakat Kabe'nin dört duvarı yıkılıp duruyordu.»
«Bu sabah şikâyete geldiler..»
«Biliyorum..»
«Niçin uğramıyorsun?...»
«Her gün uğruyorum..»
«Öyle mi?..»
«Evet..»
«O halde bu şikâyetler niçin?...»
«Acı şeyler.'.. Ben duvarları düzeltiyorum. Kıskananlar, geceleri yıkıyorlar..»
«Aman Allah'ım!..»
«Acı, fakat doğrusu budur..»
«Ben de kıskanıldığımızı düşünmüştüm.. Hattâ ikaz edildim. Fakat Kabe'ye el uzatılacağını hiç tahmin etmedim.»
«İblis ve ordusu şeytanlar varken bu mukadderdir..

Bütün hüner, onlara uymamaktır.. Öyie bir soy yetiştirmektir,»
«Geciktiğimizi söylemiştim..»
«Artık gecikmeyeceğiz.. Babam gelsin, bizi evlendirsin."
«Sen bir taş yontuyordun Taşlı derede ey Şît.»
'(Demek oralara kadar sokuldun?.. Anlatayım.. Yeryüzünü tetkik ederken, üst üste muntazam konmayan taşların yıkıldiğmı, düzgün konanların yıkılmadığını gördüm. Hele ağır olanlar kıpırdamıyorlardı bile. Öyle iri taşları yontup duvar yapmak hevesine düştüm. Fakat Iğır bir iş.. Ayda bir taş yapamadım.»
«Duydum.. Misara'ya dert yanıyordun.. Bu işe benim de -ıklım yattı.. Yardımcı çok olursa çabuk yapılır.»
«Kim yardım edecek?.. Herkes tedbirden kaçıyor.. Y.u ımnı düşünmüyor. Bir vazifemiz de evlâtlarımıza konuklar bırakmak değil midir?.. Fakat ümitsiz değilim..
ı.ın daha çabuk yontma çarelerini bulacağım..»
Mümkündür.»
yit lyaftl kalktı.. «Gidelim artık..» dedi. «Ben daha ıcaftım (,'niışacağım.»
I . mini ..
Parl "i ii.-la yalnız kalamaz..» ıı(mim . i. .in. ı bıraktım.» :;ıı, im imii H ı.....kim nlduı'Minu sormadı. «Peki o hal-
ı|« .. ıllyı ı nlılu
Kaiun lOi yürüyordu A İ*, İ İ «eride kalan Misara'-
lı
Nlhayat dayını.....ıdı dttıttndüğtlnü. açtı:
■ ı<:v Şttl MlMfl lif vardlğinla son karan işittim. < »mı ıiiiiikmıık. inle rıryahate çıkmasına izin vermek ne

dereceye kadar doğrudur?.. Gidip tekrar yalvaralım.. Himayemize alalım.»
«Daima uğraştım.. Misara'dan yana gönlün rahat olsun. O yedi erkeğe bedeldir.. Gurbete giderse belki içlenir, kinini unutur. Döner yine.»
«Ne ,çıkar bundan?.. Erkeklerimiz, onun gücünü tekrar kıskanacak değil midirler?..»
Şît iç geçirdi..
Hazura tekrar konuştu:
«Kıskanlık iyi bir şey değil ey Şît!.. Allahımız biz insanlara bunu vermemeliydi.»
Şît ürperdi:
«Böyle konuşma!» diye ihtar etti.
«Niçin?..»
«Allahımız sebepsiz ne yaratmıştır?.. Kıskançlık ve haset de gereklidir,. Ancak iyilik yolunda olmalıdır.. Bunlardan rekabet doğar.. Daha iyisi "meydana çıkar böylece.»
«Güzel!.. Lâkin dişi-erkek birbirimizi de kıskanıyoruz.»
«Bilhassa bu lâzımdır.. Allahımızın bizden dilediği en önemli şeylerden birisi de namus ve iffetdir.. Canlıların hepsinde aynı kıskançlık var.. Olmazsa, hayat bütün cazibesini kaybeder.. Yaşama gayesi silinir.. Aydınlık çekilir.. Gece karanlığı meydanı boş bulur.. Çamurda kalırız..»
«Güze) şeyler anlatıyorsun ey Şît!.. İnsan hakikaten, kıskançlığını veya hasedini, rekabete harcamalıdır.. Daha iyi, daha güzel uğruna özenmelidir.. Allahımızın bize bağışladığı bunca nimetten faydalanma hızlanırdı. Arzulanan medeniyete ulaşılırdı.»
«O hisse, gayret, rekabet, demek daha doğru olur.. Yani gücü yarışmada harcama.. Hased, kötü mânada

kalmalıdır.. Allahımız bunu bize mal etmiştir ama, korunacak imkânı da vermiştir..»
De ki: Sabahın Rabbine sığınırım, yarattığı şeylerin şerrinden, karanlığı çöküp bastığı zaman gecenin şerrinden, düğümlere üfüren (nefes) lerin şerrinden ve haset edenin, hased (ini belli) ettiği zaman, şerrinden.
(Felâk: 1-5)
Yoksa onlar AHahm faz! (u kerem) inden insanlara verdiği şeylere (nimetlere) karşı haset mi ediyorlar?...
(Nisa: 54)
Ehl-i kitaptan bir çoğu, Hak kendilerine besbelli olduktan sonra, ruhlarındaki hasedden ötürü sizi imanınızdan sonra küfre döndürmek hevesine düştü. Allanın emri gelinceye kadar şimdilik onları bırakın, serzeniş de etmeyin. Şüp-htlll ki Allah her şeye hakkıyla kadirdir.
(Bakare: 109)
K'orekse Hazura, AHahm haset
1 ı.....linklerden henüz habersizdiler..
h Uında, Hazreti Âdem'den öğ-
ınçlığın çeşitli şekillerini, fe-
u ıhl linini Hlı r ı I ı м h
Kaıura'yı tutu lattı ■Kabil'in Habil'I öldürmı ılnde bu haset vardı.. Kıskançlığı lw kötüyt kullanmt|tl sonunda her şeyini kay-bttti itli ı 1111 yi.'ini d.ilimle jjüney ülkelerinde inleye-
n'k ı;ı-/.lıılv.

«Ya buradakiler?.. Seni, beni, hattâ Misara'run kuvvetini kıskananlar.. Onu uzaklaştırmak için, uğursuzluğunu, sakatlığını ileri sürenler?... Kabil kadar günahkar değil midirler?..»
Şît, ellerini semaya kaldırdı:
«Onlardan Ümitsiz değilim. Allahımın hepsini nuruna kavuşturarak kurtarmasını dilerim..»
Hazura da buna katıldı:
«Âmin!...»

İv

KARANLIK ÇABALAR

şît ite Hazura. öğleye doğru Kabe'ye yaklaşmışlardı. Her ikisi de dalgındılar.. Boğulacak gibi sıkılıyorlardı.
İlk konuşmaya muvaffak olan Hazura'ydı: »Neler düşünüyorsun ey Şît?..» "Düşünmüyorum.. Garip bir ağırlık var üzerimde.» "Ben de öyleyim.. Sanki Kabil buralarda gibi.. Hava uun Rıınâru ile dolu.. Her nefes alışta kirleniyorum..» "Kuruntudur.. İyi şeyler düşün, kurtulursun.. Ben Öyle yaptım »
..Ni<;in. Kabil dilese pek âlâ buralara kadar sokulur un vnpnr •>
nemin de söyledim. O, Yemen'de-
• llı IMı ıifclıılvnı
ı Daha dün anlatmışlardı.. Sık sık lOhulup I "".. Ilımları da elbet sapıtacak-
ıll ••
Şii btkrtl KtlUri |fl |üvt<n verdi:
itil, her ıjey ytpftl Una, bunlara kadar gelemez
llıt/utul..» ..Toptuk rekor (llvoılıı »
..<»mm kalbi, hlıal kalmadı ki..» Halbuki KaiUrâ*nin ilhamı doğruydu.
79

Kabil, İblis'e uymuş, buralara kadar gelmişti. Bir haftadan beri mağaralarda saklanıyordu. Gelişi, toprak sevgisinden, gurbete dayanamamak-tan, sıla ateşinden, değildi.
İblis ona şu aklı vermişti kalbine girerek:
«Ey Kabil!.. Baba ocağından kovulalı yıllar oldu.. Çocukların var ama, kaç tane?.. Halbuki senin çabuk bir topluluk kurmaya ihtiyacın var.. Ancak bu suretle düşündüklerini gerçekleştirebilirsin. Ne mi yapabilirsin?.. Kolay.. Kabe'ye kadar sokul!. Her gece duvarlarını yık.. Allah'a inananlardan bol bol sapıtanlar elde edersin.»
Kabil İblis'in fitnesine uydu.
Sekiz gün önce geldi.
Şimdiye kadar Kabe, fırtına ve sel sebebiyle arada duvarlarındaki taşlardan oluyordu.. O kadaı. Bazan da duvarlarına sırt verip gölgesinden faydalanmak isteyenler, düşürüyorlardı taşları.
Kabil yardımcısını bulmuştu.
Meydanda gezmesi mümkün değildi... Fakat rastladı-.-ğı kör bir adam ona karanlık çabalarında maşa oldu.
Kabil ona kendisini başka bir hüviyetle tanıttı:
«Bu delik önünde ne yapıyorsun ey arkadaş?..» diye sordu önce.. Ve ilâve etti: «Adım Faraha'dır.»
Şu cevabı aldı:
«Delik m!?.. Orası benim evimdir.. Görüyorsun ki körüm... Kabe yoluna alıştım.. Her gün gidiyor, iyilerden yardım toplayarak yine buraya dönüyorum.. «Beni tanımalısın.»
Kabil sebep buldu:
«Buralı değilim..»
«Hac'ca gelmiyor musun?...»
«Buna niyetlendim..»
«İyi.. Seni götürürüm..»
«Fakat bacağımda bir yara var.. İyileşmesini beklemek mecburiyetindeyim. Sanırım bir kaç haftada geçer.. Adın nedir?..»
«Tarnak derler bana. O halde bu zaman içinde bana arkadaşlık et!.. Yaran geçince birlikte gideriz.»
«Olur ey Tarnak!.. Ancak, bir şartım var.»
«Nedir?..»
«Beni kimseye tanıtma!»
«Niçin?...»
«Çadırlarına alırlar bakmak için.. Halbuki ben tenhayı severim.. Gürültüden hoşlanmam..»
«Benim gibi..»
«nöyleleri çoktur.»
Tarnak, vakit geçirecek bir dost bulduğu için şevinim ıı Onu kaptırmak istemedi.. Söz verdi:
«Arzunu yapacağım.. Senden kimseye bahsetmeye-
Kabil kararını bildirdi: »Anlaştık..»
ıı in.....n ..ordu:
il.....m ne yok?...»
iliklerimi söyleyebilirim.. Peygam-
ım (A.8.) uzun bir seyahate çıkmış..»
ıii/.im taraflara kaç kere geldi
I ı ma kırgınlar.»
ııtllı i' dunu ı«rl ulan Şlt'i yerine
1 <;«ninem mümkün değil ııvmııj. Âdem onu gözünden kıs-

Kabil ürperdi.. Haset, damarlarından aktı âdeta.
Tarnak devam etti:
«Kabil, Habil'i öldürünce, Hazreti Allah onu Habiî yerine hibe etmiş..»
«Adından belli esasen-.. Sen şu Habil-Kabil meselesine ne dersin?..»
«Kabil büyük günâh işledi.»
«İyi düşün.. Habil'de hiç suç yok muydu?.. Klima gibi bir güzel, Habil gibisine yaraşır mıydı?.. Güzel güzelde yerini bulur.»
«Bu doğrudur..»
«Demek Şît'ten kimse memnun değil?..»
«Onu demek istemedim.. Bazıları öyleler.»
«Çoğalırlar..»
«Şît ayrıca bir derede çalışıp taş yontuyor.. Yani aylak bir hayat sürüyor.. Buna da kızıyorlar.»
«Taş yontması sebepsiz olamaz.. Yoksa o da ayrı bir Kabe mi kuracak?..»
«Yapar mı?.. Olur mu?...»
«Niçin olmasın?.. Babası tarafından böylesine şmıar-tılan bir oğlan aklına geleni yapar.. Kabe nasıl?.. Arada yine taşları düşüyor mu?..»
«Evet.. Yer sarsıntılarında, sellerde, hattâ fırtınalarda oluyor.. Sırt verenler de düşüyorlar..!'
«Demek duyduklarım doğruymuş ey Tarnak. Korkarım ki eğer Şît sapıtmışsa, artık Kabe duvarları hep yıkılacak.»
Tarnak sinirlendi:
«Hayır.. Allah razı olmaz.»
«Kızma ey Tarnak!.. Allah, kullarına ders için buna izin verir.. Böyle bir hal olursa Kabe bölgesinden kaçmak lâzımdır. Başka bir yere yenisini kurmalı.»
Kabil, Tarnak'ı bu türlü, geceye kadar doldurdu.
< ince, Tarnak uyuyunca, Kabe'ye gitti.. Elleri titre-MH.ii, her duvarın birçok taşını dağıtıp döndü.
Sabahleyin uyandığı zaman, Tarnak yoktu. Onun ye koştuğunu anlayarak bekledi, i .11 ırık gecikmedi.. O günkü nafakasıyla dönüp gel-■ ıı ikindide.
l iıiluştukları zaman Tarnak sordu:
'.ıkılmadm ya ey dostum?...» üHayır..»
■iten yedim.. Sen şunlarla karnını doyur.. Bir kısmı-• .una sakla!.»
ı ..ini, acıkmıştı.. Yemeğe başladı. tftden sonra ilgilendi: ■■Ne haberler var ey Tarnak?,.» Pak İyi değil..» «Niçin?,..»
|bj ;ıenin dediklerin çıkacak.. Kabe'den taşlar
'"ut.-ı ı •<** yanılmaz.»
rnak'la barabor geçirdiği yedi gün içinde, in karıştırdı.. Ve sabahlan ı ııp Uı-ktülcr.. Her kafadan bir ses lı Muinı, bilhassa Kabil'in fitin
Irtrt «ruba ayrılmışlar-
A ıı vardı
'ı Adam <A M) ıı vat) olmamasını arzu-■ ı bulmuşlardı
"' n Şlt'la avlaı kemoyenlerayrı ça-
| ..ı,
"" ı.nhi.ı mı ve uttu. **Bunlar** sapıtmak

üzereydiler.. Tarnak'ın Kabil'den devraldıklarını dinleya, dinleye kopuyorlardı nurlarından. Kabil, memnundu. Bugün Tarnak'a, o sapıtmaya hazırlanmışları, bir bahaneyle getirmesini söylemişti.. Sa« bahtan beri bir sırtlan iştahı ile ininde bekliyordu.
Keyfince şarkılar düzüyordu:
Bilirim,
Toprağa ekilen Her tohum yeşer ir.
Çiçek açar, Nimetlenir... Sonra.
Vakti gelince Kurur, dökülür.
Fakat akla, yüreğe Ekilen fikir ebedidir.. Kökleri kandan, îmandan Beslendiği için Kurumak bilmez.
Aksine boylanır, serpilir.
Hele fitne tohumu!.
Bire bin veren
Tek kuvvettir.
iş ki ekilecek yer
İyi seçilsin..
Artık uğraşmak istemez.
Kasırga gibi
Ansızın patlar..
Ne bulursa siler süpürür.
*

şît ile Hazura, Kabil'in yaptıklarından habersiz, Kalır'ye doğru giderlerken, yine Hazura durdu önce.. İlerisini fösterdi Şît'e:
«Bak ey Şît!.. Kabe'de kalabalık var..»
Şît ilgilendi.. Dudaklarını ısırdı:
«Allahımız hayra tebdil etsin.. Evet, bir şeyler olu-^.....
Hazura yalvardı:
»Malk aleyhimizde.. İstersen gitmeyelim..»
«Niçin?.. Olayı pek büyütüyorsun..»
«Değil. Beni ilhamlarım aldatmazlar. Geçen sene de babamızın yokluğundan faydalananlar, isyan etmişlerdi»
«Bastırdım ama.. Nihayet bir toprak anlaşmazlığıydı II
«O zaman henüz bu kadar nefret edilmiyordun.. Kıs-!• m. ılınıyordun..»
•■nen babamın vekiliyim.. Sorumluyum.. Gideceğim.. »en sen çadırına dön!» «Hayır.. Ne olacaksa ikimize olsun..» «Piki.»
. Urüdüler yine.
ı . ' lafinca, anneleri Hz. Havva'nın da orada
nu r'nıhiin < r<uıretleri nrttı. ■ ınulayüı Çit ıifi ıv«- lUldl
laktı KAbt'yi Hl Ü gibi, duvarları yıkılmıştı.
ınjiM) M r,, elini tutmuştu. Titri-
yadından umulma] in für bir MBle bağırdı: ••Ni*.in loplundınıi? tin dun cevabını ildi
[1] umu kalmadı AUahimifUi avi her gün zarar >ı

«Bitiyorum.. Görüyorsunuz ki ben de-her seferin onanyorum..»
«Bu yeterli midir?.."
«Değildir elbette. Toplandığınıza sevindim.. Birlik çare araştıralım.."
«Yeni mi uyandın?..»
«O nasıl söz?.. Ben çoktan uyanmıştım.. Siz ilgile mediniz. Hanginiz düşen bir taşı yerine koymak gayre' ni gösterdi?.. Hep bana bıraktınız.. Dünya malına koşt nuz.. Bu nasıl Allah sevgisidir?..»
Kısa bir sessizlik oldu. Nihayet sapıtmaya karar v mislerden birisi ileriye çıktı.. Sordu:
«Bu hafta yer sarsıldı mı?,.»
«Hayır.»
«Tayfun geldi mi?...»
«Hayır.»
«Gök de deiinip sel hoşlanmadı..» «Evet.,»
«Geriye ne kaldı?.. Artık Kabe duvarı diplerinde göl . gelenenler de yok.. Yaslanıp yıktılar diyelim..» «Doğru..»
«O halde bu hergün tekrarlanan felâkete sebep rr dir?.»
Şît düşüncesini saklamadı;
«Karanlık çabalar var..»
«Kim yapıyor?...»
«Elbette bir insandır o.»
Bağrıştılar.. Kabul etmediler;
«Bizi suçluyorsun.. İftira ediyorsun.. İsim ver.»
«Bilmiyorum..»
«O halde su3İ. İçimizde öyle işler yapacak yoktur. Sebebi kendinde ara!» «Kendimde mi?,»

«Evet.. Hakkında çok şeyler işitiyoruz.. Taş hazırlı-yormuşsun.. Yeni bir Allah evi yapacakmışsm. Bu fikrinin hışmına uğradık.. Yeniden bir Allah evi nasıl yapılır?.. Buna kim cesaret eder?. Babamız ve atamız Hazreti Âdem (A.S.) dan kaç kere işittik.. Meleklerin uğrağıdır burası.. Yerini Allahımız göstermiştir.»
«Bunu ben de biliyorum..»
«O halde?..»
«Ben başka şey için taş yontuyorum..»
«Sen bize çalışmıyorsun. Aylak aylak zamanını öldürüyorsun. Bilirsin ki çalışmamak en büyük günâhtır. Bunun cezasını hepimiz çekiyoruz. Kimbilir başımıza daha neler gelecek?..»
«Şerre çalışanları, o karanlık çabaları bulacağız. Yahut tedbirlerini alıp,. Kabe'ye sokulmalarına fırsat vermeyeceğiz.»
«Bunda muvaffak olursan kurtulursun..»
«Yardımınız şarttır.»
« Nasıl?..*
«Üç kişi Kabe'de nöbet tutup onu muhafaza edeceğiz. Göreceksiniz ki, yıkılmayacak..»
İtiraz edenler oldu:
«Sen vasisin.. Biz karışmayız.. Sen bekle!»
«Beklerim ama, bu sefer yıkılmayınca, eski işleri ba-ın yüklersiniz..»
Bazıları dayattılar:
«Yine yıkılacak.»
«Hayır..»
ıir Havva hep lUluyordu Nihayet ortaya yürüdü.. M ıllnvıp herke.M .suntunlu Kum verdi: *i*\ <r'iiiiuiMi. inıininıırıı' Şît haklıdır.. Bugünden 'in.....Iı ktll Kab»M I •» Menin.. Hem bu lâzımdı. Çün-

kü ona gerekli hürmeti göstermiyorsunuz.. Çevresini kirletiyorsunuz.. Mâni olur ve daima temiz tutarlar.»
Kimse itiraza cesaret edemedi.
Havva aralarından ilk muhafızları ayırdı.. Böylece dağıldılar.. Herkes işinin başına döndü.
Fakat hâlâ aralarında durumu tartışıyorlardı. Genel fikir, bir insan elinin Kabe'ye sürünmediği merkezin-deydi.
Havva bir az daha orada kaldı. İşi bitince, Şit iîe Hazura arasına girdi.. Çadırına doğru yürümeye başladı.
Hiç konuşmuyorlardı.
Başları önlerindeydi..
Ansızın Havva durdu.. Yere eğildi ve önündeki kuma dikkatle baktı.
Şît ile Hazura da onun gibi yaptılar.
Havva'nın baktığı yerde bir ayak izi vardı.. Sola doğru başkaları gidiyordu.
Havva'nın yüzü aydınlandı.. Sonra gözlerine gölgeler doldu. Haber verdi:
«Kabe'yi yıkmaya cesaret edeni buldum..»
Şît sordu:
«Kimdir?...»
«Kim olacak?.. Lanete uğramış Kabil o. Ayak izlerini gayet iyi tanırım.. Yıllarca büyüttüm.. Kabil şu anda topraklarımıza dönmüş bulunuyor..»
Hazura, Şît'e hatırlattı:
«Bunu sana söylemiştim ey Şit..»
Havva öğrenmek istedi:
«Gördün mü yoksa?...»
«Hayır.. Bir ilham.»
«Ben de kaç gecedir rüyalanıyorum.. Kabil gelip karşıma dikiliyor ve sırıtıyor.»
Şît sordu:

«Ey Annem!. Kabil, Kabe'ye saldırmakla ne kazanacak?..»
«Çok şeyler.. İntikamım alıyor.. Bak, daha ilk anda nasıl karıştık..»
«Haklısın.»
«Haydi dön ve onu ara!»
«İzlerini takip edebilirim.. Ancak..»
«Evet..»
«Şimdilik sabredelim diyorum.. Nasıl olsa akşama Kabe'ye gelecek. Yakalanması kolay olur..»
«Peki öyle yap!. Yalnız kimseye bunu faş etmeyin!. Belki içimizden arkadaşlar edinmiştir.»
«Olur..».
Havva, çadırlarının yanma gelince, yine durdu. Uzaktan yakına kadar, ne görebiliyorsa, bir şeyler arar gibi baktı.. Sonra içlendi.
Şît ile Hazura, onun bu halini, analığına vermişlerdi.
Fakat Havva hislerini açıklayınca yanıldıklarını anladılar:
Mukaddes topraklar üzgün..
Hava ağlamaklı..
Kabe çevresinde
Günâh gezinmiş..
El sürmüş,
Kirletmiş beyaz cennet taşıuu.
O kaçacak elbette. Kalan kir yığınım Kim temizleyeni. ' Bin yılın rahmeti Boşansu şoklardan
Yeter mı l)UH

Şît annesini susturdu:
«Haydi git ve dinlen ey annem!. Ben varken bu topraklar bakir temizliklerine kavuşacaklardır yine.. Ve artık kirlenmeyeceklerdir.. Ancak sabırlı ol!. Belki birkaç-yüz sene bekleyeceksin.»
Hz. Havva öğrenmek istedi:
«Ne yapacaksın?...»
«Kabeyi yerinde tekrar inşa edeceğim.»
«Bu fikrin yeni midir?...»
«Değil.. Hattâ taş yontuyordum., önce kendimize sığmak için tecrübe edecektim. İyi sonuç alırsam Kabe'yi yapacaktım.»
Havva memnun oldu:
«Senin bir hayra hizmet ettiğini anlamıştım.. Sağ
ol ey iyi evlat.»
«Tabiî babamdan izin alacaktım.» -
«Ona saygılı olduğunu bilirim.. Ey Şît!. Kabil'i yakalayınca sakın benim yanıma getirme!. Uzaklaştır gitsin.. Çünkü baban öyle yapmıştı.»
«Yine gelir..»
«Her seferinde uzaklaştırırız.. Sonunda bıkar.»
*** ****
Tarnak, mağarasına henüz gelmişti.
Kabil, onun yüzünden, fevkalâde bir .jeylerin geçtiğini anlamıştı.. Merakında acele edip sordu:
«Bugün haberlerin pek yüklü galiba ey Tarnak.» I
Tarnak, havada elini gezdirdi.
«Ne demek!..»
«öğrenmek isterdim.»
«Tarnak, Kabe'de olanları, duyduğu gibi, eksiksiz anlattı. Sonunda hükmünü verdi:
«Bakalım yarm Kabe yine zarara uğrayınca bu sefer neyi bahane edecekler?..»
Kabil'in canı sıkılmıştı. Boş bulunup ağzından kaçırdı:
«Artık Kabe'ye zarar verilemez..»
«Niçin?...»
«Çünkü Kabe'ye sataşan bendim..»
Tarnak şaşırdı:
«Sen mi?.. Kastin nedir?...»
«İnsanların inancını sarsmak ve bana çevirmek istiyordum..»
«öyle demek?...»
«Evet.. Sana soruyorum ey Tarnak!.. Benimle gelmek ister misin?.»
«Belki..»
«Sevdin demek..»
«Çok alıştım.. Fakat Kabe meselesi askıda kaldı.»
«Anlatayım.. Ben orasının Allah'ın evi olduğuna inanmıyorum.. Esasen Allah görünmeli değil midir?.. En sevdiğimiz olması gerekmez mi?..»
«**!.....**»
«Susuyorsun.. Meselâ sen en çok neyi seversin?..»
«Elbette ışığı..»
«Anlaştık.. Çünkü körsün.. O halde Güneştir senin Allah'ın.. Ona dönersen belki değil, muhakkak gözlerin nurlanır.»
«Ümit çok tatlı..»
«Ümit değil. Ben kimim biliyor musun?..»
«Yalan mı Böylemiştin?.,»
«Mecburdum.. Ben Kabil'im.. Habil'i öldüren ve Adem'in lanetine uğrayan Kabil..»
«İnanamıyorum.»

«İn.uv. Lanete uğradım da ne oldu?.. Yemen'in cen-

net misâli topraklarında sefa sürüyorum.. Noksanım azlıktır. Buraya insan bulmaya geldim. Onlan da cennetimden faydalandıracaktım. Fakat artık buralarda eğle-nemem. Çünkü Kabe çevresinde pek dolaştım. İzlerimden tanınırım.. Hele aıınem görürse. Pusu kurarlar. Derhal gitmeliyim. Ne diyorsun, gelecek misin?. Ben, karım ve çocuklarım hep ateşe tapıyoruz. Yani güneşe. Gözlerine kavuşmak için bana uy!»
«Bir köre hizmet etmek, hele yolculukta, pek zordur, Sana faydam dokunmayacak.. Bekârım..»
«Evleneceksin..))
«Kiminle?..)*
«Üç beş sene sonra kızlarım büyür..»
«Beni beğenmezler..»
«Hadlerine mi?...»
Tarnak düşündü- Aklına geleni söyledi: -
«Bana, benim gibi sakat bir kadın lazım.. Hem de bu var. Hanidir duymuştum. Gitmeyi, anlaşmayı istemiştim. Kimse götürmedi.»
«Kimdir o?..»
«Taşlı derede oturuyormuş.. Üç çocuklu bir dul.. Adı Misara!.. On erkeğe bedel kuvvetteymiş. Kocası kaçmış. Uğursuz diyorlar.»
«İyi ey Tarnak, gidelim. Sanırım o da kendisini Taşlı dereye kadar sürenlere diş biliyordur.. Bizimle gelir. Öyle kuvvetli bir kadın, güçlü çocuklar doğurur.. Yeni yurdumuz için böylelerine pek muhtacız. Fakat sakatlığını söylemedin.»
«Bir gözü yokmuş..»
«Daha iyi ya.. Kusurlarım az görür.»
Hazırlanmaları pek uzun sürmedi. İkindiye doğru yola çıktılar.. İstikametleri Taşlı dereydi. O sırada Misara da işlerini bitirmişti.
92
Dışarıya çıkmış, aylardır uğraştığı tarlaya boş gözlerle bakıyordu.. Verdiği karara göre, yarın erkenden kuzeyin yolunu tutacaktı.
Garip bir nişteydi.. Şimdiye kadar burasının insanlarından nefret ederken, şimdi her şeyine aynı kini duyuyordu.
Yatışmak için, taş topluyor, gözüne kestirdiği tarafa
hırsla savuruyordu.
Zaman zaman çılgın fikirler dökülüyordu dudaklarından:
Beni istemediniz..
Ziyam yok.
Kim kazanacak göreceğiz.
Es mi yok başka?.. İnsan mı şart olan?.. Değil değil.
Her adımda Canavarlar var.. Onlara sığınacağım.
Öyle bir soy üreyecek, Serpilecek ki bedenimden Başa çıkılmayacak.
Ah, ey insan .
Ey en korkunç yaratık..
Daha şimdiden çok çektirdin.
Seni yarın y<>rnıeli.. Yeryüzüne kimbilir
Nasıl kan kusturacaksın!.
93

Hayır hayır,
Sen gökten gelmedin..
Yerin içi fırlattı tiksinip.
Misara'yı bir anda Allah'ından eden neydi?.. Daha bu sabah Şît'Ie konuşurken, tek dayanağının Allah olduğunu söyleyen o değil miydi?.. Bunu, aklı başına geldikçe, kendisi de düşünüyor, böylesine sapıtmasına bir mâna veremiyordu.. Bir buhran geçirdiğini sanıyordu.
Belki gece başlayıp uyursa yatışırdı,
Oğullan, annelerini hiç bu halde görmemişlerdi. Bir kenara sinmişler, onu korkuyla izliyorlardı..
Misara onlara baktı.. Durumlarını kavradı: «Korkmayın evlâtlarım.. Korkmayın.» dedi. «Sizler insansınız ama, başımın tacısınız.. Hepinizi de gayelerimde kullanacağım..»
Çocuklardan büyüğü, ansızın başını çevirmişti bir ses duyarak.. Annesine seslendi:
«Ey annem!. Bak, dediğin düşmanlar geliyor.»
Misara da görmüştü.
Yaklaşanlar Kabil ile Tarnak'dı.
Misara önce şaşırdı.. Sonra kuvvetini hatırlayarak bekledi. Eğer niyetleri fenaysa onları hakedebilirdi.
Daha uzaktan, Kabil aşinalık etti el sallayarak.
Misara, her ikisini de tanıdı:
«Kabil ile Tarnak bu gelenler.. Allah Allah, Kabil nasıl sokulmaya cesaret etmiş?.. Hele peşine o kör Tar-nak'ı neden takmış?. »
Sonra düşündü:
«Belki Kabil, hüviyetini benden saklayacaktır... Maksadı yanımda gizlenmektir..»
Fakat Misara yanıldı.

Kabil gelir gelmez, hiçbir şey gizlemedi.. Açık konuştu. Kendisini ziyaret gayesini anlattı.
Misara önce razı olmadı onlarla gitmeye.. Fakat, Tarnak'la evleneceği haber verilince, düşündü.. Aklından, kalbinden çok sinirleri ve kanı direndiler.
Kabil uyardı:
«Ey Misara!.. Bu fırsatı kaçırma!. Tarnak her ne kadar âmâdır ama, kaya gibidir..»
Sonra kulağına fısladı:
«Sen güzelsin.. Lâkin çirkin diye adın çıkmış.. Tarnak bınıdan da haberli olamayacak.. Esasen yolda, seni cylesine anlattım ki âşık oldu.. Yarın ihtiyarlamak ta var.. Bunu ancak görmeyenler farkeder. Sen Tarnak'm hayalinde daima taze kalacaksın.. Bundan büyük kazanç saadet var mıdır?..»
Bu yetti Misara ya.
Onları mağarasına aldı.. Karar vermişti.. Sabahleyin birlikte yola çıkacak, göreceğini görecekti yeni hayatında.
O geceyi çok kimseler uykusuz geçirdiler ve gün ışır ijımaz Kabe'ye koştular..
Muhafızlar haberi verdiler: «Kabe sağlam.. Dokunan olmadı.> Duyanlar şaşmıyorlardı
Birbirlerine soruyorlardı: «O İnilde?.. O halde'[1] ı Vi ŞU gibi konuşuyorlardı
«İçimizde karanlık çabalara .çalışanlar var.»
Fakat İlimdi Imıl.u
Sapıtmaya lnvc.li in de durulmuş, uyanmışlardı.

Bazıları: «Bunların elebaşısı Şît'tir..» diye hatırlatıyorlardı ama, bu fikre yanaşan bulunmuyordu.
Nihayet Şît de geldi. .
Etrafını sardılar.. Haber verdiler:
«Dediğin çıktı ey Şît..»
«Elbette., Başka türlüsü olamazdı.»
«O sapıkları bulmalısın.»
«Buldum bile.. Bir kişidir o.»
«Kimdir?...»
«Kabil'den başkası olur mu?..»
«Öyle demek.. Görmedik..»
Şît onları peşine taktı.. İlk izleri gösterdi:,
«Bunlar Kabil'in ayak lekeleridir.. Annemiz tanıdı.. İsterseniz takip edelim..»
Buna herkes uydu. Araştıra araştıra- yürüdüler..
İlk molada Tarnak'ın oyuğuna vardılar.. İkincisinde Misara'mn mağarasmdaydılar.. Fakat mağara boştu..
Yine izleri kovaladılar..
Çöle açılan son tepenin üzerine vardıkları zaman, ufukta uzaklaşan iki erkek, bir kadm ve çocukları tanıdılar.
«Şît izah etti:
«Kabil ancak iki zavallıyı ve çocukları kandırabil-mîş.»
«Evet evet.. Onlardan da kurtulduk..»
«Hayır.. Amelimizin cezasını çekiyoruz.. Hepimiz suçluyuz.. Günahkarız.. Gözleri görmeyene yardım etmedik. Çadırımıza almadık. Bizden kuvvetlidir diye biçare dul, iki çocuklu kadım sürdük.. Kovduk.. Hepsi kinleştiler..
[Sapıttılar., Artık onlardan doğacakları düşünün.. Sevineceğinize ağlayın ve tövbe edin.. Bundan sonra biçarelere sırt dönmek değil, kucak açm..»
Dinleyenler üzülmüş ve utanmışlardı.

Teklif edenler çıktı:
«Gidip çevirelim..»
«Faydasız.. Her yara kapanır ama, dil, amel yarası kapanmaz..»
Hava kararmıştı birdenbire.. Bulutlar sardı yakınları.. Ve boşandılar..
Şît hislendi.. İkâz etti:
«Bakın, gökyüzü de ağlıyor.. Biz insanlar sapıtmak için yaratılmamıştık.. Bulutlardan yağan gözyaşları, günahlarımızı silmez.. Belki, Kabil'in kirli izlerini temizler, yokeder.. Çünkü annem bunu arzulatmştı.»

V

İBRETLER ZİNCİRİ

Aradan elli seneye yakın bir zaman geçmişti.

Kabil'in gidişinden iki ay sonra Hazreti Âdem (A.S.) seyahatinden dönmüş, olanları öğrenmişti.

Üzülmüştü şüphesiz.

Şît ile Hazura evlenmişlerdi.

Çocukları doğuyordu yıllar ilerledikçe.

Büyüklerini evlendirmişlerdi..

Şît, aklından ev yapmayı çıkarmamıştı.. Çalışmalarına Hazura da katılmıştı.

Şît'in neler düşündüğünü tekrar Öğrenen Hazreti Âdem (A.S.) memnun olmuştu.. İnsan böyle kafa yorarak yeryüzünde kendisine lâyık bir medeniyet hazırlardı çünkü.

Kabil, bir daha görünmemişti.. Lâkin zaman zaman smıra sokulup, zorla insan kaçırdığı oluyordu..

Hazreti Âdem (A.S.), Hicaz güneyine sık sık inerek halkı uyanık bulunmaya, toplu yaşamaya alıştırıyordu.

Bir öğle vaktiydi..

Şît ile Hazura ve çocukları Taşlıdere yamacında çalışıyorlardı.. Pek hevesli ve sevinçliydiler. Çünkü düzlükte taştan bir oda çıkmışlardı.

O <nrada Hazreti Âdem (A.S.) geldi..

On., karşıladılar.

Hazreti Âdem (A.S.), yapılan taş odayı dikkatle inceledi.. Bu oda ancak beş kişinin barınacağı büyüklükteydi.. Henüz üzeri de örtülmemişti.

Buna rağmen Şît'in emeğini takdir etti.. Onu destekledi:

«Ey Şît, pek güzel olmuş.. Elbette bu bu- başlangıçtır. Zor kısmı aşmışsın.. Artık öğrendiğin ve bulduğun usullerle daha hızlı çalışır, arzularını kısa zamanda gerçekleştirebilirsin.. Allah'ımın yardımları üzerine olsun.»

Uzaktan bakışanlar da vardılar.

Bunlar, hâlâ, Şît'in çalışmaları karşısında olanlardı. Elli yıl geçtiği halde, yumuşayacakiarına, azılmışlardı. Çocuk ve yakınlarını da kendilerine uydurmuşlardı.

Şît, babasına anlattı:

«Ey Peygamber babam!. Yaş yontmak, düzleyip üst üste koymak, beni çok uğraştırdı. Lâkin bir takım âletler yaptım, Sert taşlar yumuşakları kırabiliyor. Duvarı yükseltirken taşlan odunlarla kaldırmak, zaman kaybını ve kazayı önlüyor.»

Hazreti Âdem öğrenmek istedi.. Sordu:

^Buluşuna yalnız aklın mı yardım etti ey Şît.»

«Hayır.. Yeryüzü dolu.. İbret alacağımız pek çok şeyler var.. Dikkatli bir göz, bu ibretler zincirine tutuna tutuna, Allahımızın dilediği medeniyete, tekâmüle, ulaşır. Meselâ, bu Taşlı dere sırtını seçmemdeki hikmet şudur: isterse fırtına essin, tepeler önlüyorlar. Burada daima f.ulcunet vardır.. Seller için iki kanal açtım.. İncelediğim kayalardan birbirlerine dtta oturanlar düşmüyordu.. Anim imi ki, iki taşı üst üate koyarken tesviye şart..»

«Allah yardımcın olıuı iy Şît... Ben, yeryüzünün **ilk** İİİİMİK ı ı-,m İlenle böyll ÇBİlftlkca ilk inşaat mühendisi,

«Bu dört duvarın üzerini nasıl örteceksin?..»
«Henüz keşfedemedim..»
«O da olur.. Azmin elinden hiçbir şey kurtulmaz.»
Bu sırada, uzakta bekleşenler, yaklaşmışlardı,. Haz-reti Âdem ile Şît'i dinliyorlardı.
Birisi dayanamadı, sordu:
«Ey Peygamber babamız!.. Oğlun Şît'in sapıtması nedendir?. Biz senden ve anamız Havva'dan ne gördükse onlarla yetiniyoruz. Çadır nemize yetmez?.. Şît'in yaptıkları sana hürmetsizlik değil midir?.»
Hazreti Âdem ikaz etti:
«Ben ve anneniz Havva, cennetten indiğimiz zaman, hiçbir şey bilmiyorduk.. Düşündük.. YeryüzündeKi varlıkların durum ve yaşayışlarından faydalandık.. Bazı iyi peyler eide ettik.. Fakat yetmez.. Durmayacağız.. Daima iyiye, faydalıya, koşacağız.. Gericilik, olduğumuz yerde mıhlanıp kalmak, günâhtır.. Şît'in yaşının küçüklüğüne bakmavınız.. Akıl yaşta değil, baştadır,. Aklım kullanan, gören başarıya ulaşır. Hazreti Allah, insana bunları vermiştir.»
...İşte ey akıl ve basiret sahipleri, siz (bundan) ibret alın. (Haşr: 2)
Hazreti Âdem devam etti:
«Yaratılış sebebimiz, şimdiki hayatımızı olduğu gibi sürdürmek değildir.. Bir gün, yarı yarıya gece ve gündüzdür.. Bunları değerlendirmemek tenbelliktir. Boş kalamaz insan, dilerse iş bulur ve yorulur,, Sevab olan çalışmak budur.. Güçlükten yılmayın.. Kolaylığı vardır..»
Muhakkak güçlükle beraber bir kolaylık var, O halde boş kaldın »nı hemen yorul. Ve (her işinde) ancak Rabbine sarıl.
(İnşirah: 6-8)
100
Fakat Hazreti Âdem (A.S.) ı dinliyenler, ikâzlarını kabul etmiyorlardı:
«T'enbel asıl Şit ile, aile efradıdır,. Çünkü faydalı bir şey yapmıyor. Nedir bu dört duvar?.. Elli yılını harcadı bunlar için.»
Hazreti Âdem tekrar anlattı:
«Geçimmi sağlamadı mı?. Sürüsü ve tarlası meydanda. Hepinizinkinden daha bereketliler, Şit ancak boş zamanlarını kıymetlendirdi. Siz de kafa yorun, insanlığın hayrına bir şeyler bulup çocuklarınızı rahat ettirin.»
«Böyle dört duvarla mı?..»
Hazreti Âdem (A.S.) Şît'e döndü.. Emir verdi:
«Onlara çalışmalarının gayesini açıkla!»
Şit; «Çok açıkladım ama, yine başlayayım yeniden.■• dedi.
Bekleşenlerin karşısına geldi konuştu:
«Yaratıklara bakin.. Her cahil ilkönce ne yapıyor görün.»
Sordular:
«Doğunca mı?..»
«Evet..»
«Boğazını düşünüyor.»
«Bunu bulmak kolaydır.. İlk yapmaya başladığı İfti dir.. Yani barınacak ev.»
Kabul etmediler.. «Nerde?.. Hani.» diye gülüştüler.
Şit pek çok misâl verdi
"Kuşların yuvaları, arıların petekleri nedir?.. Ka uncular, ağaç oyuklarına .sığman hayvanlar, kaya arala-ınulnkllcr, mağaralnn bohismin kimdir? . Kısacası, her blı mekân edinmiştir ve emniyetini sağlamıştır
< I, ı ince D
ı Hazreti Adem olduğu halde, hâlâ direniyor-
101

«Bizim de çadırlarımız var.. Yeter.»
«Fakat bir felâket anında başımıza neler geldiğini görüyorsunuz..»
Nihayet birisi baklayı ağzından çıkardı:
«Ey Şît, işte açıkça söylüyorum.. Senin maksadın er yapmak değil, hâlâ akanda başka bir Kabe hayali var.. Ona hazırlanıyorsun.. Kandi soyunu burada ibadet ettireceksin.»
Şit bu iftira karşısında nerdeyse ağlayacaktı.. Bağırdı:
«Sus!.. Bana her şeyi yakıştırabilirsin ama, bunu asla!..»
«Göreceğiz..»
«Evet, göreceğiz...>
«Fakat fırsat vermeyeceğiz.»
«Keski, yıkılmaz, üstü kapalı bir ev yapma usultmu keşf etsem de, sevgili babamın, Allah emriyle inşa ettiği Kabe'yi yeniden onarsam!.. Ebediyete cevap verse?.. Böyle açık olmasa!.. Duvarları en küçük baskıyla yıkılmasa.»
«Olsun!. Biz bu haline razıyız.. Varsın açık olsun, varsın sık sık taşları düşsün.. Düzeltiriz.. İş ki, ilk yapıldığı halde kalsm.. Dokunulmasm.. Mâna ve hatırası çok büyüktür..»
Hazreti Âdem (A.S.) konuşmayı bağlamak zorunda kaldı:
«Haydi işlerinizin başına gidin.. Şife karışmanızı, onu rahatsız etmenizi istemiyorum. Ey Şît, sen çalışmalarına devam et!. Eğer yıkılma» duvar yapmasını öğrenirsen, tavan kapatırsan, sana izin veriyorum.. Kabe'yi aynı yerde tekrar inşa et!. Bun» yeryüzü ve gökyüzü, ?ncak sevineceklerdir..»

Aradan bir yüz sene daha geçti.
Şimdi Şît iki yüz yaşma yaklaşmıştı.. Soyu pek çoğalmıştı.. Onları hiçbir tarafa bırakmamıştı.. Kol kanat açmış, iş bulmuş, bir arada yasamalarını sağlamıştı.
Fakat çadırlardaydılar daha.. Çünkü Şit, düşündüğünü başaramamıştı.
İlk yapmaya çalıştığı ev, küçük bir depremle yıkılmıştı.
Bu. onuyıldırmamıştı.. Ancak kıskananları sevindirmişti.. Koşuşup gelmişler, bağırmışlardı:
■Ey Şît!.. Görüyorsun ki Allahımız senden, yaptıklarından, razı değil..»
Cevap vermemişti Şît.. Hâlâ da vermiyordu.
Yılmamıştı.
Taşlar, düz olduğu haide, neden yıkılmışlardı?.. Bunu inceliyordu. Nihayet dikiş yerlerini bir hizaya değil, çapraz getirmeyi buldu.. Tekrarlanan küçük bir sarsıntıda taşlar düşmemişlerdi.
Artık Sît. tavanı kapatmayı arıyordu.. Bulması gecikmedi.
Duvariarm üst köşelerinden itibaren, kademeli işledi taşlan.. Kapattı, odanın üstünü.
İşini bitirdiği şrun Hazura'yla birlikte babasına koştu.
Müjdeyi verecerL"
Fırsat bulamadı.. Yuı -ı?,un uzun sarsıldı.
Şît. İnşaatın başına yetiştiği zaman, orada bir taş yığını buldu.
Hazura, çocukları, sararmışlardı.. Hattâ halkın söz-lorlne İnanmak zorunda kalmışlardı.
Knıuru, ştt'den ricada bulundu:
:>lü Görüyorsun ki bu kaçıncı tecrübedir?.. Al-lahınuı rta olmuyor link bu işi.. Topluma uy.»

Şît İsrar etti:
«Bu hadiseler ancak beni kamçılar ey Hazura.. Sen sanıyormusun ki şu canlılar, barındıkları yuvalarını bir seferde yaptılar?.. Hayır, kimbilir başlarına ne işler açılmıştır!.. Araştırmadan vaz geçmek değil, aksine sıkıştıracağım.»
«Demek Allah'ın senden hoşnut olduğunu kabul ediyorsun.»
«Tabiî..»
Hazura, kocası Şît[7]e söz geçiremeyince. Hazreti. Âdem (A.S.) a gitti.. Ondan da şu cevabı aldı:
«Ey Hazura!.. Şît'i rahat bırak.. Aksilerime, destekle!»
Öyle yaptı Hazura, bağrına taş bastı.. Üzüntüsünü içine akıttı..
Yıllar, bir günmüş gibi, çabuk geçip gidiyorlardı.
Şît beş yüz yaşındaydı.
Birlikte yaşamaya alıştırdıkları soyları pek çoğalmışlardı.. Barınacak, geçinecek yer daraldıkça, Şît'e ve annelerine yal varıyorlardı:
«Bizi bırakın, izin verin.. Göçelim.. Bereketli topraklar bulalım.»
Şît onları durduruyordu:
«Bereket toprakta, yerde değildir.. Çalışmaktadır Kumlan kaldırın.. Altından toprak çıkar.. Biz insanlar, ayrılmak, birbirimizden kopmak için yaratılmadık.. Aksine birleşeceğiz.. Toplu, kardeş kardeş yaşamanın imtihanım vereceğiz.. Allahımıza kulluğumuzu göstereceğiz.).
Şît'in soyu, Hazreti Âdem (A.S.) m diğer oğullarından gelen soyuna pek benzemiyordu.. Onlar ne kadar. sapıklığa teşnelerse, Şît'in soyu melek haslettiler.. Hele, erkekleri hep birbirlerinden güzel doğuyorlardı.
Gerek Şît, gerek Hazura, artık sayılarım ve isimle-

---

rini unuttukları evlâtlarına baktıkça göğüsleri kabarı-yordu. Şît ayrıca telâşlanıyordu. Onların nihayet bir gün geçimleri için, zorda kaiıp kaçacaklarını aklma getiriyordu üçer beşer.. Çünkü hakikaten, artık çevre topraklan yetersizdi. Bedevi çöl hayatı verimsizdi.
Şît, Kabe'yi hiç aklından çıkarmıyordu.. Eskisi gibi. bakımını aksatmıyordu. Hele soyuna ibadetlerinde müsamaha etmek aklından geçmiyor, bir az ayrılanları, gecikenleri, derhal cezalandırıyordu.
Hazreti Âdem (A.S.), bütün bir ümmetin peygamberi olduğu için, seyahatlarını sıklaştırmıştı.. Artık Şît'e vekâlet için emir vermiyor, bunu ilân etmiyordu.. Herkes alışmıştı.
Nihayet Şît, hanidir düşündüğü fırsatı e!e geçirdi, altı yüz yaşını doldurduğu sıralarda. Babası Hazreti Âdem (A.S.), yorulmuştu.. Eskisi gibi pek gezinemiyordu.
İzin istedi:
«Ey Peygamber babam!.. Aklımdan geenleri biliyorsun. Bana izin ver, tabiati niceleyeceğim.. İnsanlara ev yapma çaresini bulacağım...»
«Çok mu kalacaksın gurbette?..»
«Hayır.. Çevremde dolaşacağım.. Ne var ki belki bazı günler dönemem...»
«Peki ey Şît...»
Hazura, Şît'in seyahat edeceğini öğrenince.. O da birlikte gitmek istedi. 911 önledi: By Hamın I Ben, bir gnye için «idiyorum.. Gezecek, <u, biiiuu«sa dü.'.ıiMrcfjjlm.. Böyle anlarımda seni ""nıvıınunı lı;-,ı.-in ıtırın Kimsen yaşlandık. Fakat me-• **Mim, uMkUımaytcagım.**

Şît, ertesi sabah, Mekke bölgesinden açıldı yavaş yavaş. İncelemediği yuva, taş, kaya bırakmıyordu.
Akşamlan bazan dönüyor, bazan dönemiyordu.
Hazura, Şît'in haline üzülüyordu. Pek dalgındı Şît...
Birkaç kere gizlice peşinden gitti. Onu uzaklardan gözetledi... Ağaç tepelerinde, kaya aralarında, vadilerde aylak aylak dolaşmasını gördükçe başka sebeplere verdi... Ona göre, Şît çoluk çocuğundan bıkmıştı,. Hele Hazura'-dan.. Sessizlik, tenhalık istiyordu. Böyle yerlerden hoşlanıyordu.
Bazan uyanıyordu: «Şît, nasıl olur da benden, çocuklarından bıkar?. O ki birimizin bile çevresinden kopmasını istemiyor. Hepimizin, sanki bir buğday tarlasında yetişen başaklar gibi, kucak kucağa yaşamamızı arzuluyor.. Hayır hayır. Şît, doğru yoldadır. Çocukluğundan beri gaye edindiği en iyi işi yapacak.» diyordu. Karar da veriyordu:
«Ben Şît'i durdurmamahyım... Aksine desteklemeliyim.., Annem Havva'nın hikâyesi ne kadar ibret vericidir! Hislerine kapılıp Cennetteki nimeti yemeseydi ve babam Âdem'e vedirmeseydi, kimbiîir şimdi biz evlâtları nasıl bir hayatı yaşayacaktık!. Böylesine zahmetlere düşmeyecektik..»
Fakat, İblis gecikmiyor, Hazura'mn kalbine giriyordu. Esasen o. nerede bir dertli, zayıf, görse koşardı.
Hazuraya anlatıyor anlatıyordu:
«Ey Hazura!... Kocan Şît boş emeller peşindedir.. Dünyaya nizam verecek bir o mu kaldı?.. Kendisinden başka akıllı yok mudur?... Daha Hazreti Âdem bile sağ.. Altı yüz sene ne demektir?.. Bu kadar yılda keşf edilemeyen şey, asla ele geçmeyecek demektir.. Eğer bu, insan oğlunun her ihtiyacına cevap verecek şekilde ev yapma fikri, beynine ve kalbine oturmuş bir aşksa, bir ihtirassa, se-

ni neresine sığdırdı öyleyse?.. O halde ne başında, ne içinde varsın.. İlerde büsbütün olmayacaksın.. Çaresine hemen sarıl!..»
Hazura, İblis'in fitlerine rağmen, daha nişanlılık devirlerinde, altı yüz sene önceleri, Şît'i yine böyle kıskançlıklar, vehimler sebebiyle nasıl kınp incittiğini hatırlıyordu. Bir türlü ona kötü bir söz söylemek veya yüzünü asmak küçüklüğünde bulunamıyordu.
Böylece birkaç sene daha geçti.
Birisinde Şît, en uzun gecikmeyi yaptı.. Altı gün gelmedi
Hazura, sabah akşam yollara çıkıyor, rastladığına soruyordu. Cevap alamıyordu.
Akşam yaklaşıyordu yine.. Hazura, yokuş başına kadar gitmiş, bir kayaya sırt vererek, uzaklara bakıyordu..
Birisi göründü.. Yaklaştı yaklaştı. Hazura, önce ümitlendi ama, sonra, üzüldü.. Gelen Şît değildi.
Te-i e ilişini, belki onda bir haber bulunur düşüncesinde topladı.
Nitekim öyle oldu. Gelene, Hazura sorar sormaz, beklemediği bir cevap aldı:
«Şît rai?,. Şît uzaklarda değildi ki.. Hep taşlı tepe eteklerindeydi.. Ben tarlama giderken her gün orada gördüm.»
Hazura inanamıyordu.. Uyardı yolcuyu:
«Benzetmeyesin?...»
«Artık Şît'i tanımazsam!., öylesine güzel, babası peygamber Hazreti Âdem (A.S.) m bütün hasletlerini .'mn bir insan, nasıl tanınmaz[0]...» tndl ')•' orda mıdır'[1] 1
KvcL ••
UtlUfft, durmadı.. Kayadan sökülürcesine açıldı.. **VokU|\l lumryo I)»U|1iM1i.**

İçinde bir sıkıntı yoktu.. Yalnız, ne kadar saklarsa taklasın, Şît'e kırgındı.. Çadırına bu kadar yakın olduğu halde, niçin bir haftadan beri, geceleri gelmemişti?.. Hiç değilse haber göndermesi gerekmez miydi?...
O gece sabaha karşı bir rüya da görmüştü Hazura.. Sanki yaşarnışçasına açık ve canlıydı rüyası.
Şît, üzeri yemyeşil bir tepenin yamacını tırmanıyordu.
Kan ter içindeydi.. Yorgundu. Sağ omuzuna bütün soyunu almıştı.. Sol omurunda Hazura vardı.. Onu yoran, buram buram terleten Hazu-ra'ydı.. Çünkü Hazura'nm arkasında dört çift sığır bulunuyordu.. Kalın deriden iplerle Hazura'ya bağlıydılar ve onu ters istikâmete, aşağıdaki uçuruma doğru çekiyorlardı.
Hazura, sabahleyin uyanınca, rüyasını annesi Hz. Havva'ya anlatmak istemişti.. Fakat vaz geçmişti.. Annesi Havva, rüyayı ancak görenin yorumlamasını isterdi.. Hiçbir fikir vermezdi.
Fakat Hazura, akşam yaklaştığı halde, rüya-smı kendisini tatmin edecek şekilde yorumlayamamıştı henüz.. Daha doğrusu, kafası işlemiyordu.. Düşünemiyordu. Eski aydınlık hali yoktu başının.
Şimdi yokuştan aşağı koşarken, tekrar rüyasını hatırladı ansızın ve aleyhinde olduğu halde yorumladı.
Şît, soyunu selâmete çıkarmaya çalışıyordu. Hepsi ona yardım ediyorlardı. Hazura'yı da oraya çıkaracaktı.. Fakat Hazura, kendisini sıkı sıkıya bağladığı dört çift sığıra kul olmuştu.. Güçleştiriyor, geciktiriyordu tepedeki yeşilliğe ulaşmayı.
Hazura düşündü.. Kimdi bu dört çift sığır?.. Onları tanımakta gecikmedi.. Saydı ikişer ikişer:
«Kıskanma ve şüphe.. Erkek işine karışma, akıl ver-

ine.-. Gevezelik ile surat asma.. Bir de Gözyaşı, naz.»
Hazura utandı.. Kadın erkeğine bu dört çift sığır ile karşı çıkarsa, o erkek hayatta muvaffak olur muydu?..
Hazura, kendi kendisine söz verdi:
«Artık yapmayacağım.. Şimdi onu bulduğum zaman, aceie etmeyeceğim.. Önce gelmemesi sebebini öğrenecektim. Kaç kere hırçınlık gösterdim de sonunda mahcup olmadım!...»
Hazura, böyle düşünmesıyle, karar vermesiyle beraber, hafifledi.. Çünkü, sımsıkı bağlandığı sığırlarla arasındaki ipleri koparmıştı O kadar yaşlandığı halde, daha çabuk koşuyordu.
Son tepeye ulaştığı zaman, mola verdi.. Dereye doğru
baktı.
Şît'i görmekte gecikmedi.
Şît, bir yassı kaya üzerine oturmuştu.. Önünde küçük taş yığınları vardı.. Onlara eğilmiş, bir şeyler yapıyordu.. Çevresi/le ilgilenmeyi aklına getirmiyordu.
Hazura ürkekti.. Yanma gitmeye saygı ediyordu.. Belki işlerini bozardı.. Bir müddet daha uzamasına sebep olurdu.
Hazura, artık doğruyu görmeye ve düşünmeye başladığı için, gerçekler üzerinde yürüyordu. Her insana bir kader tahsis buyurulmuştu Hazreti Allah tarafından.. Elbet vazife de verilmişti. Fakat insan bunu anlayamıyor, farkedemiyordu.. Ancak olgunlar, il-hamlanıyorlar ve an.k aşk derecesinde o vazifeyi başarmaya savaşıyorlardı.
Babası Hazreti Âdem (A.S.), peygamberlik vazifesi
tısında dünya hayatı için, /.Iraatle görevlendirilmemiş
rnly4i' l'k itraati bulup geliştirmemiş miydi?.. Annesi
vıı da yünden ipliği örmeyi, un yapıp ekmek
piqlrnmy! bulun <lf|>ıl miydi?. Bunlar hep insanların yaşa-

malarını kolaylaştıran işlerdi. Başkaları da güçleri ve akılları nisbetinde bir şeyler elde etmişlerdi.. Deriden çadırlar, kuyu açıp su bulma, şarkı, hikâye, masal, ateşte çeşitli avları, bitkileri pişirme vazifelerin benzerleriydiler.
Demek, Hazret! Aiialı, Şît'i ev yapma, insanlan en muhtaç oldukları şeye kavuşturma vazifesiyle görevlendirmişti.. Ve Şit yılmamış, diğer işlerini ihmal etmemekle beraber, bu uğurda ömrünü tüketmişti. O halele aksatmak değil desteklemeliydi.
Fakat merak ediyordu...Acaba Şît bu sefer arzusuna kavuşmuş muydu?...
Güneşe baktı Hazura.
Güneş, hızla ufka doğru alçalmaktaydı. O halde az sonra karanlık basacaktı.. Şît, çalışamayacaktı.. Yanma gitmesinde bir sakınca yoktu.
Bir yarım saat daha beklemeyi uygun buldu.
Artık gördükleriyle oyalanamıyordu.
Mecbur kaldı, bir şarkı mırıldandı ilhamlarına göre:
Uzaklaşan güneş,
Dün siden midir?..
Hangi ülkeleri dolaşıyor
Sabaha kadar?.
Niçin dörniş yolunu göremiyorum?
Belki de her günün
Güneşi ayrı.
Ne çok sır var çözülecek!..
Yoksa yeryüzü mü kayıyor, Akıyor bulut gibi?.. O halde yıldızlara ne demeli?. Hele yüreğimi ağzıma Getiren ay! . Her şey güzel,
Her şey düzenli, muhteşem.[1].. 110
Peteklerine koşuşan
Anlardaki gurur
Taşıdıkları baldan ağır.
Çalışmayan yok çevremde..
Kazançları nedir?..
Vazjfe yapma huzuru mu?..
Bir oyalanış mı?.
Meçhul bunlar..
Oh, ne çok sır var çözülecek!..
Hazura'mn gerisinde bir kıpırdanış oldu ve birisi seslendi.
«Ey Hazura!.. Bana kalırsa yanılıyorsun.. Çözülecek hiç bir sır yoktur...»"
Hazura baktı gelene.. Kendi soyundan değildi o. Kardeşlerinin soyundan bir kadındı. Hazura'dan yüz yaş kadar gençti. Mekke uzaklarında, çölün yeşilliklerinde yaşardı yakınlarıyla. Gezici, yâni bedeviydi...
Hazura, bu kadını sık sık görür, konuşurdu geldikçe. Garip fikirleri vardı. Uzatmaz, her şeyi kısa keserdi.
Ona yakınlık gösterdi:
«Sen misin ey Fidelya?.. Ne zaman geldin?...»
«Şimdi.. Bak, sürüler aşağıda.. Çadırlar kuruluyor.*
-•'Güzel!.. Mekke'ye vakitsiz yaklaşmadınız mı?.. Henüz toprak tam bereketin mevsimine girmedi.»
«Babamız peygamber Âdem (A.S.), epeydir bize uğramadı. Hasta dediler ..»
Hazura düzeltti;
«Hasta değil, yorgun...» [«pul bir.. Yorgunluk da bir hastalıktır.. İlhamlarını b*|indan sonuna kadar dinledim ey Hazuıa!...» »n »ıkıntısından söyleniyordum.»
«Hep öylo yapmaz mıyız.»

«Demek sence, çözülecek hiçbir sır yok?...» «Hayır.. Gördüklerimizden anlayamadıklarımızı Âdem'e soruyoruz. O, Cennette ve göklerdeyken, her şeyi gördü. Öğrendi. Güneşten de, dünya, ay ve yıldızlardan da, çalışmaktan da haberlidir. Ben bunların üzerinde
durmam...»
«Fakat kendi kendimize bulup çıkarmak az zevk midir?.»
«Belki sana öyledir.. Ben ancak erkeğimin kalbinden geçenleri merak ederim.. Hele şu yaşlılık çağımda.»
Hazura sarardı.. Cevap verdi ama, bu cevapta, daha çok kendisini avutma vardı:
«Yaşlılık çağı rm?.. Değil.. Altı yüz yaş olgunluk çağıdır. Biz şimdi balı akan bir incirden farksızız...»
«Söylediklerine inanıyor musun?.. Hayır, asla!... Meselâ niçin buradasın?.. Sanırım şu uzakta ayrı bir âlemde yaşayan kocan Şiftir.. Aklından, kalbinden geçirdiklerini biimeyi arzulamaz mısın?.» «Saklamaz ki,..»
«Bak, yanına bile gidemiyorsun.. Ürkeksin.» «İşini bitirmesini bekliyorum...» «Peki peki.. Nasıl bir iştir bu?...» «Hayrımıza çalışıyor.» «Öyle mi?.. Nedir?...» Hazura saydı, döktü hepsini.. Fideyla dudak büktü:
«Bunları başkalarından da dinlemiştim. Hayal hepsi. Anlattığın ev kim, biz kim?.. Mademki babamız Âdem ve annemiz Havva cennetten kovuldular, sürüneceğiz. Cezamızı çekeceğiz. Benim çözemediğim sır budur. Âdem ile Havva günâh işlediler, ucu bize dokundu.. Biz ne yaptık
ki?...»
«Yanlış düşünüyorsun ey Fidelya!.. Onlar kasıtsız bir

hata işlediler ve affa uğradılar.. Yoksa, esasen bu hatayı yapmasalar da yeryüzüne ineceklerdi.. Bu daha çabuk oldu.»
«Fakat böyle sıkıntı çekmeyecektik.»
«Çok imkânlarla kuşatıldık.. Silâhlarımızı iyi kullanırsak, sıkıntının adını bile unuturuz.. Cenneti. yeryüzünde yaşarz.»
Fidelya, pek kanmadı ama, yine kısa kesti:
«Öyle olsun.. Sana iyi bir gece temenni ederim.»
«Nereye gidiyorsun?.»
«Anlattım ya, Âdem (A.S.) ı göreceğim.. Özledim.»
«İnşallah Şît, ev yapma sırrını bulur da gezicilikten kurtulursun.. Sevdiklerini daima görmek fırsatına kavuşursun.»
«İnşaallah!...»
**
Hazura, henüz Fidelya'yı yolcu etmişti ki, Şît'in onu çağırdığını gördü.. Koştu yanma.
Şît bir başka türlüydü bu akşam.. Yüzüne güneşin son ışıkları çarpmıyordu ama, teni pırıl pırıldı.. Gözlerinde sevinç kıvılcımları çakıyordu.
Hazura gelince müjdeledi:
«Ey Hazura, buldum.. Allahımız ne güzeldir!.. Bana yardımını esirgemedi...»
Hazura dalgındı.. Sordu:
«Bulduğun nedir ey Şît?...»
Şît şaşırdı.. Dudak büktü:
«Sen galiba, kaç gündür gelmeyişimden kuşkulandın, yollara düştün.. O kadar üzgünsün ki, yıllardır neyin ptflndt çırpındığımı unuttum...»
Hazura, ancak bu uyarıştan sonra uyandı:
«Ev yapmayı buldun o halde...»

«Evet...»
Hazura etrafına bakındı.. Hiçbir şey göremedi: «Hani ey Şît?.. Eve benzer ne var?...»
«Haklısın.. Otur yanıma da sana anlatayım...» Hazura oturdu. Şît hatırlattı:
«Eskiden yaptığımız evler sel ve sarsıntılarla, hattâ kasırgalarla yıkılmıştı değil mi ey Hazura?..»
«Evet...»
«Bütün sebep de üst üste koyduğumuz taşların birbirlerine kenetlenmemelerindendi...»
«Galiba öyleydi...»
«Ben işte onları birbirlerine kenetleyecek çareyi buldum. Bunun için bütün bir ev yapmaya lüzum yoktu.» «Anlıyorum...»
«önce yeryüzündeki kayaları inceledim.. Bazısı birbirlerine kurumuş toprakla kaynamıştı.. Küçük iki çakıl taşı bile öyleydi. Kuşlar, hele kırlangıçlar, yuvalarını çamurla sıvıyor, pekiştiriyorlardı.. Daha buna benzer bir çok örnekler gördüm.» Hazura ilgilendi:
«Ey Şît doğru bunlar.. O halde bu kadar basit buseyi niçin yıllarca keşfedemedik?..»
«Basit dediğin, bulununca o adı alıyor. Burada çeşit çeşit çamur kardım. İki taş arasına harç yaptım. İlk örneklerim kuruyunca döküldüler. Nihayet dökülmeyen, katılaşınca taş kesilen harcı buldum... Bak şunlara...» Hazura, oturdukları yassı kaya üzerinde birkaç birleştirilmiş taş gördü.. Yanlarına gitti, yokladı.. Ayıramadı.
Şît teklif etti:
«Kaldır ve yere çal ey Hazura!.. Yine ayrılmayacaklar.»

Hazura deneni yaptı.. Hakikaten taşlar ayrılmadılar.
Bağırdı:
«Ey Şît, Allafi senden razı olsun!...»
«Cümlemizden.. Bu kadar değil bulduğum., Taşlan yerle de kaynatmak lâzımdı.. Yoksa sarsıntıda ayrılırdı, devrilirdi.»
«Evet evet...»
«Diş ete nasıl geçmişse, duvar da toprağa öyle geçmeliydi...»
«Haklısın...»
«Kuşlar yuvalarını dallara bağlayarak buriu hallediyorlar.».
«İncelemedim ama, öyle olacak.» -„ • «Her ev kurulmak için çıkılacak duvar için toprak üzerinde kaya bulunamaz.»
«Tabiî...»
«Fakat toprak kazılır, derinlere harçlanmış kayalar yerleştirilirse, bu elde ediliyor. Öyle örnekler gördüm. Faydalandım. Bak şuraya...»
Şîtv Hazura'yı aldı, bir hendeğe götürdü.. Derin kazılmıştı hendek.. İçine iri taşlar oturtulmuştu.. Harçla bağlanmıştı kaya ile toprak.. Kayanın üzerine bir kaç taş oturtulmuştu.
«Temel şart ey Hazura!...»
Hazura'nın aklı yattı...
Fakat sormadan edemedi:
«Taşsız yerlerde yaşayanlar ne yapacaklar ey Şît?..»
Şît,. yerrîe kurumuş bir kaç keseği gösterdi: '■'.'-
"MunlnVı bir çeşit topraktan ben kardım, şekil ver-ıırnvup tasjaştılar.. Üst üst© konup duvar olabi-ıirftıt Fakat r.aş kadar sağlam değiller.. Hiç değilse •III MİMNI'- i'ıı 'lofti.jt.lrmek lâzım.»
Hazura. »onlu ytna:

«Ey Şıt!.. Bunların başında beklemen niçindir?» Ben yakınındaydım.. Pek âlâ akşamları gelir sabahları dönerdin.»
Şît anlattı:
«İlk günler öyle yaptım.. Lâkin, hâlâ benimle uğraşanlar var... Geceleyin harçladığım taşlan yıktılar.»
«Kim bunlar?... Bizim soyumuz mu?...»
«Hayır... Şükür ki soyumuz sana ve bana itaatlidirler.»
«O halde artık ev yapmaya başlayacağız...»
«Hem de yarm sabahtan.. Haydi gidelim.. Oğullarımıza, kızlarımıza akşamdan iş bölümü yapalım.»
Şît ile Hazura, çadırlarına vardıkları zaman gece bastırmıştı... Fakat gökyüzü ışıl ısıldı... Yemekten sonra, Şît bütün soyunu topladı.
Beşyüz kadardılar hepsi... Bir kısmı çevredeki dağlarda üremişlerdi. Onlan çağıramazdı. Yükseğe çıktı.. Anlattı:
«Ey şimdiye kadar incinmediğim evlâtlarım, torunlarım! . Yarın gün ağarırken Taşlı derenin solundaki düzlükte olun. Çocuklarınız sürüleri o tarafa sürsünler.. Tarlalar için yeteri kadar insan ayırın,. Çok hayırlı bir işe girişeceğiz...
Sormaya başladılar:
«Nedir bu hayırlı iş?. Anlat da gecemiz güzel geçsin.»
«Biliyorsunuz.. Fakat tekrar edeyim.. O kokan, dayanmayan çadırlardan kurtulacaksınız.. Dilediğiniz yerde yaşayacaksınız.»
Cevap veriyorlardı:
«Ev yapacağız demek?...»
«Evet.. Öyle evler ki sıcak, ayaz, içine işlemeyecek.. Sellerden, fırtınalardan, sarsıntılardan yıkılmayacak.. Gölgelikleri çok olacak...»
Bazıları şüphedeydiler:
«Yanılmayasm ey babamız?.. Eski örneklerin yıkılmıştı.»
«Çaresini buldum...»
Bazıları hatırlatıyorlardı:
«Âdem babamız izin verdi mi?..»
«Az sonra gidip müjdeleyeceğim.. Elbette izin çıkacak.»
Dinleyenler sevindiler.. El çırptılar..
Gürültüleri uzaktan Hazreti Âdem (A.S.) işitti.. Çadırına doğru seslendi:
«Ey Havva!.. Şît taraflarında bir saadet rüzgârı esiyor... Ne dersin gidelim mi?.-.»
Havva, hemen dışarıya çıktı.
Hazreti Âdem (A.S.) ı hiç kırmazdı:
«Elbette elbette..» dedi.
Hazreti Âdem (A.S.) ile Havva, Şît soyunun yaşadığı çadırlara varınca, sokulmaya fırsat bulamadılar.. Uzakta durup dinlemeyi daha uygun buldular.
Çünkü Şît coşmuştu.. Aklından geçirdiklerini, yapacaklarını, anlatıp duruyordu:
«Birbirlerine bitişik taştan evler kuracağız.. Önlerinde bahçeleri, yolları, arkalarında ağıllan olacak. İki kuyu açılacak yer var.. Artık çoğaldıkça, çözülmeyeceğiz.. Evleri artıracağız. Şimdi bir mahalle oluruz.. Sonra köy. İnim yakışan budur.. Toplu yaşayıp birbiriyle tarladaki «>Uin gibi kardeş kardeş yaşamak.. Sevinçli ve yaslı günle-tyluşırız.. Birbirimize yardım ederiz.. Allahımızi' toplun '»'inim. Kimimiz çiftçilikten, kimimiz çobanlık-(.ıın. kimimi/, moyvacibk, bağcılık ve bahçecilikten zevk

alıyor.. Dileyen dilediğini yapar. O işi, sanatı tutar.. Sonunda elde ettiğini başkasıyla değişir.. Ey evlâtlarım, insanız biz.. Ayrı kabiliyetlerde yaratıldık.. Neşelimiz, şiir, hikâye, masal anlatanımız var.. Dili tutuğumuz var.. Topluyken söyleyenlerimiz söyler, söyleyemeyenler dinler.. Faydalanır. Buluşlarımızı birbirimize danışarak geliştiririz. Canavarlara, afatlara topluca karşı koyarız. Kısacası o köyde bir akıl, iki el, iki ayak çalışmayacak, ne kadar insan varsa o kadar akıl, el, ayak çalışacak.. Bundan büyük kazanç olur mu?...»
Dinleyenler tekrar .Şît'i alkış yağmuruna tuttular..
Şît devam etti:
«Sevgili Allahımız, bize mahremiyeti vermiştir. Utanma baş armağandır insana. Çadırlarda buna sahip değildik. Sürü gibi bir arada yaşıyorduk. Bu önlenecek.»
Hazreti Âdem (A.S.) kızardı.. Havva'ya hatırlatmadan edemedi:
«Ne hayırlı oğuldur Şît!.. Bizim cennette işlediğimiz günâhı yeryüzünde gideriyor.. Buğdayı, yasaklandığı halde, yiyince çirkin yerlerimiz açılıvermişti.. Bunu bedenimizde sanıp ağaçların arasına örtünmeye koşuşmuş, yaprakları yolmuştuk..»
Havva titredi.. Teni boncuk boncuk kabardı.
Saydı o çirkinlikleri:
«Açığa çıkmasından utandığımız şeyler.. Gizli kalmasını istediğimiz cismanî lezzetler,. Ahlâkî rezaletler.. Hayvani fiiller. Canavarca sıfatlar.»
«Evet ey Havva, bunlar.. İnsanların dağılması sebebi, yer yüzünde, çirkinlikleri gizleyemediğindendi. Halbuki Şît onun çaresini bulduğunu haykınyor. Artık en büyük azaptan kurtuldum.. İnsan, evinde mahremiyetine çekilince, el göz ve kulak endişesinden sıyrılacak... Çadır, mağara öyle midir?...»

«Haklısın ey Âdem! Bunu işitince İblis kimbilir ne kadar sinirlenecek!... Çünkü o, bize gizli Kalacak şeylerimizi, çirkin yerlerimizi, açığa çıkarmak için çalışmış, ebedi ağaçtan yedirmişti. İnsanlığın bir günâh tarlası olması ancak bununla mümkündü.»
«Haydi gidip Şît'i tebrik edelim...»
İlerdiler.. Şît, babasıyla annesinin geldiğini görünce sustu.. Koşup ellerinden öptü.. Onlar da Şît'in alnını öp.
tüler.
Hazreti Âdem (A.S.) söz yerine yürüdü.. Topluluğa
hitap etti:
«Ey Evlâtlarım!. Oğlum Şît, bana Allanmam bir armağanıdır. Ne söylerse hayra söyler.. Ne yaparsa hayra yapar.. Onu dinleyin ve asla kopmayın.. Ne dediyse işittim... Hepsi güzeldir.. Derhal işe girişin. Örnek olun.. Her oğul ve kızımın soyunda sapıtanlar oldu.. Yalnız Şît'in soyunda olmadı.. Elbette diğerleri sizi kıskanacaklar, yaptıklarınızı önlemeye çalışacaklardır.. Çünkü insan göreneğinden güç sıyrılır.. Yeniliği çabuk kabul etmez.. Sabredin.. Yılmayın.. Nihayet, Ev yapıp birlikte yaşamanın faydalarını onlar da görecekler, aynısını örnek edineceklerdir.. Belki de sizi geçeceklerdir...»
Şît gönlünden akanı saklamadı.. Haber verdi: «Ey babam!. Mübarek ellerinle kurduğun Kabe'yi de yeniden, buluşuma göre, yapacağım.. Artık yıkılmayacak. Ebediyete kadar kalacak.. Hele açacağım temeller asla kaybolmayacak.»
Hazreti Âdem (A.S.) memnun oldu.. Uyardı: «Her şey, kalb, amel, **KÂBEYE DOĞRU** değil midir?. ı vonelmişse, hazırlanmışsa, insanlık, medeniyetin-i' iıı ıı■\ıknt ey oğlum, bu arzunu en sona sakla.. Çünkü, ı ima çıkacaklardır her zamanki gibi. Kabe'nin olduğu •rkıı.ir kalmasını isteyeceklerdir. Dokundurt-

mayacaklardır.. Hele ilk adımlar atılsın.. Elbette Kabe'yi dilediğin şekilde inşa fırsatını da bulursun!»
«Dilediğim şekilde değil ey babam!.. Sen nebicim ve büyüklükte kurmuşsan aynı olacak.. Hattâ taşlarının yeri bile değişmeyecek.. Ne var ki yıkılmaz yapacağım.»
Hazreti Âdem (A.S.) eskiden söylediği bir sözü Şît'e tekrarladı:
«Ey Şît.. Şimdi anlıyorum ki Hasreti Allah, sana va-~ sıf, meslek olarak, duvarcılığı takdir etmiş.. Sen nisanların ilk mimarısın. Onları çadır'dan, inden, mağaradan, çıplaklıktan kurtaransın.. Ben senden çok hoşnut ve razıyım.. Allahımız da elbet razıdır..»
Hz. Havva, Hazreti Âdem (A.S.) dan öğrenmek istedi:
«Biz ne olacağız ey Âdem?...»
Hazreti Âdem (A.S.), Havva'nın arzusuna göre konuştu:
«Oğlumuz elbette bize küçük bir ev yapacaktır.. Oraya taşınır, hiç incinmediğimiz Şît soyu içinde son günlerimizi geçiririz.»
Dinleyenler bağrıştılar:
«Ey Peygamber babamız!... Senin evinde hepimizin el emeği ve almteri bulunacaktır.»

VI

ADINI CENNETDEN ALAN KÖY

Ertesi sabah, Şît soyu topluca Taşlı dere bölgesin-deydiler. Şît, esasen köyü nereye kuracağını düşünmüştü. Seçtiği arazi en elverişliydi.
Baş oldu.
Soyunu gruplara ayırdı. Köy yollarını, ağıllan, bahçeleri, ev yerlerini çizdirdi.. Senin benim evim diye bakmadı.. İşbirliğine önem verdi.. Temelleri kazdırdı..
Daha o sabah, duyanlar yaFmlara kadar sokulmuşlardı.
Merak ve dehşetle bakıyorlardı.
Bir kısmı Hazreti Âdem (A.S.) a haber vermeye gitmişti. Fakat ondan umdukları bir cevap alamayınca, tekrar dönüp gelmişlerdi.
Zayıf yüreklilerin kalbine İblis, şeytanlarını sokmuştu. Fitleyip duruyordu:
«Şît, kendi soyunu kandırdı.. Allaha isyan ediyorlar. Çünkü Allah dileseydi, ev yapma işini Âdem'e öğretirdi.. O bir peygamberdir. Halbuki Şît nedir?. Eğer burada taş-ttn duvarlar yükselirse artık bulutlar uğramaz.. Kurak-ııHmıiî beterini görürsünüz.. Güneş daha fazla yakar.. Hal» ItAftirgAİarl öyle kum tepeleri uçar ve Mekke'ye yıftılu ki Kabe'yi bulamazsınız artık.. Ot bitmeyen, bir ııteg «leryıtnınıln, hayvan, İIUM barınır im?. GÖÇ başlaya-

cak. Kabe bir varmış bir yokmuş olacak.. Hazreti Adem (A.S.) in susuşuna bakmayın.. O çok kocadı.. Bunadı. Şît'e meyli bilinen şeydir.. Kanıyor.. Hazreti Allah'ın azâb yeri cehennemi kendi ellerinizle yapmayın.. İçine girip yanmaym.»
Bu fitler çabuk yayıldı. Aklı başındakiler de uydular.
Aralarında konuşmaya başladılar:
«Ne yapacağız?.. Şît'e günâh işlemesine fırsat verecek miyiz?...»
«Hayır.. Asla!...»
«önce gidip konuşalım.. Uyaralım.. Kabil ilk kardeş kanım dökmüştü.. Şît ilk ihtiras kurbanı olacak.»
Bazıları: «Bize ne?..» dediler.
Hemen susturuldular:
«Bize ne olur mu?.. İşlenecek bir günâhtan haberliyken önlememek ona ortak olmaktır...» -
«Taşlardan mağara yapmak neden günâh olsun?...»
«Değil midir?.. Hele duyduğumuz gibi olursa!... İnsanı diri diri mezara gömmektir... Öldürmektir.. Halbuki insanın, insan cam almaya izni yoktur...»
«Hele yapsınlar da, belki mezar olmaz.»
«İçlerinde bu kadar insan yaşayacak. Yıkılırsa ölünmeyecek mi?.. Nitekim az mı yıkıldı...»
Saatlerce tartıştılar.. İblis'in fitlerine uyanlar ağır bastı.. Aralarından üç kişi seçip Şît'e yolladılar.
Şît onlara kızmadı.. Uzun uzun yapacaklarını, faydalarını anlattı.. Onları da işe çağırdı.
Elçiler dönüp gittiler.
O günden sonra, Şît soyuyla gericiler arasında hummalı bir mücadele başladı.
Gericiler, ilk önce pek ileriye gitmediler. Akşamlan çadırları dolaşarak, Şît soyunu kandırmaya, Şît'e isyana teşvike uğraştılar.. Hiç bir netice alamadılar.
122
Bu sefer, geceleri, Şît soyunun çadırları açığında sabahlara kadar süren eğlenceler düzenlediler.. Şît soyunu uyutmadılar.. Ertesi sabah işe gidemez yaptılar..
Hazreti Âdem (A.S.) ile Hz. Havva, aralarını bulmak istediler.
Esasen buna lüzum kalmamıştı.. Şît, soyunu inşaat yerine göç ettirdi.. Gündüzleri çok çalıştıkları için, geceleri artık kulaklarının dibinde kayalar yuvarlansa, uyanmayacak derecede yorgun düşüyorlardı.
Gericiler, bu yoldan sonuç alamayınca, tarlaları gizlice çiğnediler, sürülere belâ oldular..
Şît, mecbur kaldı.. Bir kısım insanı bekçi bıraktı.
Gericiler, bir süre de çalışanlara her türlü sözlerle hakarete kalkıştılar.. Çalışırlarken, yakınlarda geziniyor ve alay ediyorlardı.. Sinirlendirecek şürler söylüyorlardı.
Şît, soyuna hep sabır tavsiye ediyordu.
Fakat duymamak ne mümkündü!...
Hele birisine Hazreti Âdem (A.S.) ile Havva da şahit olmuşlardı...
Ağır konuşuyordu gericiler:
Bu sürü nedir?..
İnsan kime kulluk edecekti?.
Ancak Allah'a değil mi?.
Fakat kendisinden
Bir zalime boyun vermiş,
Nasır kazanıyor karşılığında
Hayal ede dur sen!.. Kazançtan pay alacağını Stituyorsan aldamyorsun.
"I ektin ama. Sen bilmeyeceksin bereketi. Uoğaz tokluğuna ömUrünü tüketeceksin.
123

Hazreti Âdem (A.S.) pek üzüldü.. Havva'ya döndü:
«Bunlar bizim kanımızı taşıyorlar öyle mi ey Havva?...»
«Ne çare ki öyle.. Böylelerini doğuracağıma keski taş doğursaydım!.. Kabil'den ne farkları var?...»
«Ben bunları Kabe'ye toplayıp konuşacağım.»
Hazreti Âdem (A.S.) in tedbiri meyvasını verdi.
Dinleyenlerden çoğu pişman oldular.. Karışmayacaklarını söyleyerek işlerinin başına döndüler.,.
Fakat, hâlâ Şît'in günâh işlediğine, ölümlere sebep olacağına inananlar vardı.. Hazreti Âdem (A.S.) ı peygamber bildikleri halde sözlerini duymaz görünmüşlerdi. Gericiliklerinde direnirlerse sevap işleyeceklerini sanıyorlardı.
Böylece, gizliden gizliye mücadelelerine devam ettiler.
Şît, temelleri kazdırırken, iki de kuyu açtırıyordu.
Geceleri sokulup kuyuları kapattılar.
Şît mecbur oldu.. Nöbetçiler dikti.
Bu sefer, yakın kayalar arkasına saklandılar.. Oradan sapanlanyla, elleriyle, taş attılar.
Şît, bir kısım insanını açıklara çıkardı.. Sapıkları yaklaştırmadı.. Fakat, kuvvet israfı dolayısıyla bir günde bitecek iş, beş gün uzuyordu.
Nihayet gericiler, Şît'in azmi karşısında bıktılar uğraşmaktan.. Çekildiler.
İblis onları rahat bırakmadı. Fitledi yine;
«Bu lânetlenmeye hazır topraklarda ne duruyorsunuz?.. Yakında Allah'ın gazapları yağmaya başlayınca kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz?.. Göçün, yeryüzünde yurt mu yok?.. Meselâ Kabil'in yaşadığı Yemen ülkesi cennetten bir köşedir.. Gidin emrine girin. Burada yaşamaktan daha hayırlıdır.»

Uydular bazı kabileler bu fitlere.. Çeşitli istikametlere dağıldılar..
Pek uzaklaşamadılar.
Kimi üç saatlik, kimi bir konaklık yerlerde barındı.
Kabe'den bir türlü kopamıyorlardı.. Sılasına dayanamıyorlar di... Çünkü Allahlarındaydılar..
Tek kusurları yeniliğe karşı durmalarıydı.
Bulundukları yerlerden sık sık Mekke'ye adamlar koşturuyorlardı. Şît'in emeğinden haberli olmak istiyorlardı.
Vazifelendirilenler, bir seneden fazla gidip geldiler.
Hep başarı haberleri getirdiler:
«Şît, köyün temellerini bitirdi.. Taşla doldurdu.. Harçla bağladı...»
«Şît, duvar Ördürmeye başladı..»
«Evler tamamlandı..»
«Üzerleri örtüldü...»
«Her evde odalar var...»
«Hazreti Âdem için de merdivenli bir ev yapıldı.»
«Kerpiç dökülüp, ağıllar, bahçeler sınırlandı...»
«Meyva fidanları dikildi...» «Yollara bile taş döşendi...»
■•İki kuyu daha açıldı...»
«Evlerin İçi pek serin.. Duvar gölgelikleri geniş.»

«Evler hakkaniyetle dağıtıldı.. Hazreti Âdem de oraya göçtü...»
«Kurulan köyün adı (El-Firdevs) oldu.
*
Evet, bütün bunlar doğruydu.. Eksiği var, fazlası yoktu.
Hakikaten Şît, böylece yeryüzünün ilk köyünü, El-Firdevs'i kurmuştu, adım cennetden ilhamlanarak.
Şît'in soyu pek memnundu.
Mekke çevresine çekilen gericileri hâlâ İblis ayartı-yordu:
«Görünüşe aldanıp sakın dönmeyin.. Hele bir kasırga gelsin olacakları görürsünüz.»
Gördüler gecikmeden kasırgayı Hem de hi§ karşılaşılmayan bir kasırgaydı bu.
Fakat çadırdakiler perişan olmuşlardı sadece.. Şît'in köyünün en küçük taşı bile zarara uğramamıştı.
Hazreti Âdem (A.S.), onları unutmamıştı.. Koştu yanlarına, kabile kabile dolaşıp nasihat etti:
«Ey Evlâtlarım!... Şu kasırga size ders vermedi mi?.. Haydi dönün.. Şît sizi bekliyor.. Baş olacak, köylerinizi dilediğiniz yerde kuracak...»
Önce kabul etmiş göründüler.
İblis, Hazreti Âdem (A.S.) gidince, onlara tekrar sokuldu:
«Kasırga, köy bölgesinde esmedi..» dedi.. «Tepeler önledi.. Hele bekleyin.. Başkaları gelsin..»
Beklediler.. Dönüş işlerini ağırdan aldılar.
Böylece birkaç sene geçti.
Dört kere daha korkunç .artmalar oldu.

Zararı kendileri gördüler.
El-Firdevs köyünden başka haberler de geliyordu: Orada hastalık azalmıştı... Tatlı bir hayat başlamıştı...
Meslekler çoğalmış, bilgi, sanat, harcı âlem olmuştu. Bolluk fazlaydı.
Tarlalar, bağlar, bahçeler bereket yatağıydılar. Lâkin, gericilere bir kere İblis el atmıştı. .
Fırtınalardan, kasırgalardan sonuç alamayınca, selleri ileri sürdü.
Böylece dönüşü on sene geciktirdi.
El-Firdevs köyü sellerden de zarar görmemişti.
BU sefer İblis, depremi hatrlattı.
Gericiler, boşu boşuna, elli sene çöllerde eyleştiler.
Bekledikleri deprem olunca, haberciler koşturdular. El-Firdevs Köyü depreme dayanmıştı.
Artık İblis'in durduracak sebebi, bahanesi kalmamıştı, gericileri... Kabile kabile Mekke'ye döndüler.
Fakat dönüşün tamamlanması elli yılı aştı.
Şît her gelen kabileye soyuyla koşuyor, ağırlıyordu. Sonra hemen köylerini kuruyordu.
Medeniyete boyun bükenler, eski gericiliklerinden utanmışlardı... Buna rağmen dayatıyorlardı:
«Kabe'ye dokunamazsın ey Şît!...»
Şît de üzülüyordu ama, babası Hazreti Âdem (A.S.) m verdiği öğüdü hatırlıyor, fırsat kollayarak şimdilik: «Peki, dokunmayacağım...» diyordu.
Şît memnundu...
I ;»iyor ve diliyordu ki, yeryüzüne dağılan insanlar, hop Mekke'deki şenlik hayatı sürsünler, medeniyetinden nasiplerini alsınlar.
Bu maksatla uzaklara adamlar çıkardı. Bunlar, kabi-

lelere uğrayıp ev yapma, köy, kasaba kurma usulünü öğreteceklerdi.
Kendisi de gitmeyi düşünüyordu.
Bilhassa, El-Firdevs köyünü kurarken kaçışan kabilelerden Yemen istikametine giden birkaçı onu çok üzüyordu. Uzak dağlara kadar kendi soyu da yayılmıştı. Bir gün nihayet dayanamadı.. Babası Hazreti Âdem (A.S.) m huzuruna çıktı. Anlattı:
«Ey Babam! .. İzin ver güneye kadar gideceğim.»
«Nereye?...»
«Birkaç kabile var ki, benim yüzümden göçtüler ve dönmediler... Kendi soyundan da göçenler var. Kabil'e teslim olmadan onları alıp getireyim.»
Hazreti Âdem (A.S.) memnun kaldı.. İzin verdi:
«Git ey oğlum!... Yanına şahitler de al!.. Olur ki sana inanmazlar... Fakat sakın Yemen topraklarına girme!.. Kabil seni görmesin...»
«Orada mıdır hâlâ?.. Yaşıyor mu?...»
«Bilmiyorum.. Allahımdan herhangibir bilgi almadım. Fakat orada olması, yaşaması önemli değildir. Çünkü yüzbinleri aşan soyu yolundadır onun.. Hepsi birer Kabil'dir. Haberlerini aldım. Belki Allahım onlara da bir sakındırıcı göndermiştir.. Lâkin fayda etmedi. Sapıklığın en korkunç balçığına düştüler...»
«Peki ey babam!... Göçen kabilelerden başkasma gitmem.»
Şît, daha o akşam, on kadar şahit aldı.. Bunlar, göçen kabilelerden, geriye dönenlerdi.
Ertesi sabah yola çıktı...
ElrFirdevs gibi bir yeryüzü cennetinden çöllerin cehennemine girmek elbette çok yorucuydu.
Şît katlandı, insanları kurtarmak uğruna.
Günlerce güneye doğru gitti.
12a
Aç, susuz kaldığı oluyordu.
İlk kabileye ancak bir hafta sonra rastladı.
İnsanlarını nerdeyse tanıyamayacaktı.
Kararmış, kurumuşlardı.
Hayvanlar bir deri bir kemikti.
Yüzler soluktu... Bakışlar fersizdi.
Şît'in tek korkusu, kabilenin sapıtmış olması ihtima-
liydi.
İlk yaklaştığı sürünün çobanını uzaktan dinleyince rahatladı. Çünkü çoban türküsünde hâlâ inancı dile getiriyordu:
Sürümdeki keçi Benim kadar İnatçı değil.
Ne vardı
Boş bir vehm uğruna
Yurdumdan olacak?.
Doğduğum yerlerden esen
Kuzey rüzgârları
Artık yetişemiyorlar bana.
Güneye indikçe Hava isleniyor.. Genzime sapıklık doluyot
Korkuyorum, Kalbimdeki nur Sönecek diye.
Yalan bir hayattayım Çöllerin aldatan Seraplarına köleyim
Hazreti Şît — »

Şıt çobanı kendi haline bıraktı.. Görünmedi bile.
İlerde karartılar vardı.. Yoluna devam etti.. Kabileyi buldu.
Aradan çok yıllar geçmişti.. Yüz seneden fazla zaman az değildi.. Kabilede yeni bir soy türemişti. Bunlar çölde doğmuş büyümüşlerdi.. Katlanıyorlardı mihnete. Çünkü gayrisi, ilerisi bir hayatı tanımıyorlardı.
Eskiler de vardı.
Bunlar Şît'i görür görmez ürperdiler.
Üzerine yürüdüler.
Şît'le beraber gelen şahitler olmasa, belki mü'minler arasında ikinci insan kanı dökülecekti.
Hırslarını alamayıp bağrıştılar:
«Ey uğursuz!.. Ey Allahımızın laneti uğramış sapık!.. Nihayet korktuğumuza uğradın değil mi?.. Mekke çevreleri yandı yıkıldı... Belki Kabe'miz silindi yeryüzünden.. Kaçtın.. Biz şimdi neye doğru kaiblerimizi çevirip Allahımızı bulacağız?.. Halimizi görüyorsun. Bir yeni yurt bulana kadar geziniyoruz.. Bırak yakamızı.»
Şît'in gözleri yaşardı..
Kabile ileri gelenleri yatışınca, kısa konuştu:
«Ey kardeşlerim!.. Mekke çevresi eskisinden güzel oldu. Gazaba uğrayan hiçbir şey yok...»
«Ne gülünç bir iddia!... Sen yalan söylüyorsun ey Şît!.»
«Şunlara bakın.. Benim soyumdan mıdırlar?..»
Baktılar.. Karar verdiler:
«Hayır...»
«Sizin gibi göçenlerdendiler değil mi?...»
«Evet.,.»
«O halde ben çekileyim.. Onları dinleyin.»
«Peki...»
Şît ayrıldı.. Yalnız başına bir kenara oturdu.
Şahitler ileriye çıktılar.
Olanları eksiksiz konuştular.
Israr üzerine yemin ettiler.
Sonunda sözü yine Şît aldı:
«İnandınız sanırım...» dedi.
Saklamadılar:
«İnandık.. Çünkü güzel şeyler dinledik.»
«Babamız, peygamberimiz Hazreti Âdem (A.S.) da dönmeniz dilegindedir.. Hepinize selâm ediyor.. Bilhassa Güneye daha fazla inmenizi, Kabil soyuyla tanışmanızı istemiyor.»
«Bize sabaha kadar izin ver ey Şît.. Düşünelim.»
«Olur.. Mekke'ye bile gelmenize lüzum yok.. Ben yolda köy olacak yerler gördüm . Sizi oralara götüreyim.. Yerleştireyim.»
Yine: «Düşünelim...» dediler.
O gece Şît ve arkadaşları kabilede misafir kaldılar.
Sabah gün ışırken Şît'i uyandırıp müjdelediler:
«Biz yurdumuza dönüyoruz.. Sen yoluna devam et ve diğer kardeşlerimizi kurtar...»
Şît rahatladı...
Akşama kadar kabilede bekledi..
Akşam serinliğinde, kabile kuzeyin yolunu' tuttu.
Şît de güneye indi.
Şît'in Yemen sınırına kadar gidip gezinmesi, göçen kabileleri, soyunun bir kısmını bulması yıllan doldurdu.
Ancak altı kabileyi daha geriye çevirebilmişti.
Şît soyundan bir,çok kabile, Hicaz'ın hemen güneyin-'i' i'i dağlarda kalmakta direndiler..

Bunlar sapıtmarmş-lnıtlı unut, buldukları vatanı benimsemişlerdi.
911 onlum uydu... Ev yapıp köylerini kurdu.
Hu lurttla vicdan azabından kurtuldu.. Rahatladı.
Fakat Mı rjry dikkatini çekmişti.
131

Yemen ile Hicaz arasındaki dağları vatan edinen bu kabilelerin erkekleri pek güzeldi.. Hele yeni doğanlar!... O derece de kadınları, kızları çirkindi.
Sebep sordu.
Akla uygun bir cevap alamadı.
Fakat bir gece, yalnız başına yıldızları seyrederken, Hazura ve evlâtlarını düşünürken, işittiği bir kadının şarkısında merakının sırrını buldu:
Kadın belki bilerek, belki bilmeyerek, şöyle ilhamla-nıyordu:
Çadırına,
Toprağına
Sahip çıkmayan kadın,
Dişi midir?..
Serseri bir Esinti gibi Gezinir e! el Yuvasını dağıtır.
Ona verilecek ceza Elbette güzelliğini Saymaktır sırtından. A tnelindeki çirkinlikle, Başbaşa bırakmaktır.
Şît dayanamadı.. Kadına kadar gitti. Yaşlıydı kadın. Konuştu onunla:
«Sen göçte bulundun, vardın, değil mi?...» «Evet.. Seni de iyi tanırım ey Şît.. Ben senin soyun-danım..»
«Güzel... v

«Niçin beni aradın?...»
«Şarkın bana dokundu da.»
«Haklısın...»
«Acaba, bu şarkı göçten duyduğun pişmanlığı dile getiriyor olmasın?...»
«Ona ne şüphe!.., Biz Mekke'deyken, direnseydik, erkeklerimiz yollara düşmezlerdi.. Bekler, hayrını görürlerdi. Fakat yapmadık.. Cezamızı da bulduk.»
«Demek doğan kızlarınızın bu derece çirkinleşmesini ilâhî bir cezadır sanıyorsun?...»
«Orasını bilemem ey Şît.. Kadın esasen zayıftır.. Çölün cehenneminde çabuk kavruldu, yandı, yıkıldı.. Co-cukiarı öyle bir anadan doğdular.. Toprağındaki özü kaybetmiş bir tarlaya dilediğin tohumu dik fayda eder mi?...»
Şît hatırlattı:
«Fakat erkekleriniz aksine pek güzelleşmiş.»
«Biz kadınlar, erkekleri iyi biliriz.. Onları mihnet geliştirir. Sefa, rahatlık, ezer.»
Şît, kadının sözlerini beğendi. Konuyu fazla eşmedi,
Yemen'den haber sordu:
«Kabil soyundan duyduklarınız oluyor mu?...»
«Evet... Onlar da aksine bir kaderdeymişler.»
«Anlamadım...»
Erkekleri çirkin, kadınları güzelmiş.»
«Pek garip bir şey!...»
«Değil ey Şît... Başka türlüsü de olamazdı. Kabil so- • yunun erkekleri inançtan koptular. İblis'i hükümdar yaptılar. Ne derse, ne türlü dilerse onu iki ettirmiyorlar.. Oüntftlz yeryüzü nasıl karanlıksa, Yemen erkeklerinin yOftUtri di nursuzluktan zift kazanı gibidir.. Artık dışlarına vuruyor Kadınlanndaki güzellik, bakışa göre de-

ğişir.. Donmuştur o. Yalancıdır.. Çünkü Allah'a hizmet etmiyorlar.»
Şît düşünceliydi.
Korkuyordu.
Gün gelir, buranın erkekleri, Kabil soyunun güzel kadınlarına koşarlarsa, küfr ve onun getireceği günâhlar, Hicaz topraklarına sıçrarlardı. Çekirge sürüleri gibi, bulut bulut yaklaşırlardı. Nerede yeşil bulurlarsa kemirirlerdi. Erkekleri toplayıp bunu anlatmak da doğru değildi. Onların dikkatlerini çekerdi.
En iyisi kadını uyarmaktı.
öyle konuştu: «Ey kardeşim!.» dedi. «îster misin sana ve diğer kadınlarınıza bir öğütte bulunayım?...»
Kadın buna yanaştı:
«Nasıl istememi
«Artık mihnet bitti.. Evleriniz, köyleriniz oldu. Ye-mendekileri unutun.. Onlara sırtınızı dönün.. Kulaklarınızı tıkayın. Artık doğacak kızlarınızın tekrar güzelleşmesi başlayacak. Erkeklerinizi yuvaya bağlayacak davranışlarda kalın.. Bıktırmayın.. Başkalarını aratmayın.. Koşa koşa eve gelsinler. Ayakları geri geri gitmesin. Beden çirkinlikleriniz kaybolur.»
Kadın öğrenmek istedi:
«Neler yapalım ey Şît?.. Sen bir erkeksin, iyi bilirsin. Belki baban, Peygamberimiz Âdem (A.S.) bu mevzuda bir şeyler anlatmıştır.»
Şît: «Doğru..» karşılığını verdi.
Bir kız ve kadının, erkeğine yapacaklarını saydı birer birer... Yuva saadetinin, bağlılığın altın anahtarlarını verdi.
Bunlar şunlardı:
1. Kadın kanaat etmeliydi.. Erkek ne getirirse onunla yetinmeli, sevinmeliydi. **Böylece** kalb ancak rahatlardı.

2. Kadın, erkeğiyle güzel konuşmalı, onu dinlemede kusur göstermemeliydi. Birlikte yaşarken dırdır olmaz,
kaynaşılırdı.
3. Güzelleşmek kadının elindeydi.. Görünecek yerlerini temiz ve bakımlı tutarsa, erkeğinin gözü incinmezdi.
4. Kadın kokmamalıydı. Yeryüzü binbir çiçekle doluydu. Her kadının bu çiçeklerin saçtıkları kokulardan faydalanması, öyle bir havada yaşaması mümkündü. Güzelleşme ve temizlenmenin en iyi vasıtası suydu.. Bu dağlık bölgede su boldu.
5. Kadın, erkeğinin boğazını düşünmeliydi.. Yemek yiyeceği zamanı gözetmeli, aksatmamalıydı.. Bir erkek, daima kadına bir çeşit annesi gözüyle bakar ve annesinden gördüğü ilgiyi beklerdi.
6. Erkeğinin uyku zamanı geçmemeliydi.. Yemeği ona göre ayarlanmalıydı.. Yatacağı yer hazırlanmalıydı.
7. Kadın, erkeğinin eşyasını, âletlerini korumalı, bakımlanyla ilgilenmeli ve yerlerini bilmeliydi.
8. Kadın erkeğinin akrabalarına iyi davranmalıydı.
9. Kadın, erkeğin verdiği sırrı fâş etmemeliydi. 10. Kadın, erkeğin emirlerini yerine getirmeliydi.
Çünkü erkek doğuştan arzularının yapılmasını isterdi.. Bunu hele ailesi yapmazsa, ona kinlenirdi.. Soğurdu..
Düşmanı kesilirdi.
11. Erkek kederli ve üzüntülüydü, kadın neşeü gö-rünmemeli, erkeğinin kaygısına yakından ortak olmalıydı. Erkek neşeliyse, kendisi kederli olsa da bunu belli etmemeliydi.. Neşesini paylaşmalıydı.

12. Kadın, erkeğine ne kadar ilgi gösterir, sayarsa, o ı '<'iar sevilirdi.. Aranırdı. Bunda herhangibir gurur kı-ı umanı, u^ağılık olamazdı.. Çünkü kadın ile erkeğin ya-ı ı»ı ılü|luı ı im'jkıı başkaydı
:>it. bunun anlftttî., Açıkladı birer birer.'
135

Bitirince sordu:
«Ne dersin ey kardeşim?.. Haksız mıyım?...»
Kadın kabul etti:
«Hepsi doğru.. Bunları bazan yapıyoruz ve hakikaten erkeklerimiz değişiyor.. Aranıyoruz.»
«Ebette.. Hepiniz devam edin.. Göreceksin, köyünüzde erkeklerin bakışında hiçbir çirkin kadm kalmayacak.. Siz de rahat, huzur ve saadete kavuşacağınız îçin derhal güzelleşirsiniz.. Hele doğacak çocuklarınız!.»
Şît ilerdeki iki meyva ağacını gösterdi.
Birisi yemyeşildi... Diğeri kurumuş, çıplaktı. Fakat, yanyanaydılar.
«Şunlara bak.. Buradaki her erkek ile kadın bu iki ağaca benziyorlar.. Kuruyan ağaç sizlersiniz.. Kadınlar. Fakat, yeşil ağaç o kadar yakın ki ondan muhtaç olduğunuz suyu, serinliği, toprakta kaynaşan köklerinizle nimeti alabilirsiniz.. Ve yeşerirsiniz.»
Şît, vazifesini yapmanın rahatlığı içinde, kadının yanından ayrıldı.. Uyumaya gitti.
Uzaklaşırken, kadın yeni bir şarkıya başladı.
Fakat artık bu şarkıda dertlenme, ıztırap yoktu. Bol bol aydınlık vardı:
Kuvvetliyim!.,
O kadar ki,
Diksem şu kayayı avuçlar
Sıkarım..
Ufalanmaz,
Taş toprak dökülmez..
Özündeki su damlar toprağıma.
Kuvvetliyim!.. O kadar ki, Erkeğimin ilgisizliğini,
136
Benden nefretini hatırlatan Şu kuru ağaca sokulsam. Nefesimi versem, Uyanır Ölümünden.. Dallarında yuvalar yeşerir.
Kuvvetliyim!..
O kadar ki,
Kör bir kuyuya eğilsenı..
Seslensem saadetimi,
Geri gelecek sözlerim değildir.
Su fışkıracaktır dipten.
Doldurmaya
Kova yetiştiremeyeceğim.
Kuvvetliyim!..
O kadar ki.
Oğullarıma, kızlarıma,
Dilediğim kabiliyeti
Verebilirim.
Bir topak çamur gibi
Keyfimce oynayabilirim onlarla.
Şît, Hicaz güneyinde, Yemen sınırında, bir yıl daha kaldı. Gördükleriyle gönlü iyice rahatlayınca, Mekke'nin yolunu tuttu.. Yurduna kavuştu.
tik tekmil verdiği, babası Hazreti Âdem (A.S.) di.
Hazreti Âdem (A.S.) memnun oldu işittiklerinden.
Fakat Havva'nın öğrenecekleri vardı.
Bir nün dayanamadı, Şît'l tenhada yakaladı. Sordu: Şltl.. Daha aşağılara inmedin mi?...»
■Yemene mi?...»
«Evet.»
137

«Bunu babam yasaklamıştı.»
«Acaba Kabil sağ mıdır?...»
«Adı unutulmuş.. Çünkü soyu öylesine bir sapıkukta-lar ki, atalarını hatırlayacak, saygı edecek zaman bulamıyorlar. Sanki delilerdir. Nimet yerine, ekşittikleri mey-va sularını içiyor ve kuduruyorlar... Sonlan felâkettir.»
«Böyle mi olmalıydı!... Bir şeyler yapsak. Bile bile sapıkların artmasına fırsat vermesek.»
«Ey annem haklısın ama, kudretimiz dışındadır arzun. Hazreti Allah elbette onları görüyor.. Akibetlerini düşünür.»
cfEvet evet... O'na sığınacağız.»

VII

SALKIM SÖĞÜT GİBİ

Aradan bir yüz sene daha geçti.
Hazreti Âdem (A.S.) ile Havva'nın yeryüzüne indirilmeleri üzerinden 930 (veya bin) sene akıp gitmişti.
Hicretin 5241, Milâd'ın 4629 sene öncesi yaşanıyordu.
Şît ise 795 (veya 695) yaşındaydı.
Hazura da sağdı.
Âdem ile Havva iyice kocamıştılar.
Hele Âdem (A.S.) sık sık hastalanıyor, yatağa düşüyordu.
Ümmetinin dünya idaresini oğlu Şît'e bırakmıştı. Yalnız peygamberlik görevini yapıyordu.
Âdem (A.S.) Şît'in soyundan memnundu.. Onların içinden tek bir sapık çıkmamıştı.. Hepsi pırıl pınldılar içleri ve dışlarıyla,
Şît her fırsatta babasına uğruyor.. Soruyordu:
«Bir emrin var mı ey babam?...»
Âdem (A.S.): «Yok ey hayırlı oğlum.» diyordu. «Sen bana ümmetimden iyi haberler getirdikçe huzurdayım.»
Fakat Şît, kalan son muradını gizli tutuyordu. Dilinin uruna gelmişken, sabrediyordu.
Haaretl Adem (A.S.) ise bunu farkediyordu her seferinde ve Şlt'e yine sabır tavsiyesinde bulunuyordu:

«Ey Şıt!.. Kabe için konuşacaksın sanırım.; Henüz beklediğin fırsat ve bahane zuhur etmedi..*»
«Fakat ey güzel babam!.. Sağlığında Kabe'yi hasıl yaptığımı sana göstermek, öyle sılana selametlemek di^ leğindeyim.»
«Sana Allahımızı hatırlatırım. O, bana bu imkânı verir ulaştıracağı makamından.»
«Doğru konuştun ey Babam!.. Rahatladım.
«Ümmetimiz bir salkımsöğüdün yapraklarına benziyorlar.. Hepsi inanca eğilmişler saygıyla. Manzaraları ne güzeldir!.. Fakat eğildikleri Nur havuzunu gölgeleme. O'nun ışıklarından bir nefescik ayrılmaları yeter sapıtmalarına. Başka bir havuz, su başı ararlar.. Baş kaldırdıkları anda cehennem ateşinde kavrulurlar. Salkım Söğüdün sudan dallarını çekip güneşe dönmesi gibi.»
Şıt iç geçirdi. Hazreti Âdem (A.S.) bunu farketti. Sebebini öğrenmek istedi:
«Ey Şît!.. Güzelliklerden konuşurken ansızın üzülmek niçindir?...»
«Uzaklaşıp gidenleri düşünüyorum. Yemen ve Kuzey Afrika, Asya... Acaba oradakiler öyle bir salkımsöğüdün yaprakları olamayacaklar mı?.. Kabil soyu beni pek telâşlandırdı.»
«Hep onları düşünüyorum ey oğlum.. Ne yaşım ne imkânlarım, oralara koşmayı bana veremez...»
«Ne olacaklar?. Kim onları derleyip toparlayacak?.»
Hazreti Âdem (A.S.) şaşırdı:
«Yani buradakilere Hazreti Allah ayrı muamele mi yapıyor sanıyorsun?.. Bu nasıl olur?.. Sana kaç kere s<>v ledim, Hazreti Allah asla haksızlık yapmak.. En ücra yerde tek basma kalanı bile kendisine dönüşü için silâhlandırır.. Bu silâhlar, aklın, kalbin edineceği hasletlerdir.. Mü'min bir kimse onlarla görür ve artık sapıtamaz.»
140
«Nelerdir onlar ey babam?...»
«Hasletler, tedbirlerden kazanılır. Bu tedbirlerin birisi bilgidir.. Bilgi peşinde koşan ve onu elde eden Mü'min yıkılmaz.. Görüyorsun şu yeryüzü ve kanunları bile ancak bilgiden gelen kuvvetlere mağlûp olurlar.. Meselâ senin mimarlık bilgin karşısında seller, fırtınalar, zelzeleler boyun eğdiler.. Mü'minleri yenemediler.. Kendileri yenildiler.. Aynı bilgi tedbiri, insanın ruhunu hür tutar..»
«Anladım ey babam!.. Çalışma ve bundan kazanılacak ilmi, İblis'i yanımıza yaklaştırmaz.. Ruhumuz zincirlenmez Allahmdan koparılarak.. Bunlar, insanı hidayete götürücü yollardır.»
«Evet.. Hareket ve davranışlarımızda da hasletlerimizi kazanma imkânları vardır.. Örneklerimiz melekler olmalıdır.. O halde her şey elimizde olduğu halde, yalnız kalsak bile korunmamız mümkündür.. Hiç kimse Hazreti Allah'ın ümmetlere, insana, ayrı ayrı muamele ettiğini hatıra getirmemelidir,. İnsanın başına ne gelirse bunu kendisi hazırlar,. Hazreti Allah, hiçbir kimseden gücünün yeteceğinden fazlasını istemez.. Musibetleri kendi ellerimizle kazanırız.. Elbette Allah katında insanların mertebeleri vardır., Fakat bu mertebeleri kendileri hazırlamışlardır. Biz de öyle yapmıyor muyuz?.. Meselâ ey Şît, ben seni niçin fazla seviyorum, ümmeti sana bırakıyorum?.. Bu dereceye kendin ulaştın.»
(İş) ne sizin kuruntularınızla, ne de kitaplıların kuruntulanyla (olup bitmiş) değildir. Kim bir kötülük yaparsa onunla cezalanır ve o, kendisine Aliah'dan başka ne bir yar, ne bir me-dedkâr da bulabilir.
(Nisa: 123)
141

Herkesin (hayır ve şer) yaptıkları şeylere göre dereceleri vardır. Onlar (kafirler) ne yaparlarsa Rabbin onlardan gafil değildir.
(En'âm: 132)
Biz hiçbir kimseye gücünün yeteceğinden başkasını teklif etmeyiz? Nezdimizde hakkı söyleyen bir kitab vardır, onlar asla haksızlığa uğratılmazlar.
(Mü'minûn: 62)
Size çarpan her musibet, kendi ellerinizin (ihtiyarınızın) işleyip kazandığı (günahlar) yüzündendir.. (Bununla beraber Allah) birçoğunu da affeder (de musibete uğratmaz). Siz yer yüzünde (Allahı) aciz bırakabilecekler değilsiniz.. Sizin Allah'dan başka ne bir koruyucunuz, ne de bir yardımcınız vardır.
(Şûra: 30, 31)
Amma insan, ne zaman Rabbi onu imtihan edip de kendisine (lütf u) kerem (iyle muamele) eder, ona nimetler verirse «Rabbim beni şerefli kıldı» der.
Fakat ne vakit de onu deneyerek üzerine rızkını daraltırsa şimdi de «Rabbim bana ihanet etti» der!...
(Fecr: 15-16)
Hz. Âdem (A.S.) ile Hz. Şît bir az daha konuştular.. Şît izin istedi.. Hazreti Âdem (A.S.) sözünü özetledi:
«Ey Şît!.. Ümmetler peygamberlerine güvenmemeli-dirler. Onların kendilerini kurtaracaklarını sanmamalı-
dırlar.. Kul ile Allah arasına girecek hiçbir kuvvet yoktur.. Öyle düşünür, ümitlenirlerse sık sık sapıtırlar, kur-[1] tuluşu peygamberden beklerler.»
Şît rahatlamıştı.
Uzakta yaşayanlar üzerindeki endişeleri dağılmıştı.
Mademki Hazreti Allah görüyor, izliyordu.. Hiçbir şey yalnız değildi. Aksine en büyük kudret tarafından korunmaktaydı. Bütün iş bunu bilmekte, emirlerini ifadaydı. Kendisiyle Allah araşma aracı koymak, bunu düşünmek, bir başkası eliyle yaptıklarını bölüşmek demekti ki sakat fikirlerdi.
Şît, gitti.
İstikâmeti Köyün meydanıydı.
Orada, kuyu başında bir havuz vardı.. Bir de henüz dikilen küçük bir salkımsöğüt.
Şît uzaktan onu gördü.
İlhamlandı:
Ne güzeldir o!... Salkım söğütteki örnek Kimde var?.
Dallan, yaprakları, Aynı sevgiye eğilmiştir. Dönüktür, büyüktür, yumuşaktır.
Hakir midir?. Çirkin midir Bu saygısında?..
Hayıf,
Aksine muhteşem
Bir gururla süslüdür.
Ey insanlarım!..
Birleşin..
Kopmayın.. Dağılmayın.

İnsanlık bir ağaçtır... Pallarından fışkıran Yeşilin her rengiyle.
Başkasına değil,
Yalnız Allah'a,
O tek serileceğe kulluk edin.
Topluca saygınızda. Secdenizde, Kazanç büyüktür.
Alnınız sürt ünsün toprağa.. , Islanıp temizlensin.. Salkımsöğüt gibi.
*** ****

Şît, Hazreti Âdem (A.S.) m hastalığı sırasında, çevreden pek uzaklaşmadı.. Hele babasının yatağa düşüp artık kalkmadığını görünce baş ucundan ayrılmadı..
Sabahla birlikte koşuyor, uyuyuncaya kadar bekliyordu.
Baba oğul yalnız kalıp konuşuyorlardı.
Neler konuştuklarım bilen, işiten yoktu.
Fakat, bir kelime duyanlar, bunu genişletiyorlardı.. Etrafa sanki bütün konuşulanları işitmişler gibi anlatıyorlardı.
Bu halleri, insanlığın en büyük zaafıydı.
Halk, her gün, her saat, başka başka rivayetlerle dolup taşıyordu:
«Hazreti Allah, Âdem babamızı çağırdı.. Yakında gi-d«îcek.»
«Havva anamız için henüz bir emir yok.»

«Hazreti Adem (A.S.), Şît'i kendisinden sonra vasi yaptı.. Ona, yazdığı Allah emirlerinin sahifelerini teslim etti.»
«Hazreti Âdem (A.S.), Allah tarafından öğrendiği bütün ilimleri Şît'e öğretti.. Bunları Kabil evlâtlarına öğretmemesini istedi.»
Bazıları vasiyeti daha geniş tutmuşlardı.
Onlara göre Hazreti Âdem (A.S.) m Şît'e devrettiği bilgiler ve arzuları şunlardı:
1. Devlet ve mülke Şît bakacaktı.
2. Gece gündüzün saatleri bilgisi.
3. Bütün yaratıkların ibadetlerinin saatleri ne zamandır?
4. Hiç bir mü'min Kabil soyuyla evlenmeyecektir.
5. İlerde, bin sene sonra bir tufan olacak.. Yedi yıl yer yüzü sular altında kalacak.. Ancak Şît soyundan kurtulanlar insanlığın devamını sağlayacaklar. O halde Şît insanların asıl atasıdır.

Hazreti Âdem (A.S.) m hastalığı on **bir** gün sürdü ve vefat etti. Vefat ettiği gün yine Cuma'ydı.
Son yedi gün içinde, sanki güneş tutulmuş gibi, hava pusluydu..,
Hazreti Âdem (A.S.) m hazırlıklarım da görenler, görmeyenlere şöyle anlattılar:
1. Hazreti Âdem (A.S.) in cenaze merasiminde melekler de bulundu.
2. Kefeni cennetden geldi.
3. Su ile bir kere yıkandı.
4. Yıkanmasını, gömülmesini, melekler yaptılar. Cuma namazını kıldılar.. Çünkü melekler Âdem'e secde etmişlerdi.

5. Namazda Şît de vardı. Cebrail Şît'e: «Öne geç.. Babanın namazını sen kıldır!.» dedi.
6. Otuz tekbir alındı.. Beşi namaz tekbiriydi. Yirmi beşi Âdem'e saygı içindi.
1. Ebu Kubeys dağına götürülerek (Gar-ül Kenz) adlı mağaraya defnedildi.
Şît, babası Âdem (A.S.) m ölümünden sonra, dikkatini annesi Hazreti Havva üzerinde toplamıştı.
Fakat halka karşı vazifelerini de unutmuyordu.
Küçük bir ihmalinin onları nasıl sarsacağım biliyordu. Ümmet, kısa zamanda Şît'in idaresine alıştılar. Bunda eskiden beri zaman zaman kendisini başlarında görmelerinin büyük dahli vardı.
Şît, babasının yaptığı gibi yapmak istedi.
.Sağlığında, bir vasi bulup yetiştirmeliydi.
Şît şimdi 805 yaşında bulunuyordu.. Hazreti Allah'ın kendisini ne zaman kuzuruna çağıracağı bilinmezdi.
Şît'in pek çok evlâtları vardı.
Fakat bunların içinde beğendiği, ümit bağladığı oğlu Enus (Yancş) di.. Şît yüz beş yaşındayken doğmuştu Enuş.
Şît, kızlarından Na'me'yi severdi ayrıca.. Bu iki iyi insanı, erkekle kadını, evlendirmişti.. Böylece Enuş ile Na'me'den torunları olmuştu.
Şît, Hazreti Âdem (A.S.) m ölümünden kısa bir zaman sonra, annesi Havva'yı oğlu Enuş'a emanet ederek seyahate gitmek istedi.
Çünkü aklından güney sınırlarındaki Kabil soyu çıkmıyordu. Oralardan gelen haberler kötülükte yarış halindeydiler.
Annesine gitti.. Önce sordu:
«Bir emrin var mı ey annem?...»
«Hayır...»

«Babam için artık üzülmüyorsun, alıştın sanırım.»
«Hiçbir zaman üzülmedim.. Arada gurbete gittiği olmuyor muydu?...»
«Oluyordu...»
«Şimdiki durumum onun gibidir.»
«Fakat artık dönmeyecek.»
«Benim gideceğimi unutuyor musun ey Şît?...»
«Haküsın ey annem!...»
«Fakat niçin saklayayım?.. Allahıma hareketimi ça-buklaştırmasvm yalvarıp duruyorum..»
«Vazifen vardır.»
«Evet var.. Ümmetimiz Hazreti Âdem (A.S.) m gidişini benim varlığımda unutuyorlar.. Tesellileri böyledir.. Ey hayırlı evlât!. Sen de iyi çalışıyorsun,. Onlara acılarını unutturuyor, güven veriyorsun. Sanırım bu hareketin benim babana kavuşmamı çabuklaştıracaktır.»
Şît, uzaktan geçmekte olan Enuş'u gösterdi:
«Ey Annem!.. Enuş nasıldır?...»
«Bilirsin ki eskiden beri senden sonra en çok onu severdim... Kendine vasi tayin etmen yerindedir.»
«Enuş'u bırakıp bir seyahate çıkmak fikrindeyim.»
«Erken değil mi?.. Mecbur musun?..»
«Bilhassa senin sağlığında yapmak istediklerim var.»
«Nedir bunlar ey Şît?...»
«Kabil ve Kabil soyu...»
«Anladım.. Fakat duyduğuma göre baban bizim onlarla evlenmemizi ve ilmimizi vermeyi yasaklamış.»
«Olsun.. Ben Yemen'e gidip aralarına girecek değilim Sınırımızdaki halkı denetleyeceğim..

Uyaracağım.. Çünkü babamın ölümünü duyduklarından beri, İblis'le mttfltdtltdt olduklarını sanıyorum. Ama, belki de Kabil aoyundan mu ut iyi haberler getirmem mümkündür.. Sen

ne kadar gizlesen, oğlun Kabil'in sapıtmasıyla yangın yerine döndün.»
«Bu gerçektir.. Ne var ki, ana kalbi Allah'ın takdiri karşısında saygı eder.»
«Elbette kul ile Allah arasına girecek değilim. Çünkü ancak iyi bir insanım.. Peygamberlikle şereflenmedim.. İhtimal Kabil soyunun bir peygamberi vardır. Onları aydınlatma ona aittir.»
«Evet, baban bu ihtimalden hep bahsederdi. İstersen git ey Şît.»
Şît sevindi.
Hazırlıklara başladı.
Fakat duyanlar yolunu kestiler. Gitmesini önlediler:
«Ey Şît!.. Gidemezsin sen..» dediler.
Sordu:
«Niçin?...»
«Sapıkları yola getirmeye çalışmaktan, bizi koruman daha hayırlıdır. Henüz Enuş idareys alışık değildir.»
«Ben onu yetiştirdim..»
«Olsun.. Peşpeşe boynumuz bükülmesin.»
Şît onlara hak verdi.
Bir zaman daha bekleyecekti.
Lâkin soranlar oluyordu:
. «Ey Şît... Hazreti Allah bize bir peygamber göndermeyecek mi?...»
«Bilmiyorum...»
Âdem babamıa sana söylemiştir.»
«Söylemedi...»
«O halde şeriatımızı kim denetleyecek?...»
«Gördünüz.. Babamın şeriatını, sahifeleri topladım. Saklıyor, koruyorum.. Onlardan gayrı bir şeyle amel etmenizi önlüyorum.»
«Bu yeterli midir?...»

«Yeterlidir ki Hazreti Allah henüz başka peygamber göndermedi. Lüzum görmedi.»
Daha Hazreti Âdem (A.S.) m vefatının üzerinden bir yıl geçmemişti. Peygamberlerini kaybettiklerini işitenler, Hicaz ve Arap Yarımadasının her tarafından gelmeye başladılar.
Hac mevsimi olmadığı halde, çöllerin binbir zahmetine katlanıp yollara düşmeleri, Hazreti Âdem (A.S.) a olan sevgi ve saygüarmdandı. Birçoğu da inanmamışlardı. Peygamber ölür müydü?...
Akıllan, hayır diyordu.
Gelenler Hazreti Âdem (A.S.) in mezarına koşmuşlardı.. Ziyaretlerini yaptıktan sonra, Hazreti Havva'yı bulmuşlardı.
Hep aynı temennide bulunuyorlardı:
«Ey Havva anamız!.. Bari sen bizi bırakma!.. Dağılırız.»
Hazreti Havva dilinin bütün kabiliyetini kullanarak onları teselli ediyordu:
«ölüm mukadderdir. Bundan hiç kimse muaf değildir.. Peygamber bile.»
Bîz senden evvel de kendilerine vahy ettiğimiz erkeklerden başkasını (peygamber olarak) göndermedik. Eğer biliniyorsanız ehl-i zikre sorun. Biz onları yemek yemez birer ceset olarak yaratmadık. Onlar (bu dünyada) ebedî de değillerdi
(Enbiyâ: 7-8)

Hazreti Havva ilâve ediyordu:
«Mü'min olanların yapacakları bellidir. Kabe'ye doğru kalbler çarptıkça, emirlerle amel edildikçe korkmak niçindir?.. Ebet ben de gideceğim.. Siz de. Hiç kimseye fcu dünya baki değildir. Babanız Âdem ve ben, yeryüzüne isteyerek gelmedik.. Sizler de Öylesiniz.. İsteyerek gitmeyeceksiniz. Çünkü, nimetler sizi saracaklar.»
Günler geçtikçe, ortalık yatışır gibi oldu.
Şît'in tam eski ahengin kurulduğunu sandığı anda, tekrar Mekke'ye yolcular gelmeye başladılar.
Belliydi, uzakta oldukları için acı haberi geç almışlardı.
Fakat bu yeni gelenler, inançlarından çok şeyler kaybetmişe benziyorlardı.
Şît bunlarm yurtlarını inceledi.. Fırat, Akdeniz, To-ros ve ötelerine göç edenlerdendiler.
Buraları nimetleri bol yerlerdi.. Hicaz gibi çöl değildiler.. Gidenler, yeryüzü nimetlerinin güzelliklerine kapılmışlardı. Onlara daha çok kavuşma sevdası uğrunda inanç dünyalarını ihmal etmişlerdi.
Zaman zaman akılları başlarına gelince işledikleri günâhlardan ürperiyorlardı.
Şimdi onları yollara düşüren asıl gerçek, bu korkuydu.
Nitekim Hz. Havva'ya sordular:
«Ey Havva anamız!... Âdem babamızla birlikte cennetten gelişiniz doğru mudur?...»
Havva şaşırdı.. Yanında Şît vardı. Ona baktı.
Şît ayağa kalktı, bağırdı:
«Bu nasıl sözdür!.. Sanki Kabil'in soyu gibi konuştunuz.»
İçlerindeki cesurlar cevap verdiler:
«Sıkıntıdayız.. Biz ancak iki türlü rahatlarız.»

«Nedir bunlar?...»
«Âdem babamızın anlattığı ülkeleri dolaştık.. Gördük. Yalan değil... Ne demişse, her şeyi orada bulduk.. Fakat Âdem bir seyahat yapmış olabilirdi...» ;
Şît sordu:
«İyi ya... Kendi kendinize hakikati bulmuşsunuz.»
«Hayır.. Yine söylüyoruz, biz sıkıntıdayız.»
Birisi, daha açtı:
«Ey Şît, sıkıntı nedir bilir misin?...»
«Kim bilmez?..»
«Belki de korkudur bizimki...»
İlhamlandı son söze karışan:
Bir maymun var göğsümde..
Kimi zaman gülüyor,
***Ben** de ona.kapılıyorum.*
Kimi zaman
Etine tırnak batmışçastna
Çığlığı basıyor.
Huylanıyorum.
Başı küçüktür ama. Elleri ve kuyruğu Uzundur onun, Oynamadık tarafımı Bırakmıyor uykumda bile, Kalbimi mınakladıkça, Kuyruğuyla beynimi Kamçıladıkça, (tınımdan beziyorum
Hır maymun var föftsltmde.. Btlkl btnttrtyorum

Aslında vehim, vesvese, korku.. Amellerimin çiçekleri, Sıkıntıdır o.
Hürriyetle kulluk arasında Yaşadıkça çekeceklerim var.
Şît hâlâ ne kastedildiğini anlamamıştı.. İlgilendi:
«Hürriyetle kulluk mu?.. Bunların arasında şaşkın mısın?»
«Evet.. Arkadaşım da söylemişti.. Biz ancak iki. türlü rahatlarız.»
«Nasıl?...»
«Ya tam esir olmakla yahut azat edilmekle.»
Hazreti Havva gücenerek söze karıştı:
«Sizleri tutan yok ki.. İster hür, ister köle olun.»
«Ey Havva anamız!... Bu öylesi değil.»
«İblis'le arkadaşlığınızı ilerletmişsiniz gihime geliyor.»
«İyi buldun.. Belki maymun sandığım İblis'tir.»
«Elbet odur.»
«Ey anamız!.. Ne olursun söyle!.. Eğer anlattığınız cennet hayatınız, yaratılışınız bir rüya veya hikâye ise, işlemeye başladığımız günâhlardan korkmayacağız.. Yâni azat edilip, hür yaşayacağız. Sıkıntıdan kurtulacağız.»
«Doğrudur ey zavallı oğullarım...»
«İnandır bizi.»
«Bu yaşa kadar gördüklerinizle kendi kendinize uyanmadınız mı?.. Allah'ın varlığı ve birliğini avaz avaz haykıran neler yok ki yeryüzünde!...»
«Hepsini bir sebebe bağlamaya başladık.. Dönemiyoruz.»
«Gezdiğiniz yerlerde sizden önce gelmişlere, ben ve Âdem'den yaşlısına, rastladınız mı?..»
«Hayır.»

«O halde niçin yok?.. Eğer biz dünya malı olsaydık, başkaları da bulunurdu.. Yakınımız bir hayvan bile mevcut değil.»
Birkaç kişi birden atıldılar:
«Bunu biz de düşündük.. Azat edilip rahatlayamaya-cağız. Kurtuluşumuz için tek çare, ikinci tedbire kalıyor. Tam kulluk.»
Şît açıkladı: .
«Yalnız Hazreti Allah'a.»
«Evet...»
«Bunu yapın!.. Dünya hayatınız bile cennetlenir.. Çünkü Hazreti Allah'a kulluk demek, bize kulluk eden sığır, koyun, deve olmak demek değildir.. Onda kurtuluş vardır... Şereflidir.. Gözler, gönüller öylesine aydınlanır ki, her elde etmek istediğine kavuşur.»
«Fakat günâhlarımız var.. Şu şüphemiz bile öyle.»
«Hazreti Allah kerem sahibidir.. Tövbe edin.»
«Havva anamız aracı olsun.»
Havva kabul etmedi:
«Hazreti Allah, sizlere benden daha yakındır..»
Dağıldılar.
Ertesi sabah, bir gün evvel konuşmaya katılanlar, Şît'in yanına geldiler.. Yüzleri aydındı.
Şît memnun oldu:
«Sıkıntıdan, korkudan kurtulmuşsunuz...» dedi.
Saklamadılar:
«Evet... Aranızda doğruya döndük.. Fakat yola çıkınca tekrar sapıtacağız.. Hele yurdumuza gidince...»
«Çekinmeden gidin.. Buraları bütün bir insan toplu-İU|UAU banndıramaz.. Kabe'yi görmek, gölgesinde yaşa-mtık in-ı mu'mln için yazılmamıştır. Dilediğiniz kadar uzaklaşmaktan, rızkını nerede buluyorsanız, orda yaşamaktan yılmayın Kalbinizle Kâ'be'ye dönün yeter.»

Birisi iç geçirdi: «Bilmiyorsun ey Şît..» dedi. «Yeryüzü çok geniş.. Gözden ırak olan gönülden de ırak oluyor.. İbîis'ie mücadele edemiyoruz...»
«İblis'i, yahut onun içinize yerleştirdiği şeytanı, görüyor musunuz?...»
«Hayır...»
«O halde Allah'ı niçin görmek istiyorsunuz?., tblis ki şerrin tâ kendisidir, dediklerine uymayın.»
«İhtirasımıza uygun, güzel şeyler anlatıyor, vaad ediyor. Başa çıkamıyoruz.»
«Çok yazık!.. Hazreti Allah'ın vaad ettikleri yanında, onunkiler nurla zulmet benzerindedir...»
Sustular bir zaman.
Şît konuyu değiştirdi.. Yurtlarından haberler sordu:
«Rahat mısınız?.. Aç kalmıyorsunuz değil mi?..»
«Hayır.. Öyle yerlerde yaşıyoruz ki,-çok nimetler, alıcı bulamayıp, halleriyle, toprağa karışıyorlar.»
«İyi.. Fakat siz insansınız.. Nimetleri üretmeye bakın. Çünkü bin sene sonra çoğalacaksınız. Evlâtlarınız için çalışın. Yeşermedik toprak kalmasın. Sadece şahsına çalışan insan günahkârdır. Bir az kafa yorun.. Babamız Âdem (A.S.) ile annemiz Havva, bahane oldular. Dokuz-yüz senede yüzbinleri aştı oğulları, kızları. Bundan sonra insan üremesi daha da hızlanacak.»
«Bunları düşündük.»
«Mecbur kalmadıkça, göç yapmayın.. Hele mağaralara, oyuk ve kovuklara, inlere çekilmeyin.»
«Gidenler oluyor.»
«Hayvanlara özenmek niçindir?.. Ben sizlere ev ve köy yapmasını öğretmek için rehberler, ustalar yollamıştım.»
«öğrendik.. Hattâ geliştirdik »
«Memnun oldum..»

«Zaman zaman içimizden bazı açıkgözler çıkıyor.. Baş olup emirlerinde çalıştırmak istiyorlar.. Böyleleri sapıklığı çabuklaştırıyorlar.»
«Onlara karşı durun.. İyi insanlar çevresinde toplanın. Bilinmez, belki bunların içinde peygamberlikle görevlendirilecekler vardır. Yahut vazifeye başlamışlardır.»
Şaşırdılar:
«Demek peygamberler gelecek?..»
«Niçin gelmesin?. Bizleri yaratan Hazreti Allah, elbette ilgilenecektir.. Koruyacaktır bizi. Emirlerini tebliğ edecektir. Bunu babamız Âdem çok söylemişti.»
aAkıl doğrudur diyor.»
«Evet evet doğrudur.»
Her ümmetin bir peygamberi vardır..
(Yunus: 47)
Andolsun ki biz her ümmete: «Allah'a kulluk edin, putlar (a tapmak) dan kaçuım» diye (tebligat vapması için) bir peygamber göndermişizdir.
(Nahl: 36)
Hiçbir ümmet müstesna olmamak üzere mutlaka içinde (azaptan) bir korkutucu (peygamber gelip) geçmiştir.
(Fâtır: 24)
**
Daha bir süre gelenlerin arkası kesilmedi.
Ş\t olsun, Hazreti Havva olsun, bunlarla hep aynı konuları uzun uzun konuşup tartışıyorlardı.. Hastalıklarına ilâç bulup tylleştiriyorlardı.

Bilhassa, içlerinden peygamber çıkacağını Öğrenince seviniyorlardı.. Koşa koşa bunu yurtlarmdakilere, şaşkınlara müjdelemeye gidiyorlardı.
Bazıları da haklı bir sual soruyorlardı:
«Ey annemiz Havva, atamız Şît!.. Her ümmetten mutlaka peygamber gelip geçecek.. Bu doğru, anladık. İnandık. Fakat bu peygamberler bize Kabe'den bahsedecekler mi?.. Hele evlâtlarımıza?..»
Hazreti Havva olsun, Şît olsun, aynı cevabı veriyorlardı:
«Belki ilk başta, uzaklık, dağınıklık dolayısıyla, aracı mescitler tesis edilecektir.. Bunların hepsi gelip geçicidir. Sonunda, yeryüzünün bütün insanları Kabe'ye doğru ibâdetlerini yapacaklar, aracılığıyla kurtulacaklardır»
«Yakın mıdır?..»
«Kim bilebilir!.. İblis'le yapılacak mücadelenin sağlamlığına ve başarısına bağlıdır bu.. Belki bin, belki on-bin sene sürer. Kestirilip atılamaz.»
Gelenlerin nihayet arkası kesilince Şît tekrar eski düşüncesine daldı.. Kabe'nin, o tarihe kadar korunması, izinin silinmemesi, gerekliydi.
Günlerce düşündü.
Annesine danıştı.. Uygun cevap alamadı.
Ümmetini topladı.. İçlerinde tek bir sapıtan yoktu ümmetinin amma, Kabe söz konusu edilince karşı duruyorlardı.
Acaba yine direnecekler miydi?..
«Şît, son olaylara güveniyordu.
Anlattı uzun uzun:
«Ey evlâtlarım!.. Allah sizden razıdır.. Âdem babamız da razıydı.. Ben de razıyım.»
Bağırıştılar:
«Daima böyle olacağız.»

«Ne mutlu sizlere!.. Fakat, görüyorsunuz ki her gün birer ikişer, onar değil, yüzlerle çoğalıyorsunuz.. Topraklarımız yetmeyecek.. Göreceksiniz..»
Cevap verdiler:
«Toplu yaşayacağız yine.»
«Bu muradımzdır.. Ne var ki gelenleri gördünüz.. Perişanlar.. Ümmetlerine peygamberler geldiği yahut geleceği halde, onlara inanmayacaklardır, sapıklık artacaktır..»
«Olur mu öyle şey?..»
«Olacaktır.. Onlar yavaş yavaş Allah'ın varlığından ve birliğinden kopuyorlar.. Hattâ Hazreti Âdem (A.S.) için bile şüphelendiler.. Bu böyle olunca, içlerinden birisi çıkar da kendisine vahy edildiğini, peygamberlikle görevlendirildiğini söylerse kolay kolay inanırlar mı?..»
Üzüldüler.. «Mümkündür..» diye söylendiler.
Şît devam etti:
«İnsanlığın bu fırtınalı devri atlayıncaya kadar sabr şarttır.. Nihayet elbette hepsi Kabe'ye döneceklerdir.. Çünkü Allah, insanı akıllı, zeki, vicdanlı yaratmıştır., timini ilerlettikçe AUahı bulması, teslimi, kolaylaşacaktır.»
«O günlere erişmeyi dileyecekler ne çoktur!.»
«Evet. Şimdi, bir az olsun düşünün! Öyle bir gün gelince, yeryüzünün bütün insanları Kabe'yi aramaya kalkışır, buralara kadar gelir, bulamazlarsa ne olacak?..»
Ürperdiler ve bağırıştılar:
«Ey Şît!.. Sen neler söylüyorsun!..»
«Hakikati.. Kabe hâlâ temelsizdir.. Tas duvarları harçsızdır.. Belki yakın bir gelecekte çok büyük bir âfet olur, bir musibete uğrarız.. Hepimiz helak ediliriz.. Canını kurtaran birkaç kişi, Kabe'yi ararlar.. Bulamazlar.. Halbuki temelleri olsaydı, bulurlardı. Üzerini tekrar in-

şa ederlerdi. Böyle bir halde asıl günahkârlar, suçlular biz olmayacak mıyız?..»
Herkesin başı önündeydi.
İçin için Şît'e hak veriyorlardı. , Fakat Kabe'ye el sürmekten de korkuyorlardı.
Nihayet, birisi cesaret etti.. Kuşkusunu dile getirdi:
«Senin sözlerini Âdem babamız da bize söyleyebilirdi. Söylemediğine göre, demek öyle bir musibet olmayacak.. Sen artık dillere sakız olan, gelecekte gerçekleşecek sanılan, tufan masalına kapılmışsın.. Hazreti Âdem (A.S.) bir peygamberdir.. O bilmezse sen nereden, nasıl büirsin?.. Ben Kabe'nin ilk haliyle kalmasını isterim..»
«Fakat Âdem babamız bunu size birçok defalar hissettirdi..»
Başkaları da cesaretlendiler:
«Hissettirmek yeterli değildi.»
«Anneniz Havva da dilese yapmaz mısınız?..»
«Hayır..»
Birisi tek çareyi ileriye sürdü:
«Ey Şît!.. Az önce, Hazreti Allah'ın hiçbir ümmeti peygambersiz bırakmayacağını söylemiştin.. O halde içimizden bir peygamber çıkacaktır.. Hazreti Allah'ın emirlerini tebliğ edecektir.. Onu bekleyelim.. Arzularsa, Kabe'yi yeniden kurarız. Çünkü böyle bir arzusunu Allah vahy etmiş olur.»
Şît pek sevindi.. Gözleri doldu.
Demek babası Âdem (A.S.) m behemehal geleceğini, ele geçeceğini, söylediği sebep ve bahane buydu.. Hazreti Âdem (A.S.) ölünce bir başkası peygamber olacaktı.. Ve onun rızasiyle Kabe ancak onarılabilecekti.
Şît öğrenmek istedi:
«Bu fikre ne dersiniz ey oğullarım?..»
«Pek doğrudur.»

«Vazifelendirilecek peygamber dilerse Kabe'nin inşasına izin verecek misiniz?..»
«Evet..»
«Ben de o peygambere hizmet edeceğim.. Kabe'ye dökeceğim alın teri ve emek sınırsız olacak.»
Bir başkası topluma akü verdi:
«Bana kalırsa yeni peygamberi Havva anamız bilir.»
Şît kabul etmedi:
«Bilmez..»
Direndi akıl veren:
«Bilir.. Âdem babamız öleli bir yıl oldu.. Hazreti Allah nasıl olur da bizi peygambersiz bırakır?.. Hele güneyde, Yemen sınırında Kabil'in azıtmış soyu varken.»
«Orada tedbiri aldım.. Erkeklerimiz nöbetteler, hiç kimseyi yurdumuza sokmuyorlar.. Kendileri de onlara gitmiyorlar.»
«Jblis'e uyup bir giden çıkar. Sapıklıklara, azgınlıklara, özenir.. Ve bu yayılır.. Birkaç çekirge, kum taşıyan esinti, bir şey değildir ama, çoğalınca musibettir.. Böyle-lerinden bizi ancak yeni peygamberimiz koruyacaktır.»
Şît'in cevap vermesini beklemediler.
Topluluk, konuşana hak verdi:
«Evet, Havva anamız bilir.. Belki ona Hazreti Âdem (A.S.) söylemiştir.»
«Söyleseydi bana söylerdi.. Vasisiyim..»
«Bu, büyük sırdır.. Ancak Cennette yaşayanlara ve nuru orada hazırlananlara tevdi edilir.. Havva anamız cennette yaşamıştı.»
şît: «Bunları da nereden çıkardınız..» diyecekken, fırsat bulamadı.. Topluluk köye yürüdü.. Hazreti Âdem (A.S.) rn evine doğru koşuştular.

Şît, toplantı yerinde yalnız kalmıştı.
Garip bir ruh haletindeydi.. Üzüldüğünü sandı, üzülmüyordu.. Sevindiğini düşündü, sevinmiyordu.
O halde bu durumun manası neydi?..
Başını köyden, sahraya çevirdi.
En yakın bir kuzu sürüsü vardı.. Başında da küçük bir kız.. Sürünün yayıldığı yamaç eteğinde Şît'in iyice tanıdığı, köyün en kabiliyetli şairi oturuyordu.. Görmezdi o.. Geçen yıl gözlerine perde inmişti.
Şît, ona gidip avunmak istedi.. Fakat şair ilhamlan-mıştı. Dinledi:
Görmüyorum.. Eğer görmek, yeryüzü Nimetlerini, güzelliklerini Seçememekse görmüyorum. Üzülmüyorum da,,
Hepsi sizin olsun.
Gönül gözü, akıl gözü,
Hele vicdan gözü
Ne güne duruyor!..
Onlarla hayallerimden ileri
Bir hayatı yaşamaktayım.
Belki şu an
Yeryüzü öğlededir..
Buram buram terliyor.
Ama ben sabahı yudumluyorum.
Belki görenlere
Çirkinlikler diken diken batıyor.
Bunlardan da uzağım.
Aklım, düşüncelerim,
Vicdanım, çirkini tanımadılar.
O halde yalnız
Güzelikler canlanacak önümde.
160
Şît, şairi hazla dinlerken, köy tarafından çığlıklar işitti. Halk yollara dökülmüştü..
Kendisine doğru gelenler de vardı.
Bağmyorlardu
«Ey Şît.. Havva anamızı kaybettik..»
Şît, koştu.. Doğruydu verilen haber.
Bekletmedi annesini.. Yıkadı, giydirdi ve götürdü babası Âdem (A.S.) m yanma defnetti.
Dönüşünde hesapladı Şît:
«Babamdan annem bir sene fazla yaşadı.. Birisi 930 (1000), diğeri 931 (1001) sene çilesini çekti dünyanın.»
Doğruydu bu hesap..
Hicret'den 5241 (MUad'dan 4619) sene önce Hazreti Âdem ve bir yıl sonra da Hazreti Havva vefat etmişlerdi. Rivayetlerin en akla uygun gelenine göre Ebu Kubeys Dağı'ndaki Gar-ül-Kenz'de yan yana defnedilmişlerdir.
Hazret! Şît— «
161

VIII
YEŞEREN MURATLAR ALTINDA
Aynı ayda, bir sabah Şît erken uyanmıştı.
En sevdiği ve kendisine vasi seçtiği oğlu Enuş da uyanmıştı.. Avluda bekliyordu.
Şît onu görünce selâmladı.. Çağırdı:
«Ey Enuş!.. Yanıma gel!»
Enuş gitti. Saygısını gösterip oturdu.
Her zaman yaptığı gibi, Enuş'tan tekmil aldı Şît:
«Gelinim ve kızım Na'me nasıl ey oğul?.. Hele torunlarım?»
«İyiler.. Gelecekler ey babam!..»
Şît memnun oldu.. Sonra bir garip başını salladı:
«Hakikaten dünya fani ey oğlum!.. Bunu bilir, inanırdım ama, şimdi elle tutulur gibi, karşımda her hakikat.»
«Üzülme ey babam!.. Havva anamızı pek severdik şüphesiz... Ayrılmak istemezdik.. Lâkin Âdem babamızdan uzak kalışı canımızı yakardı.»
«Çok hassas ve kavrayışlısın ey Enuş!.. Annem Havva ile babam Âdem (A.S.) m bir sene arayla dünyadan kurtuluşları beni pek sarstı.. En büyük hazinelerimden oldum.. Onlar, cenneti görmüş, yaşamışlardı. Bedenleri öyle kokardı.. Her fırsatta havalarına girer, bahaneler icat ederek, dokunurdum.. Okşardım. Böylelikle cennet hasretimi giderirdim.. Halbuki şimdi hiçbir şeyle avunamıyorum.. Evlerindeki hatıralarıyla oyalanmak kalıyor.»

:ıllllllMB|llİ.J..MIII.aW»IHI
«Bu da bir imkândır ey babam!..»
«Şüphesiz.. Biz insanlar ne garip mahluklarız!.. Devamlı surette murat ettiklerimizin yeşilliğinde yaşarız da önem vermeyiz. Ancak elden kaçırınca uyanırız.. Çok geçmez, başka bir muradımız yeşerir, gerçekleşir.. Ona sığınırız. Bu bir tesellidir. Rüzgârlarını ihtirastan almayan muratlar, sabah aydınlığındadırlar.. Helâl bir tarla filizleridirler.» '
«Ey babam!.. O halde yeni bir muradının gerçekleşmesini dilemektesin..»
«Doğru.. Hem de en büyük muradımdır bu.»
«Elimdeyse yardım edeyim.»
«Hiç kimsenin elinde değil.. Ancak Hazreti Allah vadesini buyuracak. Belki göreceğim, belki görmeyeceğim.»
«Öğrenmem mümkün değil midir?..»
«Hâlâ bu muradımın ne olduğunu bulamadın mı?..»
Enuş, az düşündü.. Cevap verdi:
«Kabe muradıdır o.»
«Evet.. Bir murat da değil.. Sayısız muratlar. Kabe'nin gönlüme göre inşası.. Devamlı bakımı.. Çevresinde hiçbir günâh işlenmemesi.. Unutulmaması.. Hacca koşulması.. Ve diğerleri. İşte ben, bütün bu muratlarımın yeşermesini arzuluyorum.. Kimbilir altlarında nasıl bir huzur içinde yaşarım!.. Bunun mânâsı büyüktür. Yeryüzünde sapıtmış insan kalmaması demektir.»
Enuş: «İnşaallah olur, görürsün ey babam..» dedi. Fakat anlatmadan edemedi: «Dün bir yolcu şüphedeydi.» «Ne hakkında?..»
«Belli ki sapıtma istikametindeydi.» «Hangi kabileden?ı.» «Uzaklardan gelmiş.. Durmadı bile.. Ancak Kabe'yi

<4

görünce söyle bir baktı ve bana hakikaten Kabe'nin dünyada ilk kurulan ev olup olmadığını sordu.»
«Anlattın ama, şüphesini dağıtamadın değil mi?-»
«Öyle oldu..»
«İşte başlangıçta inanmamak başlarsa, sonu nereye varır .. O yolcu, Kabe'nin ilk ev olduğuna inanmamakla, Adem'i, nihayet Allah'ı inkâr ediyor dolayısiyle.. Halbuki hangi birimiz Hazreti Adem (A.S.) den, onun hidayetimiz için kurulduğunu dinlemedik!..»
Şüphesiz âlemler için, çok feyizli ve ayn-ı bidayet olmak üzere konulan ilk ev (mabed) elbette Mekke'de olandır.
(Al-i İmran: 96)
Enuş öğrenmek istedi:
«**Ey** babam **dilersen, ümmeti yavaş yavaş, Kabe'nin** inşası için hazırlayayım.»
«Hayır oğlum.. Hiç yorulma!.. Onlar dediklerinden şaşmayacaklardır.. Elbette Allah sebebini halk edecektir»
Enuş güneşe baktı.
Şît bunun mânasını anladı: «Geciktik.. Haydi gidip işimize başlayalım..» dedi.
Şît ümmetin başı olduğu halde, geçimini duvarcılıktan sağlardı. **Enuş** da aynı yoldaydı,. Mesleğini benimsemişti babasının.
Her ikisi, gerek Mekke'de, gerekse çevresindeki köylerde, arzulayanlara ev yaparlardı.
Fakat artık ayrılmak zorundaydılar.
Çünkü dışarıya birlikte gidemiyeceklerdi.. Birisinden birisi Mekke'de kalıp ümmetin işlerine nezaret edecekti.
Bu yüzden, ayrılmışlardı.
Ancak Mekke'de iş çıkarsa yine ortak çalışıyorlardı.
164
Enuş, babasının sözlerini işitince, hemen ayağa kalktı.. Fakat bir şeyler söylemek niyetindeydi. Düşünüyordu.
Şît bunu farketti.. Konuşmasını kolaylaştırdı:
«Ey Enuş!.. Çekinme anlat!. Her düşünce saygıya değerdir.»
Enuş bekletmedi:
«Ey babam!.. Çok kocadm.. Üzerinde önemli bir toplum görevi de var.. Artık duvarcılığı bıraksan diyorum.. Ben çalışırım..»
Şît razı olmadı:
«Son nefese kadar.. Son nefese kadar..» dedi. «Mademki Hazreti Allah daha yeryüzünde yaşamamı takdir etmiş, demek ki çalışabilirim..»
Enuş bir teklif yaptı:
«Duvarcılık ağır iştir.. Bir hafif meslek seçsen!.»
Şît cevap vermedi.. Kalktı. Baba oğul, avadanlıklarını sırtlandılar. Evden çıkıp köy yolunda yürüdüler.
Pazar yerinden geçerlerken, Şît Enuş'un dikkatini çekti:
«Şu pazarı kurmam en büyük başarımdır.. Dileyen dileyenle malını değiştiriyor.. Böylece, keşif ve icatlar, bilgi ilerliyor.»
«Anlayamadım ey babam.. Pazardaki alış verişle onların ne gibi bir bağlantısı var?..»
«Hem de sıkı sıkıya bağlılar. Bir aileyi gözünün önüne getir. Binbir çeşit ihtiyacı vardır.. Eğer bunları başkalarından sağlayamazsa, hepsini kendisi yapmak zorundadır.. Ve baştan savma yapacaktır.. Çünkü hiçbirisine yetişemediği gibi, kabiliyetine, sevgisine göre, kimini iyi, kimini fena yapacaktır.. Bilhassa sevdiğine, kabiliyetli olduğuna, **tam** sarılmayacağı için, **o** işte ilerleyeme-**yecektlr.»**
«Doğru ey Babam!..»
4
165

«Demin bana başka bir meslek seçmemi teklif etmişti ve ben de cevapsız bırakmıştım.. Sebebi budur.. Zevk almadığım meslekte nasıl başarılı olabilirim!.. Geçen gün, yine buradan geçerken, Şair Halhal'ın İlhamlarını işitmiştin.. Ne güze anlatmıştı bu konuyu!..»
«Evet ey babam!.. Ezberlemiştim bile.»
«Öyle mi?.. Dinlemek isterim.»
Enuş tekrarladı şair Halhal'ın fikirlerini:
Bana akıl veriyorlar..
Tarlan boş,
Sürülerin çobarısız,
Yayların bileksiz diyorlar.
Saksağan misâli,
Gevezeledim
Kamımı doyurmazmış.
Belki öyledir.. Karnım doymuyor. Lâkin beni dinleyenlerin Ruhları doyuyor, Kulaklarının pası siliniyor ya, Bu bana yeter.
Her mesleği tecrübe ettim.
İçim ısınmadı
Hiçbirisine.
Beni aynı işlere sürmek
Fayda etmez.
Devenin ağzındaki yeşili çekip
Önüne et koymaya benzer bu.
Ota da, ete de,
Deveye de yazık olur.

Bu türlü konuşa konuşa Şît ile Enuş çalışacakları yere gelmişlerdi.. Derhal işe giriştiler.
Şît harç alıyor, özene bezene yayıyordu.. Aynı dikkatle üzerine bir taş koyuyordu.. Bastırmadan önce açılıp bakıyordu.
Büyük bir zevk aldığı belli oluyordu.
Önüne en acıktığı anda, kızarmış bir geyik koysalar, böylesine heyecanlanmazdı.
Enuş da aynı haldeydi.
Konuşmaya bile vakit bulamıyorlardı.
Öğle yemeklerinde kısa bir mola verdiler. Tekrar çalıştılar.. Şît, birkaç başı dara düşenin meselelerini halletti.. Kimine akıl verdi.. Kimine hakemlik yaptı.
Tekrar işe başladılar
Bir saat çalışmamışlardı ki, Şît koymaya hazırlandığı bir taşı elinden düşürdü.
Enuş yardıma koştu.
Fakat babasının halini görünce durakladı.
Şît bir aydınlık içindeydi.. Ter döküyordu.
Gözleri Ördüğü duvarda değildi.
Semaya doğru dikkatle bakıyordu.. Dudakları titriyordu.
Enuş: «Babama güneş çarptı.. Hastalandı..» diye geçirdi içinden.. Avadanlık sardığı deriyi aldı.. Babasını gölgelemek istedi.
O anda da Şît kendisine geldi.
Dudaklarında tatlı, saygılı bir tebessüm vardı.
Enuş'a, deriyi yerine koymasını işaret etti.
Terini kuruladı.
Ayrıldı iş yerinden.. Enuş arkasından koştu:
«Nereye ey babam?.. Sanırım hastalandın.. Seni ben eve götüreyim..»

Şît buna da razı olmadı.. Enuş'a durmasını işaret etti bu sefer.. Hızlandı.. Koşmaya başladı. Köy içinden bu türlü geçişini görenler durup bakıyorlardı. Bunların arasında ailesi Hazura da vardı.
Enuş, annesi Hazura'ya sokuldu çok geçmeden.. Sordu:
«Babamın halini gördün değil mi ey güzel annem?.»
«Evet.. Hali hastalanmışların hali de değil.»
«Doğru.»
«Sana hiçbir şey söylemedi mi?..»
«Hayır..»
Enuş, olanları özetledi annesi Hazura'ya.
Hazura büsbütün meraklandı.. Oğluna elini verdi.. Birlikte Şît'in peşinden gittiler.. Fakat evde yoktu Şît.. Sordular.. Kimse iz veremedi,. Diğer yakınlarını alarak köyün dışına çıktılar.. Herkes bir tarafa dağıldı.. Şît'i aradılar.
*** ****
Şît köyden pek açılmamıştı.. Kabe yakınlarına kadar gitmişti. Yan yolda uyanmıştı.. Toparlanmıştı.
Önce etrafına bakındı. Bulunduğu yeri tesbit etti. Sonra: «Ben peygamber oldum demek?..» dedi. «Cebrail bunu müjdeledi. Fakat belki yanıldım.. Rüyalandım. Acaba niçin tekrar gelmiyor?..»
Hazreti Şît (A.S.) m bu sorusu cevapsız kalmadı.
Cebrail (A.S.) iki kere daha geldi. Söylediklerinin gerçek olduğunu haber verdi.. Hattâ bazı emirlerin vahyine aracı oldu.
Ancak o zaman inandı.. Namaz kılarak Allahma şükranlarını sundu. O'ndan vazifesinde yardımcılığını diledi.
Hazreti Şît (A.S.) m sağlığı değişmişti.. Dermanı

artmıştı.. Yoluna devam ederek Kabe'ye gitti. Önce taşları düzeltti. Sonra Tavafda bulundu. Dönerken yakınları onu buldular.
Sevinmişlerdi hepsi.. Soruşturup duruyorlardı:
«Ne oldu sana ey Şît?..»
Hazura'ydı bu türlü konuşan.
Enuş:
«Beni korkuttun ey babam..» dedi.
Diğerleri de bunlara yakın içlerini döktüler.
Hazreti Şît (A.S.), henüz peygamberliğini ilân etme zamanını düşünmemişti.. «İyiyim, merak etmeyin.. Sonra anlatırım.. Herkes işinin başına dönsün..» emrini verdi. Kendisi de Enuş'u alarak yarı bıraktığı duvara gitti.. Akşama kadar çalıştı.
Evinde geceyi normal geçirdi.
Ertesi gün ve diğer geçen üç gün içinde devamlı surette Cebrail geliyordu.. Yeni yeni emirler getiriyordu.
Hazreti Şît (A.S.), bunları ezberliyordu. Hepsi insanlığın selâmet ve haynnı ilgilendiren hususlardı.
Unuturum korkusuyla, sahifelere (suhuf) yazdı. Babasına nazil olan ve kendisine emanet edilen onbir sahi-felik şeriatla torbaya koyup astı.
Henüz kararsızdı.. Peygamberliğini nasıl ilân edeceğini düşünmemişti.. Yakından birer ikişer mi başlayacaktı?. Yoksa hepsine birden mi anlatacaktı?.. Bunu ne zaman yapmalıydı?..
Hazreti Şît (A.S.) m soyu Mekke içinde ve çevresindeki köylerde, mahallelerde oturanlar, binin üzerindeydi-ler.. Uzaklarda da vardı kademe kademe.. Sonra Âdem (A.S.) m Hicaz'daki diğer soyu geliyordu.

Nihayet,, cuma günü müjdeyi vermeyi uygun buldu.
Oğlu Enuş'u **çağırdı.. Anlattı;**
«Ey **Oğlum, her tarafa haberciler çıkar., öbürgün**
160

L

cuma'dır.. Ümmetim Kabe'de toplansın.. Hiç kimse gel-memezlik etmesin.»
«Mevzu nedir ey babam?...»
«Hayırlı şeyler konuşacağız.»
«Çok sevindim ey babam.»
Daha o anda Hazreti Şît (A.S.) m içine bir kuruntu
ve vesvese düştü.
Şimdiye kadar, ümmetinin peygamberliğini sevinçle karşılayacaklarını düşünmüştü sadece. Fakat ürküyordu artık. Acaba inanacaklar mıydı peygamberliğine?.. Delil istemeyecekler miydi?.. Hazreti Âdem (A.S.) a inanmışlardı ama, gözlerini açar açmaz onu ata ve peygamber görmüşlerdi.
Daha ilk defa, peygamberliğini ilân eden birisiyle karşılaşacaklardı..
Hele İblis'e uyarlarsa!..
Hazreti Şît (A.S.), bilhassa, peygamber oluşundan beri tblis'in Mekke'ye sokulduğunu ve bir takım tahriklere başladığım sanıyordu. Bu fikri tamamen yanlıştı. Çabuk uyandı..
İblis her tarafa girebilirdi ama, Mekke'ye giremezdi.
Bunu Hazreti Âdem (A.S.) birçok defa açıklamıştı.. Sebebini de söylemişti:
«Evet ey Şît!.. İblis, yaratılışın ilk günlerinde buralarda cirit attı.. Hattâ başta Kabil olmak üzere birkaç kişiyi sapıttı. Fakat sonraları, ümmetimiz topluca has kul olunca, ümidini keşi-
Uzaklaşanlara gitti. Bilhassa Ye-
men'e.»
İblis gelmeyince, elbette Mü'minler bir şüpheye ka-

pılmayacaklardı.. Hazreti Şît (A.S.) dan elle tutulur delil istemeyeceklerdi.
Rahatladı Hazreti Şît o gün ve ertesi gün.
Fakat cuma yaklaşınca tekrar üzüldü.
Cebrail mütemadiyen geliyordu.. Hazreti Şît (A.S.) ona danışmak, bilhassa inandırıcı bir delile sahip olmak istiyordu. Her seferinde konuşamıyor, vaz geçiyordu.
Nihayet cuma sabahı tekrar cesaretine kavuştu.
Abdest alıp namaz kıldı.
Allanma yalvardı:
«Ey Allah'ım.. Verdiğin vazife başımın tacıdır.. Şerefidir. Emrettiğin zamana kadar yapacağım.. Yılmayacağım.. Ne var ki, peygamberliğimi ilân ettiğim zaman, acaba ümmetim ne diyecek?.. Bunu kolaylaştır. İmkânlar lütfet..»
Kabe'ye yöneldi. Yol boyunca büsbütün gerçeğe ulaştı.
Ne lüzum vardı elle tutulur, gözle görülür bir delile?.
Ümmeti esasen Hazreti Allah'ın varlık ve birliğine yürekten inanmışlardı.. Akıllanın kullanarak, onun ululuğunu idrak etmişlerdi.. Sapık değillerdi ki.
Böyle Mü'minler elbette kendisine şehadet edeceklerdi.
Kabe'ye ulaştığı zaman, beklenildiğini gördü.
Söz taşma çıkarak kısa konuştu: «Ey Ümmetim!.. Babam Hazreti Âdem (A.S.) sizi bana emanet etmiş, vasi yapmıştı.. Bunu sevinçle karşılamıştınız.. Ben sizden hoşnudum.. Siz de benden hoşnut musunuz?..»
«Evet, hoşnuduz..» sesleri yükseldi.
Hazreti Şît (A.S.) devam etti:
«Size bir müjde vereceğim.. Hanidir mahzundunuz,

Allahımızm sizi unuttuğunu sanıyordunuz.. Bir peygamber göndermesini diliyordunuz.. Belki buna lüzum yoktu. Çünkü siz toptan Allah yolundasınız. Ne var ki her gün çoğalmaktasınız.. Hazreti Âdem (A.S.) a nazil olan onbir sahifelik şeriat yeterli değildir.. Yeni, ek şeriatlara ihtiyacınız var.. Bunları tebliğ için bir peygamber gereklidir.. İşte Hazreti Allah bu elçisini jolîadı..»
«Kimdir ey Şît?..« diye sordular.
Hazreti Şît (A.S.) rahatlıkla cevap verdi:
«İkinci bir emre kadar peygamberiniz benim..»
Kısa bir sessizlik oldu..
Peşinden yer gök tekbir sesleriyle inledi.
Ortalık tekrar durulunca Hazreti Şît (A.S.) sordu:
«Bana biat ediyor musunuz?...»
Müsbet cevapta yarıştılar..
Hazreti Şît (A.S.) m gözleri doldu. .
Merak ediyordu.. Ümmeti ne düşünmüştü de topluca biat etmişlerdi?..
Sormadan edemedi: «Ey ümmetim!.. Bana inanmak için elinizde hiçbir elle tutulur delil yok.. Gözle de görülmüyor.. Gerçeğe sizi ulaştıran nedir?»
Yine kısa bir susuş oldu.
Birisi konuşup toplumun fikrini aksettirdi:
«Ey atamız, ey sevgili peygamberimiz!.. Sana şeha-detimizin sebebi pek basittir. Biz ve sen Allanın varlığına birliğine inanmaktayız.. Sapık değiliz..»
«Elbette.»
«O halde peygamberliğini müjdelediğin şu anda, seni Hazreti Allah işitmekte, görmektedir.. Allaha inandığın için yalan söyleyemezsin. Diyelim ki, bir vehme kapıldın. Hazreti Allah seni uyarırdı. Hele yalan söylemişsen bilhassa cezaya çarpıhrdın.. Bu hal İlerde de olabilir..»

Hazreti Şît (A.S.), akimi kullanarak bu türlü düşünen bir ümmete sahip olduğu için Hazreti Allah'a şükranlarım sundu.
Sonra tekrar ümmetine döndü:
«Sizin gibi bir ümmete peygamberlik yapmak benim en büyük şeref imdir... Sanıradır.. Sizlerle öğünüyorum.. Kimbilir Allahımm aziz huzurunda mertebeleriniz nice derecelerdedir? İnşaallah aynı hidayet diğer kardeşlerimize de müyesser olur.»
Merak, edenler vardı.. Öğrenmek istediler:
«Ey Peygamber atamız!.. Sevgili Allahımız yeni şeriatler emretti mi?.. Bilmek ve onlarla amel etmek arzusundayız.»
Hazreti Şît (A.S.) anlattı:
«Bilirsiniz Âdem babamıza şeriat kısım kısım gelmişti. Nihayet on sahifede tamamlanmıştı.. Bana da emredilenler var.. İlerde devam edeceği şüphesizdir.. Hepsini ezberledim.. Ayrıca yazdım. Siz de ezberleyin.»
Gelenleri, saydı ağır ağır Hazreti Şît (A.S.).. Ezberlemelerine fırsat verdi.
Artık yapılacak başka şey yoktu.
Halkm yüzü pırıl pırıldı..
Bazıları bağrışıyorlardı:
«Bunlar ne güzel şeriatlar!,. Sevgili Allahımız üzerimize titriyor.»
Hazreti Şît (A.S.) hepsini dinledi. Son sözlerini söyledi:
«Bütün arzusu has kul olmamızdır.. Has kul olacaklara ne mutlu!. Elbette Allahımıza kavuşuncaya kadar, yeryüzünde uğraşıp didineceğiz.. Çalışacağız.. Sonunda amelimizi yüklenip son evimize döneceğiz. Orada kimimiz sevinecek, kimimiz üzülecektir. Sebep de kendimiz olaca-

ğız.. Sevinmek için daima şeriate riayet edin.. Gururlanmayın. Sizi kıskanıp sataşacaklara, karşı gelmeyin.. Onları hallerinde bırakıp uzaklasın.»
Ey insan hakikat sen Eabbine (kavuşuncaya) kadar durmayıp didineceksin, nihayet ona ulaşacaksın. O vakit (amel) kitabı sağ eline verilen kimseye gelince,
Kolayca bir hesap iîe muhasebe edilecek o, ehline de sevinçli dönecektir. Ama kitabı arkasından verilen kimse, derhal helakini temenni edecek, o şiddetli ateşe (Cehenneme) girecek. Çünkü o, ehli içinde bir şımarıkdı. Çünkü o, hakikaten ve katiyyen (Rabbine) dönmeyeceğini sanmıştı.
(İnşikak: 6-14)
O çok esirgeyen (Allah'ın has) kullan, ki onlar yer (yüzün) de vekar ve tevazu iîe yürürler, kendilerine beyinsizler (hoşa gitmeyecek) lâflar attığı zaman «Selâm (etle) »de(yip geçer)ler.
Furkan: 63) *
Hazreti Şît (A.S.) a, peygamberlik görevi verildikten sonra bir yumuşaklık geldi. Esasen bir melekti ama, büsbütün melekleşti. Sekizyüz yaşını aştığı Milde, hâlâ yaratılmış insanların en güzeliydi. Hazreti Atiem (A.S.) a benzerliği tamdı.. Hurma ağacı gibi uzun ve düz boyu, sanki doğruluğunun şahidiydi.
Hazreti Şît (A.S.) a peygamberlikten dolayı asla gurur gelmemişti.. Aksine vakit vakit utanıyordu.
Çünkü kendisi vazifesini kolay yapacaktı, böyle bir ümmetle.. Halbuki başka yerlere, sapıtanlara gönderilecek peygamberler pek yorulacaklardı. 174
Ümitleniyordu.. \
Artık Kabe'yi onararak, geleceğin insanlarına hazır bulunduracağını sanıyordu.
Çünkü ümmeti eskiden söz vermişlerdi. Peygamber olacak kimse dilerse, Kabe için ona uyacaklardı.
Hazreti Şît (A.S.): «Acaba yeni bir bahane ileriye sürüp, tekrar direnirler mi?..» diye aklından geçiriyordu.
Bu bahane ne olabilirdi?..
Arıyor, bulamıyordu.
Artık, iş harici saatleri Kabe'de geçiriyordu. Hiç hac ve umre haclarını aksattığı olmuyordu.
Kabe'nin karşısına geçiyor, o yaşta saatlerce ayakta duruyor ve onarma, pekleştirme, işini nasıl yapacağını
düşünüyordu.
Kararı ve ilhamı kesindi.
Belki bunlarda Allah'ın rızasından alınmış payları
- vardı,
Kabe'nin duvarlarının eninde, boyunda, yüksekliğinde, en küçük bir değişiklik yapmayacaktı. Metrekaresi, milimetre şaşmayacaktı.
Bilhassa kazılacak temel derin olacaktı.. Onun ebediyete kadar cevap vermesi şarttı.
Babası Hazreti Âdem (A.S.) m kullandığı bütün' taşlan kullanacaktı.. Hele Cûdi Dağı'ndan, Araş Vadisindeki İrem bahçesinden, Suriye'deki dağlardan yıllarca emek çekilerek getirilmiş olanlar. Hele o henüz köpük, nur, beyazlığında bulunan Cennet taşı Hacerül Esved!.
Hazreti Şît (A.S.) ı Kabe önünde dalmış, düşünür görenler aralarında fısıldaşıyorlardı:
Asla akıllarına Kabe'nin inşa işini, verdikleri sözü, getirmiyorlardı.
«Peygamberimiz Şît galiba burada vahy alıyor.»

Hazreti Şît (A.S.), bir zaman tetkik ve incelemelerine devam etti.. Zihninde bütün hazırlıkları tamamladı.
Buna rağmen üzülüyordu, sevineceği yerde.
İstiyordu ki, artık Kabe'nin inşa işini kendisi ümmetine hatırlatmasın.. Onlar akıl etsinler ve: «Ey Peygamberimiz, vakittir.. Bize baş ol!. En önemli işi bitirelim..» desinlerdi.
En yakm, güvendiği, saydığı, sevdiği, oğlu Enuş bile eskiden can atarken şimdi bir tuhaftı.. Kabe sözü açılınca konuyu değiştiriyordu.
Kabe'de bulunduğu sıralarda, yakınından geçen bilhassa kadınlardan iç karartıcı, ümit kırıcı, şarkılar da işitiyordu.
Tesadüf müydü bunlar?..
Yoksa kasten mi söyleniyordu?..
Karar veremiyordu.
Meselâ daha dün birisi şöyle konuşmuştu:
Dile benden diliyeceğini,. Oğlumu ateşe atmaya, Sürülerimi zehirlemeye, Kızımın kanını emmeye hazırım. Zordur, acıdır ama, Dişimi sıkar, kalbimi Susturur yaparım.
Az mıdır fedakârlıklarım?.
Daha çoğunu dile.
Çöle çek beni,
Yatır kızgın taşların üzerine,
Bastır kavrulana kadar bedenim.
Asla şikâyet etmem.
Gık bile demem.

Fakat murad ettiğini biliyorum. Onu isteme benden.. Yapmaktansa,
Ellerimi, ayaklarımı doğrarım. Sırtımı sapanla sürer, Gözlerime mil çekerim.. Faydalanacak tarafımı, Bırakmam sana.
Hazreti Şît (AS.), bu elektriklenmiş havanın gerçek sebebini bulamayınca, ümmetini topladı Kabe önünde.
Cesur konuştu her zamanki gibi:
«Ey evlâtlarım!.. Vakit, saat, geldi artık.. Bana verdiğiniz sözü unutmadınız sanırım?..»
Cevap vermediler ama, iç çekişmeleri oldu.
Hepsi Hazreti Şît (A.S.) in neyi hatırlatmak istediğini biliyorlardı.. Fakat işlerine gelmiyordu her nedense.
Hazreti Şît (A.S.) yılmadı. Kendisi söyledi:
«Peygamber emir verirse Kabe'yi pekleştirecektiniz.»
Yine cevap alamadı. Başlar öne düşmüştü.
Sordu:
«Vaz mı geçtiniz ey ümmetim?.. Bir sebep varsa anlatın.. Konuşup iyiyi bulmak daima faydalıdır.»
İlk karşılığı bir yaşlı kadından aldı:
«Ey Şît!.. Unutmadık.. Hakikaten Kabe'yi pekleştirmek, ebediyete kadar cevap verecek hale koymak arzumuzdur..»
«O halde?...»
«Yeniden inşa için taşlarını indirip almak lâzım.. Bunu yapmaya gönlümüz el vermiyor.. Mahzun oluyoruz.»
Hazreti Şît (A.S) topluluğa döndü:

«öyle mi ey oğullarım?..» «Evet.»
«Bunun kolayı var.. Üzülecekler, gönüllerine söz ge-çiremeyecekler, çalışmasınlar.. Bana az yardımcı yeter. Meselâ on kişi. Kim var?..» Hiç kimse çıkmadı. Hazreti Şît (A.S.) oğlu Enuş'a döndü: «Sen ey Enuş?..»
Enuş utandı.. Başını büsbütün kaçırdı. Hazreti Şît (A.S.), üzüldü ama, bir taraftan da memnun oldu.. Topluluğu hakikaten has kullardı.. Bunların sapıtmasını bir İblis değil, binlerce iblis başaramazdı.
Fakat hareketleri doğru değildi.. Onları aydınlatmalıydı:
«Ey evlâtlarım..» dedi. «Yarın daha da çoğalacaksınız. Dağılacaksınız.. İbadetiniz için inşa edeceğiniz mescitleri ilk haliîe mi bırakacaksınız?.. Hiç tamir edilmeyecekler mi?.. Bu derece tutkunluk doğru değildir.. Mabetlerin harabeye dönmesine sebep olur.»
Bu sözleri de kâr etmeyince, son çareye baş vurdu: «O halde Kabe'yi yalnız başıma ben inşa edeceğim. Bir zaman için uğramayın.. Görüp mahzun olmasın..» Ret eden seslenişler yükseldi. Hazreti Şît (A.S.) anladı sebebi.. İzah etti: «Kabe'nin alanı, duvarlarının eni boyu, kalınlığı değişmeyecek.. Taşları aynı taşlar olacak.. Sadece temele oturtup harçlayacağım.. Üzerini örteceğim.» Birisi geriden bağırdı:
«Sana inanıyoruz. Yaparsın ama, olur ki yanılırsın.» «Kontrol edersiniz..» «Buna hangi yürek dayanır.» Hazreti Şît (A.S.) onları daha fazla zorlamadı. Ellerini semaya kaldırdı.. Allah'ını aradı:

«Ey güzel Allah'ım!. Beni de gördün, has kullarını da. Beni de dinledin, has kullarını da.. Hepimiz haklıyız.. Bize yardımcı ol!.. Mübarek Evi'nin inşa sebebini hal-ket!...»
Dinleyenler: «Âmin!..» diye bağrıştılar.
Hazreti Şît (A.S.) toplantıya son verdi.
Daha o gece, sabaha karşı ufuklar karıştı.. Önce kasırgalar saldırdı çölden. Kum doluydular.. Saatlerce inleye inleye estiler.
Hiçbir köy ve mahalleden tek bir canlı dışarıya çıkamadı.
Kasırgalar ancak güneş batarken çekilip gittiler.
Peşinden, sabaha kadar, tatlı bir yağmur başladı.. Arada hızlanıyordu..
Seller aktı durdu tepelerden.
Gün ışırken yağmur da dindi.
Herkes kendisini dışarıya attı..
Mallarını, hayvanlarını, kum dolan tarlalarını düşünen yoktu. Kabe'ye doğru koşuyorlardı.
Kabe'nin hali onları uyandırdı.
Duvarlar yıkılmıştı.. Taşları seller alıp sürüklemişlerdi, öylesine yıkanmışlardı ki, sanki yeni halkedilmiş-çesıne pırıl pırıldılar.
Hazreti Şît (A.S.) da gelmişti.
Allahına şükrediyordu için için.
Halk hemen etrafını sardılar.. Yalvardılar:
«Ey Peygamber atamız!.. Gece bile uyumayalım.. Bize rehber ol, Kabe'yi dilediğin gibi yapalım.. Bu haline dayanamıyacağız.»
Hazreti Şît (A.S.) esasen hazırlıklıydı, iş bölümü yaptı.
Hakikaten nöbetleşe nöbetleşe gece bile çalışıldı.
Hafta dolmadan, Kabe eski haliyle temele oturtul-

muş ve taşlan birbirlerine kenetlenmişti.. Harç öyle bir harçtı ki, yakında kayalaşacaktı.. Kabe'nin üzeri de ör-■ tülmüştü.
Ertesi gün cumaydı..
Namaz orada kılındı.
Köye dönülürken Hazreti Şît (A.S.) ı ilk tebrik eden ailesi Hazura oldu:
«Ey Şit!.. Sen Allah katında ne kadar seviliyorsun ki, o sana her muradını verdi!.. Dediğin, istediğin gibi, bütün muratların yeşerdiler.. Hepimiz altlarına sığındık, mesuduz.»
Hazreti Şît (A.S.) mahzun baktı Hazura'ya: «Bir muradım daha var.» dedi.
«Nedir?...»
«Güney sınırımızdan kuşkudayım..»
«Hep Kabil ve soyu meselesi mi?..»
«Az şey midir?..»
«Korkma ey Şît!.. Mademki nöbetçiler koydun, kimse girip ümmetimizden bazılarını sapıtmaya muvaffak olamazlar. Hele bizimkiler hiç ovaya inmezler.. Dağlarında kalırlar.»
«Unutma ki îblis oralarda kol geziyor.. Ve insan ka-rekteri ihtirasa meyyaldir.. Nitekim soyumdan olmayanlar içinde sapıtanlar çok..»
«Bana öyle bir ilham yok.»
«Yemyeşil bir yaprak düşün.. Kum tanesi kadar bir yerine kurt-düşmesi kâfidir.. Yarası çabuk büyür ve yaprak yenir.»
«Neler yapmak niyetindesin?..»
«Bana izin ver.. Oralara kadar gideceğim.,»
«Çok yaşlandın ey Şît!. Yollarda kalırsın.»
«Allah'ım yardım eder..»
«Önce başkasını gönder.. Onla* ft&lkı tekrar uyandı-
rırlar.. Durumu incelerler.. Sana iyi haberler getireceklerini biliyorum.»
«Demek kocadım ey Hazura?..»
«Öyle değil mi?:. Ben de kocadım.»
«Kimi göndereyim?..»
«Kimseye güvenmiyorsan, oğlun Enuş'un gitmesine razıyım.»
«Peki ey Hazura.. Enuş'u göndereceğim. Fakat mecbur kalırsam ilerde ben de yollara düşerim.»
«Olur ey Şît!.. Hattâ birlikte gideriz.»
«Doğru mu ey Hazura?..»
«Elbette.. Burada kolumdan tutan yok ki.. Sen ner-deysen ben de oraya yakışırım.»
Hazreti Şît (A.S.), o akşam oğlu Enuş'u çağırdı.
Uzun uzun konuşup yapacaklarım anlattı.
Enuş, tez canlıydı..
Bu yaz sıcağında esasen gündüz yola çıkılamazdı.
Hazırlığını yaptı ve yalnız basma Mekke'den hareket etti aynı gece. Bildiği kabilelere uğraya, uğraya, Kâ-benin onarılma müjdesini vere vere, Yemen sınırının istikametlerini tuttu.

IX

ERKEK HIRSIZLARI

Vakit geceydi.

Bir vadinin içi, yakılan büyük ateşlerle gündüze dönmüştü.

Esasen vadi, çöl tepeleri arasında alçak, yayvan bir geçitti. Kenarında çadırlar, evler vardı.

Hemen hemen bütün çadır ve evlerin önlerinde, o büyük ateşlerden ayrı, küçükleri parlıyor lardı.

Önlerindeki deriyi bile soyunmuş çıplak kadın ve erkekler, ateşlerin başında oynuyorlardı çalman çalgılara kendilerini uydurarak.. Sarhoştular.

Arsız naralar atıyor, açık saçık konuşuyorlardı.

Gökde kaynaşan yıldızlar, her tarafta iri iri parlarken, burada küçüldükçe küçülmüşlerdi utançlarından.

Kumara kapılmışlar pek çoktu.

Kâr ve zararları uğrunda dövüşüyor, vuruşuyorlardı.

Hiç kimse aldırış etmiyordu.

Sık sık, öldürülenler oluyordu.. Bunların leşlerini sırtlayıp o büyük ateşe götürüyor fırlatıyorlardı.

Peşinden yine kahkahalar Kavuruyorlardı.

Vadideki bu gece sefahati sabaha kadar sürdü.

Sızanlar, uykusu gelenler, çadırlarına, evlerine gitmeyi fazla yorucu buldular.. Oldukları yerde uzandılar.

Güneş doğduğu zaman, ateşiyle bu sapıklar sürüsünü yakmakta acele davrandı.

Fakat onlara hiçbir şey kâr etmedi.

Çünkü, esasen içlerinde ne varsa kavrulmuştu, insan değildiler.

Yeryüzünün bütün mahlukları uyandıkça tiksiniyorlardı gördüklerinden.. Bunlardan kurtulmak için çareler araştırıyorlardı.

Tek sevinen İblis'le ordusu şeytanlardı.

Aralarında dolaşıyorlar, her gece, her saatte olduğu gibi, zaferlerini alkışlıyorlardı.

Kimdi bu kadınlı, erkekli, kızlı, oğlanü sapıklar sürüsü?.. Yoksa o vadi başka bir dünyada mıydı?..

Hayır.

Vadi Yemen'deydi.

Ve bu Allahsız sapıklar Kabil'in soyunun bir kısmıydı.

Yemen'in neresine gidilirse gidilsin, bu sefahatin benzeriyle, belki de fazlasıyla, karşılaşılırdı.

Yalnız Yemen'de mi vardı bu yüz kızartıcı hayat?.

Hayır.

Oradan başlamıştı ve bir yangın gibi, Basra körfezini de aşarak İran (Acemistan) a sıçramıştı.. Arap Yarım Adası'nın Basra Körfezi kıyı kısmı da öyleydi.. Afrika'nın kapısı çalmıyordu.

Hazreti Şît (A.S.) m vaüifelendirildiği Arabistan Yarım Adası, Basra körfezi, Yemen, Kızıl Deniz yakınlarındaki dağlara kadar, ancak Allahlarından korkan, O'na inanan Âdem soyuyla doluydu. Bunlar binlerle sayılıyorlardı.. Çölü, nehirleri, vadileri doldurmuş, şenlendirmlş-lerdi.

Kuzeyde Kabil soyu yoktu ama onların da ne halde olduğu bilinmiyordu.

Hazreti Şît (A.S.) in gidip aydınlatmak istediği sınır işte bu sınırdı.. Kızıldeniz-Yemen-Basra Körfezi istikâmetinde üç cepheliydi.
Böylece Arap Yarımadası her tarafından, alevlerle kuşatılmış, bir bahçeye benziyordu.
Kabil soyu ne çabuk üremiş ve azıtmıştı böyle!..
Görünüşte çabuk sayılırdı.
Halbuki sekizyüz sene az bir zaman değildi.
Hazreti Şît (A.S.) şimdi sekizyüz yaşım aştığına göre, Kabil'in Habil'i öldürüp kaçması üzerinden bu kadar yıl geçmişti.
İblis, Kabil'i Yemen'e karısıyla beraber götürmüş, önce Andül Cenne'de yaşatmış, sonra Aden'i tanıtmıştı.
Kabil, İbl'is'e teslim olmuş bir halde kalmıştı Yemen'-de.. Birkaç kere Hicaz'a girmiş, kadın çalmıştı.. Maksadı soyunun çabuk üremesiydi.
Doğan evlâtlarını, kadınlı erkekli, kendi ahlâkında yetiştirmişti.
İlk çocukları şunlardı: İkiz doğan Hamili ile Aden.
Hanuh'un üç erkek bir kızı oldu.. Mahvil, İrd, Ebu Şii ile MevİIis.
Ebu Şii, kardeşi Mevlis ile evlendi. Lamek adındaki oğlu doğdu. Diğer taraftan başka kardeşler de evlenmiş ve bol evlât kazanmışlardı.
Lâmek bunlardan Ada ve Sala *ile* evlendi.
Âda, Tülin adlı bir oğul doğurdu.
Tülin mai hırslısıydı.. Yeryüzünde çadırına ilk defa mal ve servet toplayan, hayırda harcamayan, çalıştırma* yan Tülin'di.
Lâmek'in doğan ikinci oğlu Tubis'di.. Bu da ilk önce, 184
İblis'in kaval çalmasına uyarak cenk ve lavta çalmasını bulmuştu.
Lâmek'in üçüncü oğlunun adı Tubelkin'di.. Yeryüzünde kurşun ve demiri bulup işlemişti.
Bu her üç oğlu ve onların oğullan zalimdiler, cebbardılar, Firavun yaratıkşmdaydılar. İri yarıydılar.. O kadar da çirkindiler.
Yine Kabil soyundan kumar âleti kullanan, çalgıyı sefahat için çalıştıranların başı, Tubal vardı. Seneler ilerledikçe ney, davul, tanbur, ud, rebab kullanmıştı.
Daha sekizyüz sene önce başlayan -bu sefahat ve dalâlet, söneceğine, parlamıştı.. Çünkü her doğan çocuk, kendisini bunların içinde buluyor, normaldir sanıyordu.
İblis, Kabil'in artık yeterli bir soyu olduğunu görünce, Yemen hayatının ilk yüz yılında, bu soyu büsbütün Allah'dan koparmak istedi.. Onlara Allahsızlığı aşılamadı.. Çünkü Allahsızlar, belki bir gün gelir, Allah'ı ararlardı.
îbis, Kabil'e ve soyuna başka bir şeyi Allah diye kabul ettirecekti.. Böyleleri artık pek düzelmezlerdi.
Pek uğraşmadı.
Bir gün Kabil sahrada dolaşırken, zeytinlik tutuşmuştu. Kabil yangına hayretle ve ürkerek bakıyordu.
Çünkü, Habil ile beraber Allah'a kurban takdim ettikleri günü hatırlamıştı.. Uzattığı başak yanmıştı.
İblis tam vaktini buldu, Kabil'in kalbine girip onu fitledi:
«Ey Kabil, senin kurbanın niçin yandı biliyor musun?.. Çünkü Habil gizli gizli ateşe tapardı.. Ona hizmet ederdi. Ateş de arzusunu yerine getirip senin kurbanım yaktı.. Görünmeyen, bilinmeyen, Âdem babanın Allahın-dan sana ne!.. En kestirme ve faydalı yol, senin de ateşe tapmanda".. Ateş kadar kudretli ne vardı?.. Yerde ve

göklerde parlayan her şey ateştir.. Onlara ibadet edilmelidir.. Hiç durma bir tapınak yap.. Ateşle doldur ve asla sönmesin.. Soyun ateşi Allah bilsin.»
Kabil, bunu da yapmıştı.
Yediyüz seneden beri, soyunun hüküm sürdüğü her yerde, Hattâ Basra körfezi doğusunda ateşperestler doluydu.
Hazreti Âdem (A.Ş.) ve ondan sonra Şît (A.S.) soyları nasıl bir has kul halinde yaşıyorlarsa, Kabil soyu da insanlığın ilk cahiliyet devrini yaşıyorlardı.
O kadar ki, avret mahallerini örten küçük deri parçalarını bile çok görerek fırlatıp atmışlardı.
«Yeryüzünde yaşayan hangi canlıda böyle bir ekleme var?.. Onlara maskara mı olacağız?.. Eğer örtünmemiz gerekiyorsa bunu Ateş tanrımız bize verirdi..» diyorlardı.
Bu derece iffetlerini kaybetmişlerdi İhlis'in tahrikleriyle.. İblis o türlü konuşulduğunu duydukça keyifleniyordu.
Kendi kendine de söylenip zavallı kurbanlarıyla alay ediyordu için için:
«Ey insanlar!.. Ne güçlü yaratıldığınızı bir bilseniz!. Allah size bağışlamadık şey bırakmadı.. Fakat bunları kullanıp benden korunmayı bilmediniz.. İçki içtiniz.. Bunu içen iflah olur mu?.. Onda akıl mı kalır?.. Sağlık mı durur?.. Şehvete koşanlardan kaybolmamış kim var?.. Dünya mal ve nimetlerine ihtiras, tenbellik. nefse uyma. Bunlar ve benzerleri yetti size.. Değil ateşi, çöpü göster-sem ona taparsınız.. Hattâ bazılarınız yer yer taştan, odundan insanlar yapmaya ve tapmaya başladınız. Akıttığınız kanlar kurumuyor. Üçbin sene öneeki Zehirli ateşten yaratılmış cinleri geçtiniz.. Yakında helak edileceğiniz muhakkaktır.. Yine zafer bende kalaeak..»
Kahkahalar savurup devam ediyordu alayına:

«Halbuki şöyle bir çevrenize bakmanız yeter.. Hangi canimin avret mahalli açıktır?.. Dört ayakları üzerinde-dirler ve kuyrukludurlar., örtünüyor, gizlenebiliyorlar.. Fakat sen ayaktasın.. Kuyruğun da yok örtü vazifesi görecek.. Ayrıca derin tüysüzdür. Sana hiçbir canlıda olmayan âr, haya, utanma hisleri verilmiştir. Bunların zorlamasıyla avret mahallini örtmüştün.. Fakat o hislerini senden aldım.»
İblis kendi kendine, için için böyle konuşuyordu ama, şeytanlarını o sapıklar sürüsünün kalbine, aklına sokup başka türlü söyletiyordu.. Onları, rasladıklan canlılara işkenceye, kepaze olmaya, teşvik ediyordu:
«Şunlarm kuyrukları neye yarar?.. Kesin hepsini..»
Kabil soyunun sapıkları, kadın-erkek, bilhassa sarhoş anlarında yakaladıkları kedi, köpek, maymun, koyun ve sığırların kuyruklarını kesiyorlardı..
Sonra gülüşüyorlardı:
«Tamam!.. Şimdi bize benzediler.»
Bazıları daha ileriye giderek, onları iki ayaklan üzerinde durmaya alıştırıyorlardı..
İşte Hazreti Şît (A.S.) m çekindiği bundandı. İnsan biçimindeki, hayvandan geri mahluklardı.
Ülç tarafta, dağlardan ötede, denizlere kadar uzanan sahralarda, yeryüzü kan ağlıyordu.
Dağlardaki Şît soyu, başlarında bulunan iyi idarecilerin uyarış ve kontrolüyle, Kabil soyundan ilişkisiz, hattâ habersiz yaşıyorlardı.
Sınırdaki dağlarda, çepe çevre yerleşmiş kasaba, köy, kabile halkı, içlerinden akılları kendilerine bir nevi hükümdar yapmışlardı.. Bunların vesayeti altına girmişlerdi. Dünya işlerini öyle yürütüyorlar, bir taraftan da Hazreti Âdem (A.S.) m şeriatiyle Allahlanna kulluk ediyorlardı.

Şimdi de Hazreti Şît (A.S.) 'in şeriatını bekleşiyor-lardı.
Bu hükümdarların en iyilerinden birisi de Yerd'di.
Yerd, Meheail, Rinan yoluyla Enuş'un torunu Oluyordu.
Bulunduğu dağ bölgesinden, sapıkların sahrası sisler içinde görünürdü ve o sislerin gerisinde Kabil soyunun en beterleri yaşamaktaydı. Yerd'in hükmü altında yaşayanlardan bir kısmı Şît soyundan değildiler.. Yüzyıllar boyunca sapıtır ve çöle kaçar dururlardı.
Şît (A.S.), Enuş'a seyahat emri verince, Enuş, torunu Yerd'in ülkesinden işe başlamayı uygun buldu.. Sonra Yarımada'nın üç yanını dolaşıp dönecekti.
*
**
Yerd'in ülkesinde bir gün yine sabah başlamıştı.
Aynı sabahta Kabil soyunun gece sefahati bitmiş, ateşlerinin çevresinde sızmışlardı.
Bir adam, uzandığı kaya altında doğruldu.
Gözlerini uğuşturdu.
Gerisine döndü. Tepeler arasında köyü görünüyordu.
İlerisine, güneye baktı. Uçsuz bucaksız bir çöl uzanıyordu.. Her taraf sisle tüllenmişti.. Yayvan kum tepeleri zor seçiliyordu.
Adam derin bir «Ahh!..» çekti.. Ayağa kalktı. Söylendi:
«Gideceğim.. Sanmam ki şu sislerin gerisinde anlatılan Kabil soyu bulunsun.. Olsa görürdüm.. Kimbilir ne kadar uzaktadır onlar? Dağlarda pek çoğaldık.. Hükümdarımız Yerd bize işleyecek toprak bulamıyor.. Sahraya inersem niçin şeriate karşı gelmiş olayım?.. Nihayet ara-

dığım bir tarladır.. Sahranın her yanı kum değildir ya?.. Eğer Kabil soyu önüme çıkarsa geriye kaçarım.»
Adam kararlıydı. Aklma koyduğunu yaptı.
önce mağaraya girdi.. Küçük bir koyun sürüsünü ve üç sığırı çıkardı., önüne katıp dağdan aşağıya inmeye başladı. "
Bir saat sonra sahranın eteklerindeydi.
Dağdaki yerine iki adam koşarak geldiler ve seslendiler etraflarına:
«Ey Bonara!.. Ey Bonara!..»
Cevap alamadılar.
Birisi sahraya baktı.. Hemen etekleri gösterdi:
«İşte orada.. Gidiyor..»
«Biz de yetişelim ey Servan!..»
«Hayır.. Bonara söz vermişti.. Eğer sahra sahipsizse, işlenecek toprak bolsa, geriye dönmeyecekti..»
«Yâni Kabil soyu yakınlarda değilse?..»
«Evet ey Servan. Birkaç gün bekleyelim, gelmezse biz de kaçarız.»
Servan gönülsüz cevap verdi:
«Peki.. Peki, ey Hisrevel»
Geriye, köye döndüler.
Sahraya inen, yeni bir yurt arayan, Bonara ilk saatten sonra, iki saat daha. yürüdü. Sık sık başmı çevirip dağlara bakıyordu. Dağlar artık gölgeden ibarettiler.
Fakat önünde de umduğunu bulamıyordu.
Hep kum veya seyrek kum tepeleri,
Toprak yoktu.. Su yoktu. Bir avuç olsun yeşillik yoktu.
Artık tepesinde bol bol güneş kaynıyordu.. Sığınacak bir bölge bulamıyordu.
Bonara, birkaç kere geriye dönmeyi düşündü. Kaçtı-

ğımn duyulduğu aklına gelince pek cesaret edemedi. Tekrar yürüdü.
Bonara, dağlı soyunun bütün erkekleri gibi, pek güzeldi.
Yolculuğunun dördüncü saatinde yine elleri boş kalınca, ne olursa olsun dönüşe hazırlandı.. O anda da uzakta bir yeşillik gördü.. Ağaçlar vardı.. Hattâ akan bir dere.
Koşmaya başladı.
Koştukça hedefi kaçtı ondan, daha da büyüdü.
Halbuki başım sola çevirse, hemen yakınında ulaşmak istediğinin benzerini görecekti.
Orada, bir vadi başlangıcında köy vardı.. Ağaçlar kuyu, öndeydiler.. Köyün gerisinde, tümsek üzerinde, ateş yanıyordu.
Kuyu başında su çekmeye hazırlanan, çırılçıplak İRİ kadından birisi, diğerine, koşan Bonara'yi gösterdi:
«Ey Dinna, şuraya bak!.»
«Ne var?.. Evet, kimdir o?.. Ne güzel erkek öyle!..»
«Beline atalarımızın eskiden yaptıkları gibi, deri kuşanmış.»
«Demek anlatılanlar doğruymuş.. Masal değilmiş. Şu uzaklardaki dağlar gerisinde hakikaten güzel erkekler varmış.. Bu onlardan birisi olacak.. Yolunu şaşırıp çöle düşmüş.. Yabancı olduğu nasıl belli.. Serapların peşinden gidiyor. Diğer köyler bunlardan pek çoklarını elde ettiler. Bizim köy ilk nasibine kavuştu henüz.
«Şimdi anladım erkeklerimizin ve dağlı kadınlarının korkularını.. Onlarda erkekler, bizde kadınlar güzel.. Eğer dağlılarla çöldekiler tanışırlarsa, kıyamet kopacak.. Çirkinler ortada kalacaklar.»
Sustular..
Dinna neden sonra sordu:

«Onu kaybedinceye kadar seyretmekle mi yetineceğiz?..»
«Hayır.. Seslenelim diyorum., Bizim gibi güzel kadınları görürse kimbilir nasıl şaşıracak!.. Alır evimize kapatırız.»
«Hırsızlık!..»
«Her türlüsü yapılmıyor mu?.. Bir de erkek hırsızlığı başlasın.. Nasıl olsa köyümüzde biz kadınlar hâki-. miz.. Erkekleri köle gibi kullanıyoruz.»
Kadınlar kuyu başından açıldılar.. Bonara'mn peşinden gittiler.. Koşmalarına, seslenmelerine lüzum kalmadı. Çünkü Bonara düşüp bayılmıştı.
Yan yorgun, yarı baygın, sırtladılar.. Evlerine getirip yatırdılar.
Baş ucuna su koymuşlar, yiyeceğin ve içkinin her türlüsünü sıralamışlardı.
îkisi birden hafiften bir şarkı tutturmuşlardı çalgılarını çalarlarken:
Burası dağ başı değil,, Ne uçurum göreceksin, Ne yoracak yokuş,. Aç gözlerini,
Doğduğun günde başlayan Kâbusun bitsin.
Sen ilk damlasın Kayalardan dökülen.. Lâkin sel kudretindesin. Büytidün, genişledin. Derinliğinde Boğulmaya razıyız.

Biliyoruz,
Peşinden başka damlalar
*Dökülecekler sahraya.. **
Belki ateş tanrımız sönecek.
Ne çıkar,
İçimiz yangın yerine dönmedi mi?
Bonara, bir zaman sonra uyanıp gözlerini açtı.
«Su.. Su..» diye inledi.
Dinna ile arkadaşı su uzatmakta yarıştılar.
Bonara su içtikten sonra tekrar daldı.
Fakat olan olmuştu.. îki kadın Bonara'yı birbirlerinden kıskanmışlardı.
Dinna çok düşünmedi. Atik davrandı.. Ansadaşmın üzerine çullandı, booğazını sıka sıka öldürdü.. Sırtlandı, götürüp, köyün tapınağmdaki ateşe attı
Hiç kimse ilgilenmedi.
Birkaçı sormaya kalkışınca, Dinna şu kısa cevabı verdi:
«Kumarda her şeyini kaybetti.. Sonunda kendisini ortaya koydu.. Yine kazanamadı, Ben de en iyi şeyi yaptım.. Ateş tanrımıza kurban ettim.»
Soranlar el çıptılar, Dinna'nm zaferini alkışladılar ama onu kıskandıkları belliydi.
Dinna, koşarak eve döndü.
Fazla gecikmediğine sevinmişti.. Çünkü Bonara uyanmış oturmuştu.. Yemek yiyordu.
Bonara, Dinna odaya girince, ağzına götürmekte olduğu lokmasını düşürdü.
Dinna gülümsedi, yumuşak konuştu:
«Korkma ey erkeğim!.. Artık hayallerinden ileri yaşanacak bir hayat içine düştün.»
Bonara yutkundu:
192
«Demek öldüm ben.. Ah, kaçmamın cezası ne olacak?.. Ben, Kabil oğullarına katılmak için kaçmamıştım.. Toprak anyordum.. Kabil soyuna raslarsam geri dönecektim.»
Dinna anlamadı:
«Sen neler söylüyorsun?..»
«Bana hayalettiğimden ileri bir hayat yaşavaeağımı müjdelemedin mi?.. Demek cennetteyim.. Doğduğumdan beri hiç günâh işlememiştim.. Ancak, son kaçışım...»
Dinna, anlayacağını anlamıştı.. Güldü:
«Adın nedir senin?..»
«Bonara.. Bilmen gerekirdi.»
«Ey Bonara!.. Sen cennette değilsin.. Yeryüzünde-sin hâlâ.»
Bonara inanmadı:
«Böyle tatlı su, yiyecekler ve..»
«Evet?..»
«Senin gibi güzel başka nerede olur?..»
«Kabil soyunun ülkeleri işte böyledir.»
Bonara ayağa fırladı: «Ben gideceğim..» dedi.
Dinna yolunu kesti: «Dilersen yine gidersin.. Fakat seraplar peşinde koşup içinde kaybolduğun çölü düşün.. Dönersen işte o zaman ölürsün.»
«Öleyim.. Kabil soyu ülkesi cehenneminden iyidir bu akibet. Allah'ım ne yaptığımı görüyor.»
«Hangi Allah'ın?.. Nerede?..»
«Her yerdedir O.»
«Görünmeli -değil midir?..»
«Eserleri var..»
«Seni aldatmışlar ey Bonara!.. Benim Allahım işte meydanda, Ateştir o. Güneşten, yıldırımlardan, şimşeklerden, odundan, hattâ sürtülen iki taş arasından fışkırır.

Ondan başka bize mükafat ve ceza veren görebiliyor **musun?..** Ateşe sığın.. Sev ve kork.»
Bonara dehşet içinde kalmıştı.. Durmadan: «Sus!. Sus!.» diyordu. «Cezalanacaksın.. Senin gibi bir güzele yazık olacak.»
Dinna Bonara'yi iyice şaşırttı:
«Doğduğum günden beri ateşe taparım ve onun emirlerini yaparım.. Ceza değil sevildim daima.»
«Kabil soyunun neler yaptıklarından haberliyim.»
«Neler?..»
«Çıplaksınız.. Aile hayatınız yok.. Kumar.. İçki.. Sefahat.. Tenbellik.. Cinayet.. Ve hele Allah'ı inkâr. Sonunuz acı olacak sizin.»
Dinna, Bonara'mn omuzlarından tutup bastırdı.. Tekrar yerine oturttu.
«Anlaşıldı, seninle uyuşamayacağız ey Bonara!.. He-, le bir az daha karnını doyur ve dinlen de, sana dağların kese yolunu göstereyim.. Yurduna dön.»
Bir kızarmış but uzattı Bonara'ya.
Bonara budu görünce, saçlarını yolacak gibi oldu.. Bağırdı:
«Eyvah, mahvoldum!. Sürümü kaybettim.»
«Seni çölde bulduğum zaman yanında yoktu.»
«Evet evet.. Öylesine kendimden geçmiştim ki çöle açılırken, onu dağ eteğinde unuttum.»
«Üzülme ey Bonara.. Burada koyun ,sığır sayıyla değildir. Dilediğin kadar veririm.»
Bonara rahatladı.. Budu yemeye başladır
Dinna, doldurduğu tası uzattı:
«Meyva suyu dilemez misin?..»
Bonara, şüphelenmedi.. Tası dikti.
.Çok geçmeden değişti.
Son çırpınışlarına başladı:
«^Allah'ımı daha fazla kızdıramam.»
«Bunu konuşmuştuk.»
«Peygamberim Hazreti Şît (A.S.) duyarsa pek üzülür.»
«(Kimdir bu?..»
«Allah'ımın emirlerini bize tebliğ eden.. Daha önce de Hazreti Âdem (A.S.) vardı..»
«O ne oldu?..»
«Öldü..»
«Sen ve bütün dağlar ötesindekiler aldatılmışsınız.. Aldatılmayanlannız, esasen yüzyıllardanberi bize kaçıyorlar. Hiç öyle birisini Allah öldürür mü?.»
Bonara: «Başım dönüyor, gözlerim perdeleniyor, içimde bir yangın başladı..» dedi.
Dinna bir tas daha vsattı:
«Hele bunu da iç..» teklifinde bulundu: «Hakikate kavuşursun..»
Bonara razı olmadı:
«Gitmeliyim.. Ben günâh işledim.. Bari arkadaşlarım işlemesinler.»
«Daha gelecekler var mıydı?..»
«Ben dönmezsem, toprak buldum sanıp peşimden yetişeceklerdi.»
,
«Aradığın toprağı bulmadın mı?..»
«Böylesi değil o.»
«•Demek bir karış toprağın bile yokmuş..»
«Hükümdarım Yerd arıyor ama, hızla çoğahyoruz. Gidecek ülke de bulamıyoruz.. Her tarafımızı Kabil'in soyu kuşatmış.. İçlerine düşüyoruz..» «Senin gibi..» «Evet.» «Ben sana bir şey söyleyeyim mi ey Bonara?.. Niçin

hürriyetinizi kaptırdınız bir adama?.. Köle oldunuz?.. Bizde herkes kendisinin hükümdarıdır.. Ancak erkeklerimizi köle diye kullanırız.»
«Erkeklerinizi mi?.. Niçin?.. Nasıl olur bu?..»
«Çünkü onlar pek çirkindirler..»
«Bizim kadınlar gibi?..»
«Biliyorum.. İşittim.. Halbuki adalet böylesi midir?.. Güzele güzel, çirkine çirkin yaraşır.»
«Fakat bizim kadınlarımızın içleri güzeldir.»
«Hep görünmez şeylere kapılmışsınız siz. Bir faydası
var mı?..»
Bonara ayılacağma iradesi dışına çıkıyordu.
Dinna bunu bekliyordu esasen.
Gözlerine ısrarla, bulanık bulanık bakan. Bonara'ya tekrar şarap tasını uzattı.
Bonara şartlı kabul etti:
«Benimle dağa gelirsen...»
Dinna yanda söz verdi:
«Elbette gelirim..))
«Adın nedir?..»
«Dinna..»
«Kocan ne olacak?..»
«O da sorulur mu?,, Çirkin erkeklerin hepsi koçanıdır.»
«Evinde vardır birisi.»
«Var.. Merak etme, gönlünü rahat tut. Hele hiç korkma!. Götürür ateşe atarım.»
Bonara tası aldı.. Son direnmeyi yaptı:
«Benim Allah'ıma döneceksin ey Dinna!..»
«Şüphemi var?.. Ne istersen yaparım.»
«Artık örtüneceksin.. Bu son.. Kumar, içki yok.. Hele
zina.»
«Bıkmıştım.»

«İlk önce birlikte Kabe'ye gideriz.. Tövbe ederiz.» «Sende mi ey Bonora?.. Ne yaptın ki ?..»
«Onu sen bilmezsin.»
«Peki.»
Bonora tası aldı.. Yudumlamadan içti.
Tasın dibinden gözlerini ayıramadı.. Orada vicdanından çıkıp gözlerinden taşan son iman nurunun aydınlığı titreşiyordu.
Nurlar çabuk mertebelerine çekildiler.
Tas zifiri karanlık kesildi.
Ve Bonara bu karanlıkta kayboldu.. Nursuz, sapık hayatı başladı.
Bir kahkaha duydu en son olarak 3onara.
Tüyleri ürperdi bu baykuş çığlığına benzeyen kahkahadan.
Dinna'ya gözlerini çevirdi.. Onun güldüğünü sandı.
Baykuş çığlığı acılığında zehir kusan halbuki İblis'di. Yeni bir zaferini alkışlıyordu.
Aradan üç gün geçmişti.
Bir sabah Dinna erkenden uyandı.
Bonara'mn üzerine kapıyı sürmeleyerek dışarıya yıktı.
Köyde dolaştı.
Gözüne kestirdiği kadınlara fısıldadı;
«Acele evime gelin..»
Bunlar onun arkadaşlarıydılar. Dediğini yaptılar.
Dinna'nın evine giden, kapıda kalıyordu.

Yirmi kadar olmuşlardı.
Nihayet Dinna geldi.. Önce hepsini avluda gölgeye oturttu. Saklamadı, Bonara olayını anlattı.

Sonunda düşündüklerini söyledi:
«Dağın eteğine keseden gidelim.. İnecek erkekleri karşılayalım.. Yetmez mi bu çirkin erkeklerle sürdüğümüz hayat?.. Diğer köy kadınları gibi mes'ut olalım..»
Bazıları inanmışlardı.. Bazıları şüphedeydiler. Bir kısmı da «Bekleyeceğimiz erkekler böyle güzel olmazlar ki.» dediler.
Dinna hatırlattı:
«Hepsinin güzel olduğunu duymadık mı?.. Dağdaki kadınlar da Kabil soyunu bahane ettiler.. Erkeklerini çöle indirmediler... Haydi gelin.. Size dağlı ilk erkeği göstereyim..»
Dinna kapıyı açtı.
Kadınlar, Yerde sırt üstü yatan Bonara'yı görünce hayranlık çığlıkları attılar..
Dağ eteğine gitmeyi kabul etmeleri an meselesi oldu.
Hep birlikte yola çıktılar.
Akşama doğru hedeflerine vardılar.
Dinna, Bonora'nm dağdan inince unuttuğu sürüyü gösterdi.. «Tam yerine gelmişiz.. Burada pusuya yatalım..» dedi. «Sanırım dağdan kaçacaklar sabahleyin yola çıkarlar.»
«Belki de çıkmışlardır.» «Hayır.. Sürüyü görürlerdi.» «Günlerce beklememiz de mümkündür.» «Sanmıyorum.. Bonâra geleli üç gün oldu.» Doğruydu Dinna'nm hesabı..
Dağdaki köyde, Bona-ra'nm arkadaşları, üç gün beklemişler, dönmediğini görünce, toprak bulduğuna hükmederek, gece yansından sonra çöle inmeye karar vermişlerdi.
Ertesi sabah, daha gün ışımadan birer ikişer köyden çıktılar.. Her ayrılan, bir başkasına tenbih ediyordu: «Dönmezsek, oyalanmayın, peşimizden gelin.»

Dinna ile arkadaşları, sabahleyin gözlerini açmışlardı ki, içlerinden birisi, çığlığı bastı:
«Geliyorlar!...»
«Neredeler?...»
«İşte.. İşte.. Sarı kayayı dolanıyorlar.»
Saydılar dağdan inenleri.. Otuza yakındılar.
Bazılarının içine korku düştü:
«Biz hırsızlar, sözde erkek çalmaya çıktık.. Ya onlar bizi çalar, dağa götürürlerse?...»
Dinna teminat verdi:
«Onlar toprak peşindeler.. Siz konuşmayı bana bırakın. Hattâ, sanki onları görmemiş gibi şarkı söyleyin.»
Kadınlar öyle yaptılar.. Dağdan inenleri ürkütmeyecek konuda bir şarkı söylemeye başladılar:
Acımamak mümkün mü
Topraksız kalıp
Omuz omuza yaşıyanlara?.
Nedendir doğulan yere Bu sevgi. Bu bağlanış?.
Yeryüzü pek geniş..
Gezindikçe
Ferahlar insan yüreği.
Şarkıyı dağdan inenler çabuk duydular.
Hazla dinlediler.
Birisi dayanamadı: «Bizi anlatıyorlar..» dedi.
Başkası söyleyenleri gördü:
«Kim bu kadınlar?..» diye sordu.
Kadınlarla erkekler, karşılıklı koşuşup, durdular.

Hepsi bir hoş olmuşlardı.. Birbirlerinin güzelliklerini süzüyorlardı.. Kadınlar arsızdı ama, erkekler utanmışlar, yüzleri kızarmıştı.
Dinna atik davrandı.. îleriye çıktı:
«Bizi beklettiniz..» dedi.
Sordular:
«Geleceğimizden haberli miydiniz?..»
«Elbette. Bonara söyledi..»
«Demek toprak buldu?...»
«Hesabı sorulur mu?.. İşte şu sürü Bonara'nm değil mi?.»
Erkekler baktılar:
«Evet onun..» dediler.. «Hani kendisi nerede?.. Niçin sürüsünü almamış?..»
Dinna buna dâ, bir kulp taktı:
«Hayvanın sayısı bilinmez bizde.. Bonara gelecekti ama, pek yorgun.. Çünkü bilmediğinden yolu uzatmış.»
«Çok mu gideceğiz?..»
«Hayır.. Öğleye varmaz ulaşırız.. Şu sislerin arkasındadır yurdumuz..»
Bazıları düşündüler.
Birisi şüphesini söyledi:
«Kabil soyundan olmayasanız?..»
Dinna, ürkmüş göründü.. Ret etti:
«Allah korusun!.. Kabil soyu günlerce uzaktadır bizlerden.»
«Demek, siz Hazreti Âdem (A.S.) m ve şimdi de..» Dinna tamamladı:
«Hazreti Şît (A.S.) m şeriatıyla amel ediyoruz.. Kabe'ye erkeklerimiz gelirlerdi.»
«Şimdi nerdeler?..»
Dinna, onlann son mukavemetini kıran bir yalan uydurdu:

«Kabil soyu köyümüzü bastı.. Erkeklerimizi kaçırdılar. Şimdi hepimiz duluz.. Çocuklarımız babasızdır..»
Şunları da ilâve etti:
«Artık Kabil soyu gelmezler.. Çünkü Tcomşu kabileler birleşip hepsini sürdüler..»
Erkekler büsbütün inandılar. Esasen onlar yalan nedir bilmedikleri için, karşüarmdakileri de öyle sanıyorlardı.
Yürüdüler, kadınların rehberliğinde.
Tüllenen çölün sırrında, ihtirasları uğruna, cehennemlerine düştüler böylece.
Ertesi gün onları başkaları izledi.
Diğerleri gibi, bu bölgede de her gidenin dönmediğini gören dağlılar, peşlerinden koştular..
Toprağa hücum sevdası altında yapılan bu göç, bir hafta sürdü.
Kabil soyunun kadınları, grup grup geliyor, bek-leşiyorlardı.. Gelenleri kaçırıyoriardı.
Kısa bir direnişten sonra, önce gelenlere beznetiyor-lardı. Çok direnen olursa hapsediyorlardı.
Erkeklerinin hepsini ateşe atmış yakmışlardı.
Dinna'nm köyündeki değişiklik, yakındaki diğer köyler tarafından duyuldu.. Onlar da dağ eteklerine koşup, inenlere, göçmenlere, karşıcı çıktılar..
Kısa zamanda Yemen sınırı boydan boya, o hale düştü.
Hükümdar Yerd şaşırmıştı. Ardı arkası kesilmeyen kütle halindeki göçler, eski kaçışlara benzemiyordu.
Halkı topluyor, öğüt veriyordu ama, kâr etmiyordu.
Yangın, Yemen doğusu boyunca Basra Körfezi yakınlarında da ortalığı tutuşturdu.
Hele Yerd'in hükmü altında olmayan dağlı kabileler
perişandı.
Bilhassa kadınlar, yalvarıp yakanyor, erkeklerinin

çöle inmemelerini istiyorlardı.. Gece gündüz nöbet tutuyorlardı. Fakat gitmeyi aklına koymuş olanlar, ne yapıp yapıp kaçmak imkânına kavuşuyorlardı.
Bütün bu acı olaylar ceryan ederken, Hazreti Şît (A.S.) m sınırı teftiş için gönderdiği oğlu Enuş yoldaydı.. Yaklaşıyordu Hükümdar Yerd'in yurduna.
Nihayet bir akşam üstü ulaştı hedefine.
Hükümdar Yerd, Kinan-Mehlail yoluyla Enuş'un torunu olduğundan, Enuş, Yerd'in gelişine sevineceğini sanıyordu.
Esasen Hükümdar Yerd, Enuş geldikçe bayrammış gibi saadete boğulurdu.
Fakat bu sefer Enuş, Yerd'le' karşılaşınca, onu bir dert küpü halinde buldu..
Hükümdar Yerd, atası Enuş'un elini öptü ama, gözyaşları bu ele damladılar.
Enuş büsbütün şaşırdı.
Oturtup dinlenmeye vakit bulmadan sebep araştırdı.
Hükümdar Yerd hem anlattı olanları, hem de ağladı.
Enuş duracak mıydı?..
«Âdem (A.S.) soyundan sapıtmayan bir Şît (A.S.) soyu vardı. Allahımın has kullarıydılar. İşte şimdi de onlar, diğerleri gibi, Kabil soyunun kudurduğu sınır boyunca sapıtmaya, azmaya başladılar.» diye dövündü.
Hükümdar Yerd kaygıdaydı:
«Hele Sevgili Peygamber atam Hazreti Şît (A.S.) duyarsa kimbilir ne üzülecektir?.. Daha peygamberliğinin başlarmdadır. Bilhassa bana kırılacaktır.. Fakat Allah şahidimdir. Geceleri hiç uyumuyorum. İşi gücü bıraktım. Meğer insan, ihtirasına kul olunca, içine iblisin ordusundan bir şeytan girince, ne kurnaz oluyormuş!. Hele o inadı yok mu?. Behemehal kaçmak yolunu buluyor.»

«Gidenler hiç dönmediler mi?...»
«Hayır.. Ben başta olmak üzere, analar babalar, gidenlerin dönmemelerine dua ettik.. Dönerlerse büsbütün yangın büyüyecekti. Hazreti Allah dualarımızı kabul buyurdu.»
«Yazık.. Kabil soyunun ilk cahiliyet çağma, Şît soyu da katıldı. Şimdi onların ziynet ve avret yerlerini göstererek dolaştıklarını, kumar, içki, fuhuş yaptıklarını, eğlenceden başka şey düşünmediklerini, görür gibi oluyorum.»
İlk cahiliyet çağında olduğu gibi ziynet ve avret mahallelinizi göstenneyiniz.
Yerd fikrini söyledi:
«Sanırım bunların hepsi toprak aramaya gitmediler. Bazısı günahkâr olunca, gelip diğerlerini de kandırdı-Kendisine benzetti.. Bir kısmı da eskiden beri amcaları Kabil soyunun ülkesini merak ederler, gidip görmek isterlerdi.»

X
KÜFÜR DENİZİNDE ÇIRPINANLAR
Hazreti Şît (A.S.), oğlu Enuş'u çok bekledi. Enuş günler, haftalar, aylar değil, yıllarca uzattı seyahatini.. Sınırdan sınıra koşuyor, didinip duruyordu. Fakat hükümdar Yerd gibi, onun da çabaları meyva-sını vermediler.. Kabil soyu, artık dağların eteklerine kadar sokulmuş, yayılmıştı.. Enuş'un çalıştığı "on sene içinde, Kabil soyu köy Ve kabilelerinde, ateşperestlerden ayrı, bir de putperestler türemişti.
Enuş, nihayet dayanamadı.
Babası Hazreti Şît (A.S.) ı daha fazla bekletemezdi.
Esasen olanları duymuş olmalıydı Hazreti Şît (A.S.)
Ne kadar acı da verse, kara haberi götürecek ve mağlubiyetini anlatacaktı.
Enuş, şimdi Hicaz'ı, denizde fırtınalara tutulmuş bir sala benzetiyordu.. Kabil soyunun küfrüydü fırtınalar.. Çaresi bulunmazsa sal devrilip batacaktı.. Üzerindeki bir avuç Şît soyu has kullar boğulacaklardı..
Enuş'un tek tesellisi, babası Hasreti Şît (A.S.) m peygamber oluşundaydı.
Belki o, Allanma yalvarır, küfr denizinde çırpman bir avuç nur sahibini kurtarırdı.
Eğer gecikilirse, bilhassa Kabe tehlikeye düşecekti.

Enuş, fazla düşünmedi.. Tekrar yollara düştü.
İki hafta sonra uzaktan Mekke ufukları görünmüştü.
Dönüşünde uğrayıp konakladığı her köy, kasaba ve kabilenin inanç durumunu incelemişti.. Sınırlarda olanlar hemen hemen hepsi tarafından öğrenilmişti.. Oralardan da kaçanlar, Kabil soyu ülkesine göçenler vardı.. Lâkin bunlar içe doğru gittikçe azalıyorlardı.
Enuş, son molasını verdiği köyde, araştırmalar yaptı.
Tek bir kişi güneye gitmemişti.
Memnun oldu ve geceyi orada rahat geçirdi.
Fakat sabahleyin harekete hazırlandığı sırada, bir çocuğun annesine ağlayarak şu haberi verdiğini işitti:
«Ey Annem!.. Babam bizi bıraktı.. Bak, güney ufuklarına doğru uzaklaşıyor.. O kadar sarıldım, yalvardım, yakardım, dinletemedim. Ne olursun, yetiş peşinden.»
Çocuğun annesi dolu gözlerle baktı gösterilen istikâmete.
Sonra yüksek sesle konuştu:
«Ey güzel, her şeye kadir Allah'ım!. Erkeğim dönmesin., Bunun sebebini hazırla,, Onu, Kabil soyu sapıklarımla birlikte helak et.»
Enuş, işittikleriyle tekrar kendisini Küfr denizinde çırpınanların arasında buldu.
Bir zaman yürüyemedi..
Baktı dört yanma uzaklara kadar.
Bu topraklarda zaman zaman fırtınalar, kasırgalar olurdu. Birbirleriyle yarışa yanşa, yeryüzü nimetlerine saldırır yolarlardı merhametsizce.
Bu topraklarda gök delinirdi. Günlerce yağmur yağardı bardaktan boşanırcasına.. Seller hükmederlerdi

yeryüzüne.. Tarlalara ne bulurlarsa doldururlardı.. Sürüleri alıp giderlerdi.
Bu topraklarda sıksık tek bir bulut parçası görüri-mezdi... Kuraklık, kayalardaki yeşil gölgeleri bile yakardı.
Bu topraklarda depremler olurdu. Beşik gibi sallardı yeryüzünü. Hasırmış gibi tutar silkelerdi. Ne mal ne can kalırdı.
Evet, bunlar ve başkaları olurdu.
Fakat yaralar çabuk sarılırdı.
Küfr denizi öyle değildi.. Dalgalarının kara kara şahlanışları asla çekilmezdi, durulmazdı. Aç kurtlar gibi uluya uluya artarlar, saldırırlardı.. Doymak bimezlerdi.
Emiş, bunları ve başkalarını kura kura, nihayet Mekke'ye vardı.. Köyüne girdi.. Köy'tenhaydı. Anlamıştı anlayacağını.. Kabe'ye gitti.
Babası peygamber Hazreti Şît (A.S.) oradaydı.
Ümmetini toplamış nasihat ediyordu.
Hazura da oradaydı.
Enuş'un ailesi Na'me de. Hele Na'rne ağlıyordu Hazreti Şît (A.S.) ı dinlerken. .
Hazreti Şît (A.S.), konuşmasının sonlarında olacaktı galiba:
«Ben seyahate çıkmak mecburiyetindeyim. Sınırlara gidip Kabil soyunun, daha fazla, küfrü içimize saçmalarına mâni olmalıyım.»
Diyordu.
Buna itiraz edenler oldu: «Ey Şît!.. Bizi kimlere bırakıyorsun?..» «Hazreti Allah'ın başınızda olduğunu unutmayın. Siz nurundan kopmadıkca, O sizinle beraberdir.» «Bir vasiye muhtaç değil miyiz?.»

«Enuş ha geldi, ha gelecektir.. Enuş gelmeden gitmem. Esasen sık sık uğrayacağım.»
«Bize Hazreti Âdem (A.S.) ve sana nazil olan şeriati bırak.. Onları koruyalım.
«Âdem babama nazil olan onbir sahife ile bana gelenleri ezberlediniz.. Sahif eleri sizler okuyamazsınız. Onlar kul yazısıyla değil, ilâhî bir yazıyla kaleme alındılar.. Öğretmeye mezun değilim.»
«Küfür buralara kadar yürürse ve ezberleyenler azalırsa ne olacak ey Şît?...»
«Elbette Allah'ımız sebebini halk eder.. Birisi çıkar size icat ettiği kalemle ve bulduğu harflerle, kelimelerle yazı yazmasını öğretir.. Diliniz gibi, bir kul yazısına da kavuşursunuz.»
«Senin sahifelerin ne kadar oldu ey Şîtl.»
«Babamın onbir sahifesini geçtiler.. Henüz şeriatım tamamlanmadı.»
«Seyahatteyken aldığın emirlerden haberli olamayacağız.»
«Vaktinde yetiştiririm.»
Hazreti Şît (A.S.), bu konuşmadan sonra bir az dinlendi.
Tekrar öğütlerine başladı:
«Ey ahali!.. Çalışkan olunuz.. Tenbeliik intihardır ki, günâhların en büyüğüdür.. Hazreti Allah, bir kulun canını almadıkça o kul çalışmak, faydalı olmak mecburiyetindedir. Allah çalışanı sever.»
«Yalan söylemeyiniz.. Yalan İblis'in ve ordusu şeytanların tek silâhıdır.»

«Birbirinizi aldatmayınız.. Aranıza güvensizlik girdiği anda, uluyan küfr kurtlan sizi çabuk paralarlar.»
«Kimsenin malma göz koymayınız!..»
«Hırsızlık etmeyiniz!..»
«Harama el sürmeyiniz.. Zorla kazanılan şeyin sonu yoktur. Hepimiz öleceğiz, yalnız iyilerin adı unutulmayacaktır.»
Konuşmasını özetledi:
«Çalışmak, yalandan korunmak, aldatmamak, mala göz dikmemek, hırsızlık yapmamak.. Sizin küfre karşı silâhlarınız bunlardır.»
Hazreti Şît (A.S.), tehlikeye tekrar işaret etti.. Parmağını bastı:
«Sapıklar gün gelir aranıza kadar girerler.. Çoğalabilirler. Size işkenceler ederler. Öldürürler. Bütün bunlar karşısında metin olun.. Sakın İblis ve ordusu şeytanların açmak istediği çirkin yerlerinizi göstermeyin. Buna fırsat vermeyin.. Sizin korunacak, örtünecek pek çok elbiseleriniz vardır. Bunlar görünmezler ama, kayadan sağlamdırlar.. Yırtılıp parçalanamazlar. Ancak siz arzular-sanız iş değişir.»
Ey Âdem oğullan, size (şeytanın açmak istediği) çirkin yerlerinizi örtecek bir libas, bir de giyip süsleneceğiniz bir libas indirdik. Takva libası ise, o, daha hayırlıdır. Bu (libasların indirilmesi) Allanın (f azlu rahmetine delâlet eden) âyetlerinden (alâmetlerinden) dir. Tâki (insanlar) iyice düşünsünler (nimetlerinin kadrini bilsinler.)
(A'râf: 26)

Ey Âdem oğullan, şeytan ana ve babanızı, fena yerlerini kendilerine göstermek için, elbiselerini soyarak nasıl cennetden çıkardıysa sakın size de bir fitne ve (bela) yapmasın, çünkü o da kabilesinden olanlar da sizi, sizin kendilerini göremeyeceğiniz yer (1er) den muhakkak görür (ler). Biz şeytanlan, îman etmeyenlerin velileri yaptık. (A'raf: 27)
Hazreti Şît (A.S.), bir soruya, karşılık verdi: «Allah'ın kitapları açıktır.. Her okumayı dileyen kolaylıkla okur ve anlar.. Amel eder.. Bu kitaplardaki yazılar, öylesine çoktur ki, Mü'minler asla biteceğini sanmasınlar.»
Eğer yer (yüzün) deki (herbir) ağaç kalemler olsa, deniz de arkasından yedi deniz daha kendisine yardım ederek (mürekkep) olsa, yine Allanın kelimeleri tükenmez. Şüphesiz ki Allah yegâne galibdir, tam bir hüküm ve hikmet sahibidir.
(Lukman: 27)
Hazreti Şît (A.S.) bir kere daha ümmetinin dikkatini Kabil soyu üzerine çekti:
«Kabil soyu ateşe ve putlara tapmakla dinlerini mad-deleştirdiler.. Eğlence yaptılar. Yeryüzünde sürdükleri hayata aldandılar.. İblis'in İstediği de buydu.. Fakat başlarına gelecekleri Hazreti Allah hazırlamıştır.. Behemehal cezalarını bulacaklardır.»
(O kâfirler) ki onlar dinlerini bir eğlence ve bir oyun edinmişlerdi. Onlan dünya hayatı aldatmıştı. İşte onlar nasıl şu günlerine kavuşacaklarım unuttular, âyetlerimizi nasıl bilerek inkâr ettiler idiyse biz de bugün onları öylece unutacağız.
(A'raf: 51)

Bizim âyetlerimizi yalan sayıp da onlara karşı

kibirlenmek isteyenler (yok mu?) onlar için gök kapıları açılmayacak, onlar, deve iğne deliğine girinceye kadar, cennete girmeyeceklerdir. Biz günahkârları, böyle cezalandırırız. Onlara cehennem (de, atlarında ateş) den döşekler, üstlerinde (yine ateşten) örtüler vardır. Biz zalimleri böyle cezalandırırız.

(A'raf: **40-41)**

*** ****

Hazreti Şît (A.S.) in o günden sonraki ömrü hep dolaşmakla geçti..

Bir, beş, yıl değildi bu.. Hayatının sonuna kadar. Pokuzyüz yaşma yaklaşmıştı. «Yoruldum„» demiyordu. Peygamberlik" vazifesine artan bîr kuvvetle devam ediyordu.

Cebrail (A.S.) sık sık emirler getiriyordu.. Peygamberliğinin yüz yedinci senesinde, 912 yaşındayken nazil olan emirler **elli** sahifeyi bulmuştu.

Hazreti Şît (A.S.) bunları 'ümmetine ezberletiyor ve sonra Mekke'ye gidip, Hazreti Âdem (A.S.) m sabiteleri (suhuf) arasına bırakıyordu. Tekrar yollara düşüyordu.

Bazan ailesi Hazura da birlikte seyahat ediyordu. Fakat, ümmeti gittikçe azalıyordu. Kabil soyu, o kudurmuş kurtlar, her yönden Hicaz çe.vre dağlarını aşmışlardı.. Has kulların arasına sokulmuşlardı.

Böylesi görülmemişti.

Kurtlar dağdan ovaya inerlerdi.

Küfür salyalı kurtlar tersini yapıyorlardı bunun.

Öyle köyler, kabileler vardı ki, aralarında barınma-j ya çalışan üç beş Mü'mine etmediklerini bırakmıyorlardı

Hattâ Hazreti Şît (A.S.) a bile saldırıyorlardı.

Hazreti Şît (A.S.), Kabe yakınlarına kadar sokulan putlara, ateş mabetlerine bakıyor üzülüp, düşünüyordu:

«Buraları böyleyse, uzaklar kimbilir nasıldır ey Allah'ım?.. Meçhulümdür.. Sen onları koru.» diyordu.

Haklıydı.

Fırat ötelerine, Asya'ya insanlar sıçramıştı..

Avrupa'ya girmişlerdi..

Afrika ormanlarına dalmışlardı.

Bütün bu uzaktaki insanlardan haber yoktu.

Nurda mı, zulmette raiydiler?..

Arada, Kabe'yi tavaf için gelenler, pek iyi haberler getirmiyor>ardi:

Bir zaman geldi, tavafın arkası kesildi.

Kabe'ye koşanlar ancak oradakilerdi.

Son yüz yılda uoğanlar bilhassa aylaktılar.. Vurdum duymazdılar.. Nankördüler.. Garip bir bencillik, gurur sarmıştı iç ve dışlarım. Hiçbirisi, kendi hüviyeti üzerine eğilmiyordu.

Bir, gününü gün etme çağı başlamıştı.

Büyüklere saygıları yoktu. Aksine onlara artık işe yaramaz, boşuna beslenen birer fazlalık gözüyle bakıyorlardı.

Nasihat kâr etmiyordu.

Sanki dünyaya hükmedecek, her akıllarına koyduklarını yapacak, inancının vehmine düşmüştüler.

Onlara Allah'ın varlığı anlatılsa dudak büküp geçiyorlardı.. Yahut: «Hani?.. Hani?..» diyorlardı.

Hazreti Âdem (A.S.) m yaratılışı ve sebebi söylense kahkahalar savuruyorîardı.

Hele peygamberliğine asla **şehadet etmiyorlardı.**

Kabe için Hazreti Şît (A.S.) m bir ömür tüketmesi unutulmuştu.. Herkes hazıra konmuştu.

Tek bir kuru can çıkmıyordu sapıklar arasında: «Bize ilk yiyeceği bulan, ziraatı anlatan kimdir?..» diye soran. Hele köylere, kasabalara bakıp bunlann mimarını asla merak etmiyorlardı.

Aksine: «Bizi koyun sürüsü gibi bir araya toplamışlar, hapishanelere doldurmuşlar. Bunlara ne lüzum var?. Maksatlara emeğimizden faydalanmak, ensemizde boza pişirip rahatlarına bakmaktır başımızdakilerin..» isyanında bulunuyorlardı.

Bu küfür rüzgârı dört yandan, Hicaz'a doğru estikçe, oradakilerin gençleri de sarsılıyorlardı.

Yaşlılardan bazısı dayanamamış, bir in hayatı yaşamak istememesine rağmen, yakın dağlardaki mağaralara çekilmiş, mümkün mertebe Allah'la baş başa kalmayı uygun bulmuştu.. En büyük azâb olan çalışmamanın çilesini çekiyordu.

Hazreti Şît (A.S.) daima ümitliydi.

Biliyordu.. Cebrail (A.S.) geldiği zaman, Allah'ına dileğini bildirse, Allah, bu azgınları derhal helak ederdi.

Fakat Hazreti Şît (A.S.) bir peygamberdi.

Peygamber sabırlı, azimli olmalıydı.. Mademki insanın özü nurdu.. Bu özü karartan pisliği temizlemek peygamberlerin vazif esiydi.. Yoksa her sapı tanı toptan imha arzasu, son âna kadar sabredilmezse, aczin ifadesiydi.. Hazreti Şît (A.S.) m dili bir türlü, Hazreti Allah'ın yarattığı, özene bezene şeref verdiği, insana kıyamıyordu.

Gün geçmiyordu ki, kulluktan ayrılmayanlar, Hazreti Şît (A.S.)a baş vurmasınlardı. Acı konuşuyorlardı:

«Ey Peygamberimiz!. Ey sevgili atamız!.. Bu ne haldir?. Has kullar mihnet ve zaruret içindeler.. Sapıklar çengiler.. Diledikleri gibi safa sürüyorlar.. Nasıl bir ada-

lettir bu?.. Ne zaman Hazreti Allah bunları cezalandırıp örnek, ders verecek?.. Çocuklarımıza doyurucu cevaplar bulamıyoruz.»

Hazreti Şît (A.S.), acı, fakat acılıktan çok şüpheyle besü bu sözler karşısında anlatıyor anlatıyordu.

Biliyordu ki, büyükler de artık uçurumun kenarında geziniyorlardı.. Ellerinden tutulup, doğru yol gösterilmezse, düşeceklerdi sapıklık, azgınlık, küfür uçurumuna.

Neler söylemiyordu ki!..

Can kulağıyla dinliyorlardı onu:

«Zalim olmayın, nankör olmayın» diyordu.

\ **O,** size **istediğiniz şeylerin hepsinden verdi?** Eğer **Allanın (bunca) nimetini birer birer saymak dilerseniz (ne mümkün?..) siz (onları) icmal suretimle bile sayamazsınız. Hakikat, insan** çok **zulümkârdır, çok nankördür.**

UujJıiuû .' • akıtanların cezalarının hemen verilmeviş sebebini izah ediyordu.

Eğe **Allah insanları kazandıkları (günâhlar) yüzünden (hemen) muaheze etseydi (yerin) sırtında hiçbir canlı mahluk bırakmazdı. Fakat, o, bunları muayyen bir müddete kadar geciktiriyor. Nihayet vakitleri gelince muhakkak ki Allah kullarını hakkıyla görücüdür.**

(Fâtır: 45)

Kabil soyunun ve onlara uyan diğerlerinin şimdiki kazançlarının önemli olmadığına, aldanmamalanna, dikkatlerini çekiyordu.. Gerçekte kazamlanın kâr değil, ziyan olduğunu söylüyordu.

Andolsun asını İd,
Muhakkak insan kafi bir ziyandadır. Ancak iman edenlerle güzel güzel amel (ve hareket) lerde bulunanlar, bir de birbirlerine hakkı tavsiye, sabrı tavsiye edenler böyle değil (Onlar ziyandan müstesnadırlar).

(Asr. 1-3)

Ümitsizliğe düşmemelerini tavsiye ediyordu.

İnşana bizden bir rahmet (ve nimet) tattırıp da sonra bunu kendisinden soyup ahversek, andolsun (o anda) o, (Allahın fazlından) ümidini kesen bir adam, (evvelki nimetleri tamamen unutan) bir nankördür. (Hud: 9)

Asıl ümitsizliğe düşmesi gerekenlerin azgınlar olduğunu haber veriyordu.

Onun için bunlar kendilerine ne hatırlatıldı, öğüt verildiyse onları unutunca üzerlerine her şeyin (her zevkin, her nimetin) kapılarını açtık. Nihayet kendilerine verilen o şeyler (o genişlik ve serbestlik) yüzünden (tam şımarıp) ferahladıkları vakit de onları ansızın tutup yakalayıverdik ve artık o anda onlar bütün ümitlerinden mahrum kaldılar.

(En'am: 44)

Günün hemen hemçn her saatinde yapılan bu konuşmalar sonucunda, dinleyenler tekrar kuvvet kazanıp, ayrılıyorlardı. Fakat aynı şekilde yakınlarıyla dertleşmek, doğruyu anlatmak, niyetinde bulunsalar mühim senmiyorlardı.

*
**

Başıma buyruğum..
Değil değil,
Öyle sanıp avunuyorum.
Hakikat çok acı.. Çünkü
İblis'e kulum.

Hazreti Şît (A.S.), her akşam Enuş'dan insanların ahvali hakkında tekmil alırdı.

Dün akşam Enuş gecikmişti.. Hazreti Şît (A.S.) da bekleyememiş, uyumuştu.

Şimdi arzuluyordu Enuş'u.

Onu göremeyeceği vehmi geziniyordu içinde.

Fakat gecikmedi, Enuş geldi.

Hazreti Şît (A.S.) in elini öptü.. Ceceyi nasıl geçirdiğini sordu. Bekletmedi, geçen günün olaylarını anlattı.

Esasen hepsi birbirinin aynıydı.

Dünyadan kıyasıya faydalanma.. Âhireti unutmaydı bunlar. ,

Yine de Hazreti Şît (A.S.) hesap istedi:

«Ateşperest ve putperestlerin durumu nedir?..»

Enuş başını önüne eğdi, Kabe'ye baktı.

Hazreti Şît (A.S.) da baktı.

«Korkma, üzülme ey oğlum!..» dedi. «Bu bîr delilik çağıdır.»

«Bitmedi ama, bir türlü heves alınmadı.»

«Bin yıl nedir?.. Hazreti Allah katında ancak bir jjunduı Ben srHpre&im şüphesiz Fakat Hazreti Allah, kullarım bırakmayacaktır.. Başka bir sakmdıncıya teslim edecektir Ben inanıvorum, ümit ediyorum.. Sen de yit yap ey Enuş!.. Belki yakında, belki binlerce sene sonra, behemehal cahiliyet devri kapanacaktır.. Yeryüzü Kabe'ye doğru dönüp aydınlananlarla şereflenecektlr Çünkü insan buna kavuşmak için her imkanla silâhlan-

dırılmıştır.. Bütün iş iyi idarecileri, rehberleri olsun ve kendisi dilesin.»

Enuş: «İnşaallah!..» dedi.

Hazreti Şît (A.S.) ona izin verdi:

«Haydi işine git ey Enuş!. Ben senden daima razı oldum. Allahım da razı olsun..»

Enuş, babasının rızasını alınca hafifledi.. Sıkıntılarından kurtuldu.. El öptü gitti.

Henüz uzaklaşmamıştı ki, bir çığlık duydu.

Döndü.. Ailesi Na'me, peşinde koşuyor ve ağlıyordu.

Sesini işittirecek bir mesafeye gelince acı haberi verdi:

«Ey Enuş!.. Sevgili peygamberimiz, atamız, Şît (A.S.) Allahımızm huzuruna alındı.»

Enuş tekbir getirdi.. Eve döndü.

Duyanlar da koşuşmuşlardı.

Doğruydu.. Hazreti Şît (A.S.) dokuz yüz senelik tertemiz geçmişi gibi, bir nur yığını halinde hareketsiz yatıyordu.

Sakindi.. Hattâ gülümser gibiydi.

Ancak, evet ancak.. Dudağının sağ ucunda bir kırık-, lık vardı.

«Neden neden sapıttınız ey Allahımın şerefli kulları?.» der gibiydi orası.

Görenler cevap vermeyip başlarını önlerine eğdiler.

Fakat dudağmdaki kırıklık üzerinde gölgelenen sualler kesilmiyordu.

Ürperdiler.

Bir peygamberinki böylesine sızı verirse, utandırırsa, Hazreti Allah'ın hesap günü yağdıracağı sualler kim**bilir** ne hale koyacaktı kulları!..

îlk toplanan Enuş **oldu.**

Hatırlattı:

Aradan birkaç yıl daha geçti.

Hicretten 5119, Milâttan 4497 öncesi sene yaşanıyordu.

Hazreti Şît (AS.) 912 yaşındaydı ve 107 seneden beri peygamberdi.

Artık iyice çökmüş ve yorulmuştu.

Bilhassa devamlı seyahatlar onu iyice yıpratmıştı.

Dermansızdı.

Evinden bile dışarıya çıkamıyordu.

Yatağını pencere önüne koydurmuş, oradan bakıyordu yeryüzünün görebildiği yerlerine.

Yine oradan konuşuyordu gelenlerle.

Mahzundu.. Islak bakışîan, karanlık basana kadar Kabe'den ayrılmıyordu.

Artık yakın arkadaşı, hayat ortağı, Hazura da yoktu.

Kendi avlusunda bile insanlar seyrekleşmişlerdi. Bilnassa gençler azdılar.. Çünkü kapılıp gitmişlerdi aldatıldıkları hayatın yaşandığı ülkelere.

Hazıeti Şit (AS.) hep geçmişi düşünüyordu.

Her taraf hatıralarla doluydu..

Vicdanında muhasebe yapıyordu.. Allah'ınm sitemini gerektirecek en kuçuk bir ihmal bulamıyordu.

Hem KUÜUK etmişti, hem de yeryüzünde gelecekler .^*Ui* ^tuijm..!*: örrvk olmuştu.

Ppvenmbprli&inde kendisine verilen bütün emirleri tebliğ etmiş, ayrıca sıkı sıkı îcovalamıştı.

Fakat, sonuy acıydı

Acaba muvaffak olamamış mıydı Hazreti Şit (A.S.)

Hayır bunu kabul etmiyordu.

Vazifesini yapmıştı.

îşte bütün küfür çalkantılarına rağmen, Allah'a teslim olmuş kullar vardı.. Kabe dimdik ayakta duruyordu.

Hazreti Şît (A.S.), oğlu Enuş'u vasi tayin etmişti. Enuş, insanların dünya işlerini idare ediyordu.

Bir sabahtı.

Hazreti Şît (A.S.) erkenden uyanmış, yatağında ibadetini yapmıştı.

Avlunun ötesindeki yoldan geçenler vardı.

Bunlardan ikisi durup konuşmaya başladılar:

«Hazreti Şît (A.S.) bir az daha dirense, Hazreti Âdem (A.S.) kadar yaşayacak.»

«Allanın takdiridir bu.. Bilinmez.» .

«Elbette.»

«Sen en çok gezensin.. Farkına vardın mı bilmem?.. İnsan ayağı yeryüzüne basalı bin seneyi aştı.. En büyül-i değişiklik ne üzeredir acaba?..»

«Ben hiçbir şey görmedim.. Yeryüzü hep o yeryüzüdür. Varlıklar da öyle.»

«İnsan için* diyorum..»

«Bir şey söyleyemeyeceğim.»

«Yeni doğanların boyları kısaldı. Ömürleri de azaldı»

«Hakikaten öyle... Acaba bundaki sebep nedir?..»

«Bir çok hikmetler mevcuttur.. Benim aklıma şunlar geliyor: Eğer Âdem ile ilk yakın soyu küçük boyda yeryüzüne gönderilselerdi, yaşama mücadelesinde muvaffak olamazlardı.. Çünkü hiçbir bilgiye sahip değillerdi.. Kendilerinden büyük hayvanlar onları yokederlerdi.»

«Belki..»

«Şimdi ise, akıl ve kabiliyetleriyle hakikaten hükmettiler. O derece büyük olmalarına lüzum kalmadı.»

«Her kul amelinde de büyüktür. Onlar Mü'mindirler. İhtimal gözlerimize öyle gösterildiler..»

«Biz?.. Biz has kul değil miyiz?..»

«Bunu demek istemedim.. Derecelenmekten bahsettim.»

«Yaş kısalığı niçindir?..»

«İlk insanlar üremek için çok yaşamalıydılar.»

«Bu kadar mı?.. Sapıklık, sefahat, sağlığa zarar veren hayat, tesir etmedi mi?..»

«Olabilir..»

Hazreti Şît (A.S.) ı pencerede gördüler.

Sokulup hatır sordular.. Sağlık dilediler.

Birisi dayanamadı anlattı:

«Ey Şît!.. Bizi dinledin sanırım. Bu boy uzunluğu ve yaş, ömür fazlalığı hakkındaki fikrin nedir?..»

Hazreti Şît (A.S.) kısa cevap verdi:

«Hazreti Allah bilir asıl bundaki hikmeti.. Fakat saydıklarınızı da hesaba katmak yerindedir..»

Adamlar gittiler.

Hazreti Şît (A.S.) başını Kabe'ye çevirdi. «KABE'YE DOĞRU!. KABE'YE DOĞRU!..» diye söze başladı. «Babam Âdem bu uğurda az mı yorulmuştu?.. Serendib'den yollara düşmüştü. Yalnızdı. Her şey meçhulüydü. O halle bile akimi, zekasını çalıştırarak, vicdanına sığmarak nihayet emeline kavuştu.. Fakat bin yılda bu kadar gelişen, aydınlanan insanlar, neden aynı gerçeğe ulaşamadılar?.. Nura göz kırptılar?..»

Saki buna cevap vermek ister gibi, yoldan birisi şarkı söyleyerek geçti. Sözleri Hazreti Şît (A.S.) a kadar ulaştı:

Ne garip yaratılmışım!.. -
Hayır, yaratılışım tam.
Gariplik bende...
Huyumda..
İhtirasımda.

İçimde bir dürten var..
Hayrıma çalışmıyor o. Bunu
bildiğim halde, İtildiğim
tarafa koşuyorum.. Direnmek
aklıma gelmiyor.

Bir su başına otursam,
Seyredeceğime, Temizliğini
kıskanıyorum-Taş atıp
bulandırıyorum. Sonra da
avaz avaz Feryadı
basıyorum.

Bütün hünerim,
İyiyi tekmelemek, Güzeli
yumruklamaktır.. Aydınlığa,
hele ona. Hep göz kırparım.

Elbette ökçem kırılır,
LU D, uyrıln, KUİUU..
Şaşı ffördürün:
Cnrnık fikirlerime cörf
Kurduğum bir aunyada yaşarını.

tiıı, acımayın bana,
Gülmeyin de.
Bir turna sürüsü bile
Kılavuzsuz havalanmaz.
Ama ben ne söz, ne öğüt dinlerim.
Peygamber tanımam.

«Haydi, babamı, peygamberimizi, daha fazla bekletmeyelim. Hazırlayıp, Ebu Kübeys Dağı'na götürelim.. **Gar-ül** Kenz mağarasma,*babası Âdem (A.S.) ve annesi Hazreti Havva yanma defnedelim.. Çünkü vasiyeti böyleydi.»

Enuş'un arzusu iki ettirilmedi.

İşe başlandı.

Fakat her kafada aynı sual geziniyordu:

«Kim peygamber olacak?.. Gelmesi, vazifeye başlaması yakm mıdır?..»

Birbirlerine bakıyor, onu araştırıyorlardı.

Yakıştıramıyorlardı ilhamlarına göre.

Akıllarına gelenleri sıralıyorlar, bulamıyorlardı.

Neden sonra toparlandılar.. Bir kula, Hazreti Allah emretmedikten sonra, gelecek malum olamazdı.

Ancak dua ettiler için için:

«Allahımız!.. Peygamberini geciktirme ve ona, sapıkları ezecek kuvvet ve kudreti ihsan et'....Kabe'mizi, evini, koru!.»

Bu dua kabul edilecek miydi?..

Elbette.

Gecikmeden peygamber vazifelendirilecek, Kabe korunacak ve Kabil soyunun ektiği zehir tohumlarının zararsız hale getirilmesine çalışılacaktı.

SON

(Büyük Kısas-ı Enbiya - Peygamberler Tarihi)

Bu henüz tarih boyunca kaleme alınmamış, muhteşem eseri her aybaşı, ikiyüzü aşkın sahifelik kitaplar halinde, sade, sürükleyici ,ve gerçekçi bir dil ile Ahmet Cemil Akıncı hikâye edecek ve Sinan Yayınevi* takdimde iftihar duyacaktır.

Takip edilecek sıra aşağıdadır:

1. HAZRETİ ÂDEM (AS.) çıktı
2. HAZRETİ ŞIT (AS.) çıktı.
3. HAZRETİ İDRİS (A.S.) (1 mart 1968)
4. HAZRETİ NUH (A.S.)
5. HAZRETİ HÛD (A.S.)
6. HAZRETİ SALİH (A.S.)
7. HAZRETİ İBRAHİM (A.S.)
8. HAZRETİ LÛT (A.S.)
9. HAZRETİ İSMAİL (A.S.)
10. HAZRETİ İSHAK (A.S.)
11. HAZRETİ YAKÛB (A.S.)
12. HAZRETİ YUSUF (A.S.)
13. HAZRETİ EYYÜB (A.S.)
14; HAZRETİ BİŞR (A.S.)
15. HAZRETİ ŞÛAYB (A.S.)
16. HAZRETİ MUSA (A.S.)

17. HAZRETİ HARUN (AS.)
18. HAZRETİ YÛŞA (AS.)
19. HAZRETİ DÂVUD (A.S.)
20. HAZRETİ SÜLEYMAN (A.S.)
21. HAZRETİ İLYAS (A.S.)
22. HAZRETİ ELYESA (A.S.)
23. HAZRETİ ZÜLKİFL (A.S.)
24. HAZRETİ YUNUS (A.S.)
25. HAZRETİ ZEKERİYYA (A.S.)
26. HAZRETİ YAHYA (A.S.)
27. HAZRETİ İSÂ (A.S.)
28. HAZRETİ MUHAMMED (SAV.)

Böylece, inşaallah bu şaheser üç yılda tamamlanmış olacaktır.

Çıkan kitaplarda görüldüğü gibi, hazırlıklar başta Kur'ân-ı Kerîm ve diğer mukaddes kitaplar olmak üzere, en güvenilir tarihî kaynaklara dayanılarak, günümüzün müsbet ilmiyle karşılaştırılarak, yapılmaktadır..

En büyük hususiyeti, vak'alann, fikirlerin Kur'ân-ı Kerîm'e sığınılarak tefsir edilişidir.

Bilhassa bugünün insanına, çocuktan büyüğe, talebeden öğretmene kadar, erkek-kadın, her meslektekilerin başlıca ihtiyaçlarını'karşılayacak, kalb ve gönüllerini, vicdanlarını, doyuracaktır.

Maddeye tapan, her şeyi tabiate, tesadüfe bağlayan, kendisinde ululuk vehmeden Allahsızlarla, bozulmuş semavî dinlerini ayakta tutmaya çalışanları KABE'YE DOĞRU çevirecek, o ebedî Güneşi onlara KIBLE yaptıracaktır.